

Franckesche Stiftungen zu Halle

Georgii Pasoris Lexicon Graeco-Latinum In Novvm Domini Nostri Iesv Christi Testamentvm

Pasor, Georg

Lipsiae, Anno MDCCII.

VD18 12314374

A

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-199681

VOCES NOVI TESTAMENTI.

Α Α α Chaldaico

א alpha

Dan. 5, 1. q̄d est

ab Hebr. א pro

א mille. item

bos, taurus, in plur. num. Psalm. 8,

8. vel א q̄d est א dux, prin-

ceps, q̄d primatum teneat inter li-

teras Prov. 2, 17. Notatio est ab adjec.

ordine. Sed א etiam bovem

significat Jer. 11, 19. atq̄e ita redit

notatio ab adj. bovini capitis figura,

q̄d repraesentat. Alii derivant

à radice א alaph studuit Prov. 22,

25. in pihel א illeph docuit, fecit

discere Job. 15, 5. q̄d hinc docendi,

discendi q̄d petatur exordium. Apoc.

1, 8. εγω εἰμι τὸ α, καὶ τὸ ω, ubi α

ponitur pro principio & ω pro fine per

metaphoram, uti liquet ex sequenti-

bus vocabulis, q̄d hisce duabus literis

ἐξαρτῶν subiciuntur, εἰς καὶ

πᾶς, principium & finis. Eadem

litera & 18. ita exponuntur: εγω εἰμι

ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ego sum pri-

mus & novissimus. Est autem res di-

gna observatu, eandem gnomen in li-

mine libri bis prolatam, in fine bis re-

peti, ἀνακλῶσαι, ut ait quidam πᾶ-

ρῳ ἐυφρατῆ: qua innuitur, totius

Scripturae sacrae scopum esse Christum,

quippe a quo proficiuntur, & in q̄m

tendunt omnia, ut ejus aeterna gloria

virtus q̄d in sanctis resplendeat, atq̄e

ut eo per fidem in charitate perpetuo

fruantur. Sicut illius amor erga fi-

deles constans est & aeternus. Nam q̄d

περὶ εὖ eos dilexit, 1. Job. 4, 19. idem

dilexit εἰς πᾶς, Job. 13, 1. Loca po-

steriora sunt, Apoc. 21, 6. εγω εἰμι τὸ

α καὶ τὸ ω, ἢ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, ego

sum α & ω, principium & finis. Cap.

22, 13. εγω εἰμι τὸ α καὶ τὸ ω, ἀρχὴ καὶ

πᾶς, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, pri-

mus & novissimus, principium & finis;

& inverso ordine reddit Vulgatus. In

Arithmetica Hebraea est signum uni-

tatis. Si apice supernè notetur, no-

tat unitatem, α (q̄d ambis supernè se-

pe omittatur) sin infernè, mille signi-

ficat α, q̄d ipsum etiam valet in aliis

literis. Exempla habemus in singulo-

rum capitum initiis, & in primis Apoc.

7, 4. ubi εμ δ' valet centum quadra-

ginta quatuor. ibid. 8, 5. ιβ' duode-

cim, & sic deinceps. In compositione

variè capitur. 1.) est στεγνός, priva-

tivum, ut ἀσβής impius 1. Petr. 4, 18.

q̄d vox composita est ex α privativo,

& verbo σίβω colo, q̄d Deum non co-

lit, α vero στεγνός est ex adverbio α

fine, prout & ipsum, cum α saepè ex-

primitur sequenti vocali, ut Jude 6.

12. ἀνδρ' aqua carens, ex ἀνδ' &

ὕδωρ α, aqua, ἀνυεγ' immitis

ex ἀνδ' & ὑμ' 2. Tim. 3, 3. interpo-

nitur q̄d α, γ ante v, in verbo ἀγνοῶ

ignoro. ἀγνοῶ α ἢ ignorantia, ad

A

differen-

differentiam & ἀνοία, amentia. a. 2.) A Eadem ratione Latini hominum pestilentissimum vocant pestem, sceleratissimum scelus, idque καλ' ἐμφανν.
 † ABBA, אבבא Rom. 8, 15. est nomen origine Syriacum appellativum, idem valet, quod πατήρ. אבבא verò est ab Hebræo אבב pater, radix est אבבא abba voluit, à propensâ voluntate in liberos & domesticos, q. d. benevolus. Hinc est Abbas, atis.
 † ABEA, Nomen proprium viri indeclinabile, origine Hebræum אבא vel cum accentu distingvente אבא habbel vanitas, à radice אבב vanus fuit. Nominat. legitur Heb. 11, 4. Genit. אבא & dixit Abelis iusti, Matth. 23, 35. Accus. אבא אבא, Heb. 12, 24.
 † ABIA' Nomen proprium viri Luc. 1, 5. Matth. 1, 7. אביהא Abihjah, 2. Chr. 13, 1. b. e. pater meus est Dominus. composita ex אבא ubi jod in fine est affixum i. pers. g. m. vox separata אבא, de qua vide paulò ante אבא & אבא, quod est nomen Dei proprium.

† AAPΩN Aaron nomen proprium אהרן, hoc est, indeclinabile, origine Hebræum אהרן Aharon, q. d. montanus. ab Hebræa radice אה vel אה mons. Nun in fine, & Aleph in principio sunt heemantica. Heb. 5, 4. Genit. אהרן. Luc. 1, 5. Dat. אהרן. Act. 7, 40. &c.

† ABADDON, Apoc. 9, 11. nomen cacodæmonis, vel ut alii interpretantur Antichristi congruentissimum, Abbaddon. Heb. אבaddon Abaddon perditio, vastatio. In lingvâ Hebræâ est substantivum, & venit Apoc. 9, 11. δαταδων, hoc est, vastans, perdens. Subintelligitur אבא q. d. spiritus vastationis, hoc est, vastator.

Eadem ratione Latini hominum pestilentissimum vocant pestem, sceleratissimum scelus, idque καλ' ἐμφανν.

† ABBA, אבבא Rom. 8, 15. est nomen origine Syriacum appellativum, idem valet, quod πατήρ. אבבא verò est ab Hebræo אבב pater, radix est אבבא abba voluit, à propensâ voluntate in liberos & domesticos, q. d. benevolus. Hinc est Abbas, atis.

† ABEA, Nomen proprium viri indeclinabile, origine Hebræum אבא vel cum accentu distingvente אבא habbel vanitas, à radice אבב vanus fuit. Nominat. legitur Heb. 11, 4. Genit. אבא & dixit Abelis iusti, Matth. 23, 35. Accus. אבא אבא, Heb. 12, 24.

† ABIA' Nomen proprium viri Luc. 1, 5. Matth. 1, 7. אביהא Abihjah, 2. Chr. 13, 1. b. e. pater meus est Dominus. composita ex אבא ubi jod in fine est affixum i. pers. g. m. vox separata אבא, de qua vide paulò ante אבא & אבא, quod est nomen Dei proprium.

† ABIOYΔ אביוהא Abbihud pater decoris, vel decus patris. compositum ex אבא pater & אבא decus, gloria. est nomen proprium indeclinabile.

† ABIA' OAP אביוהא pater excellens. nomen viri indeclinabile. compositum ex אבא pater & אבא excellentia. Greci interpretes 1. Sam. 22, 21. Vocem hanc sic scribunt, eademque legitur Marc. 2, 26.

† ABIAHNT אביוהא nomen proprium regionis, Luc. 3, 1. videtur compositum ex אבא pater & אבא pernoctare, q. d. patris mansio vel habitatio.

ABPA, אבפא, a. h. ancilla, formula: quales matrona ditiores ad honestiora ministeria domi sue alunt, quibusq.

quibusque utuntur pedisequis. E-
xod. 2, 5.

† ABPA A'M, nomen proprium pa-
triarchæ, ἀβραάμ, compositum ex אב
pater & פא excelsus. & litera מ
ab ipso Deo inserta est. Gen. 17, 4. 5.
ex nomine מלכות, hoc est, multitudo,
quod nominis mutatione Deus Abraha-
mo promisit numerosissimam posteri-
tatem, Rom. 4, 9. Nominat. ὁ Ἀβρα-
άμ. Job. 8, 56. Genit. ἑ Ἀβραάμ.
Luc. 16, 22. Dat. τῷ Ἀβραάμ. Rom. 4, 9.
Accus. τὸν Ἀβραάμ. Luc. 3, 8.
Vocat. πατήρ Ἀβραάμ, Pater Abra-
hæ. Luc. 16, 24. Nota in Græcâ V.
T. Versione Ἀβραάμ semper spiritua-
liſſero scribi.

† ΑΓΑΘΟΣ, u, ὁ, Nomen proprium
prophetae, de quo Act. 11, 28. & c. 21,
10. cognationem habet cum Chaldaico
אגא, juxta, ad latus. Aliis commis-
sarius, ὁ ἀγὶ ηὐαῖς. Aliis agricola,
fossor אגא, quæ notatio veri est simi-
lior.

ΑΓΑΘΟΣ, u, ὁ, bonus a um, (ex
a intensivo, quod est ex ἀγα valdè, &
ἀγία ω, pro quo Dores ἀγαῖν gaudeo.
Plato in Cratylō Etym. & Eust. ἀγα-
θός q. ἀγαθός admirabilis) eliso α,
& τ in θ mutato, ab ἀγάζουαυ admi-
ror, quod ipsum est ab ἀγάζω, demiror,
stupeo.) Matth. 19, 17. εἰς ἀγαθός
ei μὴ εἶς ὁ θεός, nemo est bonus, præ-
terquam unus Deus. Scilicet solus
Deus est bonus essentialiter, immuta-
biliter, infinito, æternè & αὐτάρκτως,
seu independenter, honestus, probus,
Act. 11, 24. ἀνὴρ ἀγαθός vir probus
Luc. 23, 50. ἀνὴρ ἀγαθός καὶ δικαίος
vir bonus & justus. Rom. 5, 7. δικαίος
& ἀγαθός tanquam συνώνυμα po-
nuntur. Jungitur aliis Adjectivis, tan-
quam Synonymis. Matth. 25, 21. εὖ
ἔβαλε ἀγαθὸν καὶ πιστὸν, servus bone &
fidelis. 1. Pet. 2, 18. τοῖς ἀγαθοῖς καὶ

ἀπεικίον, bonis & æquis. Opposita,
Rom. 7, 19. & ἢ ὁ θείων ποιῶ ἀγαθόν
ἀλλ' ὁ δὲ θέλων κακόν, non enim quod
volo bonum, hoc facio, sed quod no-
lo, malum. Matth. 5, 45. ἐπὶ πονηρὸς
καὶ ἀγαθός, super pravos & bonos,
improbos & probos. Sir. 29, 14. ἀνὴρ
ἀγαθός ἐκφύσεται τὸν πλησίον, vir a-
micus spondebit pro altero. Videri
posset idem valere, quod amicus, ex
antithesi δ. 10. prout apud Terent. le-
gimus inter bonos bene agere oportet,
hoc est, inter amicos, beneficus.

Matth. 20, 15. εἰ ὁ ὀφθαλμὸς σου πο-
νηρὸς ἐστίν, ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι; an
oculus tuus nequam est, quod ego sim
beneficus? oculus nequam est oculus
φθονερὸς, βίσκαλον, βασκαίνων, in-
vidus, ac vitium animi notat, opponi-
turque ὀφθαλμῷ ἀγαθῷ, boni recti-
tudinē animi indicat, Sir. 35, 8. ἐν ἀγαθῷ
ὀφθαλμῷ δόξατον τὸν Κύριον, bono ani-
mo (sic reddit Vulgatus) gloriam tribue
Deo. Conf. 8, 10. utilis Eph. 4, 29. εἰ πε-

(λόγος) ἀγαθός πρὸς οἰκονομίαν τῆς ψυχῆς,
si quis sermo est commodus ad edi-
ficationis usum. Psal. 119, 71. ἀγαθόν
μοι, ὅτι ἐταπείνωσάς με, bonum, hoc
est, utile est mihi, quod me humiliasti.
Sic Deus venenum filiis suis convertit
in medicinam, fertilis Luc. 8, 8. ἐν
τῷ γῶ τῷ ἀγαθῷ, in terram ferti-
lem. frugifer. Matth. 7, 17. διδὼγον
ἀγαθὸν ἄνθος, id est, frugiferus.
purus. Act. 23, 1. συνεκδόσθ' ἀγαθὴν con-
scientiam puram, seu salvam conscientiam.
Luc. 10, 42. τῷ ἀγαθῷ μερίδα με-
λιωρεν partem. Enallage gradus. Plus
esse ἀγαθός, quam καλός, quodammo-
do apparet ex illo Luc. 8, 15. καρδιά
καλὴ καὶ ἀγαθὴ, corde bona & opti-
mo; ut notanter Vulgatus. Quod lo-
quendi modo commonemur, non esse
confundendum in principiis Christianæ
vitæ, sed virtute fidei emittendum ad
præstantiora bona. Isthæc duo voca-

bula, καλὸς καὶ ἀγαθός, apud Scriptores haud raro coalescunt in unam dictionem;

Καλοκάγαδος, probus, integer, honestus.

Καλοκαγαδικός, ὁ, idem, apud Plutarch.

Καλοκαγαθίας, ἡ, probitas, integritas. Jota subscriptum, ut in his talibus usu venire solet, saepe excidit. ἀγαθός, ὁ, τὸ substant. bonum Rom. 3, 8. commodum Rom. 8, 28. πάντα συνεργεῖ eis ἀγαθόν, omnia cooperantur in bonum, commodum. Sir. 39, 27. ταῦτα πάντα τοῖς εὐσεβέσιν eis ἀγαθὰ, haec omnia piis (cedunt) in commoda. virg. 1. Petr. 3, 13. εἰς τὸ ἀγαθὸν μιμηταὶ ᾤοντο, si virtutis emulatores fueritis. Sir. 51, 18. ἐξήλωσα τὸ ἀγαθόν, zelatus sum bonum, i. e. virtutem summo studio sectatus. beneficium Rom. 12, 21. νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν, vince beneficio injuriam. Philem. 6. 14. τὸ ἀγαθόν σου beneficium tuum. Idem Hebr. דְּבָרִי. libertas Christiana Rom. 14, 16. μὴ βλασφημεῖσθαι ἐν ὑμῶν τὸ ἀγαθόν, ne itaque male audiat libertas vestra Christiana, scilicet in cibo & potu, itemque in observatione dierum. in plural. num. ἀγαθὰ ὡς τὰ bona terrena Luc. 12, 18. Galat. 6, 6. ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, ex quibusvis bonis. bona spiritualia, Luc. 1, 53. πεινῶνται ἐνέπληστοι ἀγαθοῖς, esurientes implebitis bonis. ecclestia bona Hebr. 9, 11. ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, pontifex futurorum bonorum. deliciae hujus mundi Luc. 16, 25. ὅτι ἀπίλμβεσθαι τὰ ἀγαθὰ σου, te bona tua recepisse. in comparativo gradu βέλτιον, ὁ, ἡ, melior. Sir. 30, 15. υἱεία καὶ ἐν ἑξί βέλτιον πυντός χρυσίου, bona valetudo & bona corporis habitudo melior est omni auro. idem dicitur 6. 16. βέλτιον, ὁ, ἡ, τὸ melius. Adverbialiter ponitur 1. Tim. 1, 18. βέλτιον

οὐ μάσκες, tu optime nosti. ubi comparat. pro superlativo. item in comparativo gradu κρείσσων vel Attice κρείττων, ὁ, ἡ, praestantior Hebr. 1, 4. τοσούτω κρείττων ἡρώδης τῶν ἀγγέλων, tanto praestantior factus angelis. 1. Cor. 7, 9. κρείσσον γαμήσεαι ἢ πυρεῖς, melius est matrimonium contrahere, quam uri. Hebr. 8, 6. κρείττωνος ἀγγέλου μεσότης, praestantioris pacis mediator. Hebr. 10, 34. ἔχειν κρείττονα ὑπερὶν ἐν ἐργαῖς, habere potiores divitias in caelis. Heb. 9, 23. κρείττοσι (dat. pl. g. f.) ἡγοῖται, potioribus victimis. 1. Cor. 11, 17. εἰς τὸ κρείττον, cum emolumento. κρείσσον utilius, melius, Phil. 1, 23. πολλῷ μᾶλλον κρείσσον, valde multo utilius. Ἐκ κρείττον idem 2. Petr. 2, 21. κρείττον ἢ αὐτοῖς μὴ ἐπιγνώσκαι, τὸ ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης, melius enim fuisset eis, non cognovisse viam justitiae. κρείσσον melius Adv. 1. Cor. 7, 38. κρείσσον ποιεῖ, melius facit.

More Latinorum nomina neutra capiuntur adverbialiter. Latine solo accentu distinguuntur. Superl. κρέττιστος, ὁ, ἡ, on, praestantissimus Att. 26, 25. κρεττιστε φῆτε, praestantissime Feste.

Ἀγαθότης, ἡ, bonitas, probitas, Sap. 7, 26.

Ἀγαθός, ὁ, beneficio; verbum, vix alias obviū, praterquam in Apocryphis, Sir. 49, 9. ἀγαθῶσται (a. i. inf. act.) τὰς ἐνδύνας ὁδὸς, benefacere illis, quibz dirigit vias.

Ἀγαθός, f. ὡς, probus, bonum reputo, 1. Mac. 1, 14. ἡγαθύνθη (3. sing. a. i. ind. pass.) ὁ λόγος ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτῶν, bonus reputatus est sermo in oculis eorum, bonus visus est.

Ἀγαθός, adverb. bene, 1. Reg. 20, 7.

Ἀγαθωσύνη, ἡ, ἡ, bonus & benevolus affectus ad benefaciendum proximo, Rom. 15, 14. 2. Thessal. 1, 11.

Ἀνδρα-

Ἀνδραγαθίῳ, ὦ, fortem virum me
præsto. Fut. ἤτω. aor. 1. ἠνδραγάθησε.

1. Macc. 16, 23.

Ἀνδραγαθήμα, ατ, τῆ, virile fa-
cinus. 2. Macc. 2, 22.

Ἀνδραγάθια, αι, ἡ, idem 1. Macc. 5,
56. Ex ἀνδρῶν ἀγαθῶν.

Φιλάγαθ, υ, ο, η, amans bono-
rum Tit. 1, 8. δὲ τὸν ἐπίσκοπον εἶναι
φιλάγαθον, oportet episcopum esse a-
mantem boni vel bonorum. Nam in-
structus sit oportet celesti sapientia, in
q̄ba est πνεῦμα φιλάγαθον, spiritus
amans bonum, Sap. 7, 22.

Ἀφιλάγαθ, ο, ἡ, minimè amans
bonos κατὰ υἱέωσι: hoc est, ofor bo-
norum, 2. Tim. 3, 3.

ΑΓΑΛΛΩ, ab Heb. ἡרן orno,
oblecto. F. ἀγαλλῶ. P. ἡγαλκα. Perf.
Pass. ἡγαλμαι, a quo est

Ἀγαλμα, ατ, τὸ, simulacrum,
statua, 2. Macc. 2, 2. ἀγάλματα χρυ-
σῶ, simulacra aurea. A Novo Testa-
mento hæc vox exulat, nisi q̄d ex
conjectura eruditorum ἰδεπλικῶς in-
telligatur Act. 19, 35. καὶ ἔδοκίμῃς,
ἔσ' αὖ τοῦτε delapsi, scil. ἀγάλματ, si-
mulacri. Vid. in διοπετῆς. Hinc est

Ἀγαλλίαω exulto. vox Ecclesiasti-
cis, q̄bam profanis scriptoribus, notior
gaudium declarat vehemens ἔ cum
externo conjunctum tripudio. F. ἀσώ.
P. ἡγαλλιακα. a. 1. ἡγαλλιασα Luc. 1,
47. τὸ πνεῦμά μου ἡγαλλίας, spiritus
meus exultabit. præs. med. ἀγαλλιάω-
μαι ὡμαι exulto, gestio. 1. Pet. 1, 8.
ἀγαλλιάδε (2. pl. præs. med. indic.)
χαρᾶ ἀνεκλαλητῶ, exultatis gaudio
ineffabili. Jungitur cognate signifi-
cationis verbo, q̄bibus in locis gaudi-
um internum ἔ externum connota-
tur. Matth. 5, 12. χαίρετε καὶ ἀγαλ-
λιάδε (2. pl. præs. imperat. med.)
gaudete ἔ exultate. Apoc. 19, 7. χαί-
ρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα (1. plur. præs.
subj. med.) gaudeamus ἔ exulemus,

1. Pet. 4, 13. χαρῆς ἀγαλλιάσθαι
(nominativus plur. part. præs. med.)
gaudeatis exultantes. Fut. 1. med. ἀ-
γαλλιάσθαι ἢ εἶναι Ef. 6, 19. ἀγαλ-
λιάσθαι ἐν ἱερουσαλὴμ, exultabo de
Hierosolymis. aor. 1. med. ἡγαλλια-
σάμην ὡ ἀπο exultavi, Act. 2, 26. ἡ-
γαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου, exultabie
lingua mea. aor. 1. pass. ἡγαλλιάσθην
ἢ exultavi. Joh. 5, 35. ἡγήνησεν ἀ-
γαλλιάσθηναι, (aor. 1. pass. infinit.)
B voluistis exultare. præt. pass. ἡγαλ-
λιάσμαι, unde est

Ἀγαλλίαμα, τ, τὸ, læticia, exulta-
tio. Ef. 6, 18. ἀ secundā perf. præt. pass.
ἡγαλλίασμαι derivatur nomen

Ἀγαλλίας, εως ἡ exultatio, Luc.
1, 14.

ΑΓΑΝ, adverb. valde, nimis. ipse
interdum superlativus q̄basi per pleo-
nasm. præponitur, 3. Macc. 4. ἀγαν
εὐκαίροτάτω, valde vel nimium q̄bam
C opportuno.

Υπεργᾶν, nimis, nimio opere, 2.
Macc. 10, 34.

Υπεργέντως, adverb. valde, 2.
Macc. 7, 20. sed hoc deducunt ab ὑπε-
ργᾶν, minus usitato composito verbū
ἀγω, duco, q̄d vide.

ΑΓΑΝΑΚΤΕΩ ὦ indignor, (Vide-
tur componi ex ἀγαν valde, ἔ ἀχρημ
agrè fero, sive potiùs ex ἀγαν valde, ἔ
ἀχρημ frangor, q. d. animo frangor)
Marc. 10, 41. ἤρξαντο ἀγανακτεῖν
(præs. act. infinit.) ἀδὲ Ἰακώβου, cæ-
perunt indignari de Jacobo. Luc. 13,
14. ἀγανακτῶν (part. præs. act.) in-
dignans, graviter ferens, stomachans,
Marc. 14, 4. ἔπεν ἀγανακτῶντες πρὸς
ἑαυτοὺς, indignabantur apud se. im-
perf. ἡγανάκτιον, εν, indigne ferebam,
Sap. 12, 27. Fut. ἀγανακτήσω, metapho-
rice de asu marino, Sap. 5, 3. ἀγανα-
κτήσει καὶ αὐτῶν ὑδωρ θαλάσσης, in-
dignabitur aduersum illos unda ma-
ris. P. ἡγανάκτηκα. a. 1. act. ἡγανά-

κτῶσι Marc. 10, 14. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς, ἡγαπάκτισε, quum videret Jesus (scilicet puerulos a se prohiberi) indignatus est. πλεοναστικῶς adjicitur λαῶν, Draco v. 28. οἱ Βαβυλωνιοὶ ἡγαπάκτισαν λαῶν, Babylonii agre tulerunt Valde Valde, i. e. vehementissime.

Ἀγαπάκτισις εὖς ἢ indignatio 2. Cor. 7, 11.

ΑΓΑΠΗ ης ἢ, charitas, amor. charitatis enim mutua & conjunctionis retinenda causa solebant institui. Rom. 5, 5. ἡ ἀγάπη τοῦ ἱεροῦ ἐκκεχυται ἐν πνεύματι καρδίας ἡμεῶν, charitas Dei (quā nos diligit) effusa est in cordibus nostris. Gal. 5, 13. ἀλλὰ τὸ ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις, ex charitate servite alii aliis. Col. 3, 13. εἰς τὸν βασιλεῖα τοῦ ἰησοῦ τὸ ἀγάπης αὐτοῦ, in regnum filii sui dilecti. Hebraismus filii dilectionis suae. Confer Ps. 15, 1. in monte sanctitatis tuae, hoc est, in monte sancto tuo. In plurali numero αἱ ἀγαπᾶται ἀγαπᾶται, fraterni ecclesiastici catus convivia Jude v. 12. quā notatio est à fine. (παρὰ τὸ εἶναι τὸ πᾶν ἕως εἰς ἀνθρώπων, quia ducit unum quodvis scilicet in concordiam aut consensum. Amor omnia conjungit & glutinat; caelum terris, Deum homini copulavit ac uniat.)

Ἀγαπᾶω ὦ, diligo, amo, expeto, desidero, regit Accus. (videtur componi ex ἀγαγν Valde & πάσσω acquiesco. Quā enim diligimus, in eis acquiescimus, vel potius ab Hebr. אָהַבָה amavit.) Et ἀγαπᾶω ὦ cum Accus. itemq. cum Dat. significat contentum esse, acquiescere. Et hoc sensu verbum hoc accipi Marc. 10, 21. putat I. Casaubonus in notis suis in N. T. Joh. 14, 31. ἀγαπᾶω τὸν πατέρα, diligo Patrem. Joh. 21, 16. Σίμων ἀγαπάς με; Simon an diligis me? Luc. 7, 47. ὁ ἀγαπᾶ parum diligit. Heb. 12, 6.

ἀν ἀγαπᾶ (3. sing. pres.) Κύριος, καὶ δόξει, quem diligit Dominus, castigat. 1. Joh. 4, 19. ἀγαπᾶμεν (1. pl. pres. act. indic.) αὐτὸν, diligimus eum. Luc. 11, 43. ἀγαπᾶτε (2. pl. pres. act. indic.) τὸν πρωτοκλήδεον, diligitis, desideratis primum confessum. Luc. 6, 32. τὸς ἀγαπᾶντας αὐτοὺς ἀγαπᾶω (3. pl. pres. act. indic.) diligentes se diligunt. pres. imperat. ἀγάπα α, Sir. 30, 23. ἀγάπα τὴν ψυχὴν σου, dilige animam sive vitam tuam. Hoc praeceptum non adversatur dicto Salvatoris, quod jubemur vitam nostram odisse propter Christum. Nam odisse debemus vitam & vilipendere, si cum iactura salutis aeternae conservanda ea sit; diligere vitam debemus & curare, ne nostra culpa ante tempus eam finiamus. Tristitia inprimis, quā est secundum carnem, certissima vita pestis vitanda est; quāmobrem subijcit Sira- cides: καὶ παρακαλεῖ τὴν καρδίαν σου & consolare cor tuum; Vulgatus: & alloquere. Hujus alloquii tenorem praeclinet Psaltes, Ps. 43, 5. αἶτω ἑπὶ Eph. 5, 33. ὑποτάξα ἑαυτὸς ἀγαπᾶτω (3. sing. pres. imperat.) ὡς ἑαυτὸν, uxorem ita diligit, ut se ipsum. Luc. 6, 35. ἀγαπᾶτε (2. pl. pres. imperat. act.) τοὺς ἐχθρούς diligite hostes Pres. subj. ἀγαπᾶω ὡς ἄνθρωπος ἀνθρώπου Job. 14, 23. ἰδὼν πᾶς ἀγαπᾶ με, τὸν λόγον μου τηρήσας quōs diligit me, sermonem meum servabit. 1. Joh. 4, 21. ἀγαπᾶ καὶ τὸν ἀδελφὸν diligat & fratrem. 1. Joh. 3, 12. & 1. Joh. 4, 7, 12. ἀγαπᾶμεν (1. plur. pres. subj.) ἀλλήλους diligamus alii alios. Joh. 15, 12. ἵνα ἀγαπᾶτε (2. pl. pres. subj.) ἀλλήλους, ut diligatis alii alios. Contraria hic cum pres. indicat. coincidunt. Differentia ex solo contextu colligitur. Rom. 13, 8. ὁποῦν μὴδὲν ὀφείλετε ἢ τὸ ἀγαπᾶν (pres. infin. act.) ἀλλήλους, nemini quicquam debete, nisi hoc, ut alii alios dili-

diligatis. Part. præs. ἀγαπῶν ὦν. A (2. pl. aor. i. imperat.) ἐκτενέως alii a-
 δούσιν. ὦν. Joh. 4, 21. ὁ ἀγαπῶν
 (part. præs. act.) τὴν θεὸν diligens De-
 um. Rom. 13, 8. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐπεγν,
 ἢ νόμον πληρώσας, diligens proxi-
 mum, legem implevit. 1. Cor. 2, 9. ὁ
 ἠπίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν (part.
 præs. act. dat. pl. g m) αὐτὸν. qvā pa-
 ravit Deus eis, qvā ipsum diligunt.
 imperf. ἡγάπουν. aor. as a. Joh.
 21, 7. ὃν ἡγάπη. ἡγάπη (3. sing. im-
 perf. act.) qvēm diligebat Jesus, scil.
 Johannem. Fut. ἀγαπήσω Joh. 14, 21.
 ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ
 πατρὸς μου, & ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν
 qvā autem diligit me, diligitur a Pa-
 tre meo, & ego diligam eum. Matth.
 5, 43. ἀγαπήσεις (2. sing. fut. act.) τὸν
 πλησίον, diliges proximum. Præter. ἡγά-
 πηκα ας ε, dilexi, in part. ἡγαπηκώς
 ἐστίν. ὁ, ἡγαπημῆα ἡς ἢ. ἡγαπηκός
 ἐστίν. τὸ. 2. Tim. 4, 8. πᾶσι τοῖς ἡγα-
 πηκόσι (part. præt. act. dat. pl.) τῶ
 ἐπιφάνειαν αὐτῷ, omnibus, qvā expe-
 taverint, desideraverint, ejus adven-
 tum, scil. ad iudicium. aor. i. ἡγάπησα
 Joh. 15, 9. κἀγὼ ἡγάπησα ὑμᾶς, ita.
 Ego dilexi vos. Joh. 17, 26. ἵνα ἡ ἀγά-
 πη, ἣν ἡγάπησας (2. sing. a. i.) με,
 ἐν αὐτοῖς ἢ, ut charitas, qvā dilexisti
 me, in eis sit. ἢ pro ἢ Hellenismus.
 ubi observetur Syntaxis hujus verbi,
 regentis geminum accusativum. Sic
 Eph. 2, 4. Ἀλλὰ τῶ πολλῷ ἀγάπῳ
 αὐτοῦ, ἣν ἡγάπησεν (3. sing. a. i. act.)
 ἡμᾶς propter multam charitatem su-
 am, qvā dilexit nos. 1. Joh. 4, 10. εἴ-
 ὅτι ἡμεῖς ἡγαπήμεθα (1. pl. a. i. act.
 indic.) τὸν θεόν, non qvōd nos dilexe-
 rimus Deum. Apoc. 12, 11. οἱ ἡγά-
 πησαν (3. pl. a. i. act. indic.) τῶ ψυ-
 χῶ αὐτῶν, martyres non dilexerunt
 vitam suam, hoc est, eam pro Dei glo-
 ria profuderunt. Deum plus diligentes,
 qvām seipsos. imperat. a. i. ἀγαπήσον
 αὐτῶ. 1. Pet. 1, 22. ἀλλήλους ἀγαπήσατε

A (2. pl. aor. i. imperat.) ἐκτενέως alii a-
 lios diligite impensē. Subj. a. i. ἀγα-
 πήσω 25 η. Matth. 5, 46. ἐὰν ἀγαπή-
 σιτε 2. pl. a. i. act. subj.) si dilexeritis.
 part. aor. i. ἀγαπήσας αὐτῶ. ὁ 2. Tim.
 4, 10. ἀγαπήσας τὸν κύριον αἰῶνα, post-
 quam dilexit hoc seculum, vel amore
 inductus seu captus hujus seculi. Apoc.
 1, 5. τῷ ἀγαπήσαντι ἡμᾶς, qvā nos di-
 lexit. præs. pass. ἀγαπώμεθα, αὐμῶ
 1. Cor. 12, 15. ἡττον ἀγαπώμεθα (1. sing.
 B præs. pass. ind.) minùs diligor. præt.
 pass. ἡγαπημῆα, unde est part. præt.
 pass. ἡγαπηδός, ἐν, ἐνὶ dilectus,
 a, um. Coloss. 3, 12. ἀγαπῶμεθα ἡγαπη-
 μέσοι, sancti & dilecti. Rom. 9, 25. τὴν
 οὐκ ἡγαπηδούσαν, non dilectam. Ase-
 cunda pers. præt. pass. ἡγαπήσας deri-
 vatur nomen

Ἀγαπήσεις εἰς ἡ ἀλεξιοfer. 31, 3. ἀγά-
 πησιν αἰώνιον ἡγαπήσας σε, dilectione æ-
 terna dilexi te. Sir. 40, 22. ὑπὲρ ἀμφο-
 τέρων ἀγάπης σοφίας, super utraqvæ
 (est) amor sapientiæ, philosophia. Cap.
 48, 11. οἱ ἐν ἀγαπήσιν κεκοσμημένοι
 (κεκοσμημένοι) dilectione ornati; qvā
 est maximus ornatus fidelium: Dru-
 sius convertit, qvā in charitate obdor-
 mierint; alteram, ut apparet, lectio-
 nem secutus. A. 3. sing. ἡγάπηται est
 aor. i. pass. ἡγαπήθη 25 η & hinc fut.
 i. pass. ἀγαπήσεται η & αὐτῶ diligar.
 Joh. 14, 21. ἀγαπήσεται ὑπὸ τοῦ πα-
 τρὸς, diligitur a Patre.

Ἀγαπήσεις ὁ, dilectus, a, um, Matth.
 3, 17. ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, hic est filius meus dilectus. Veri etiam
 hāc potest unigenitus. Nam LXX. τὸ
 ὁ υἱός vertunt ἀγαπητός. Confer cum
 Hebræis Græca Gen. 22, 2. 12. 16. Zach.
 12, 10. &c. & Didymus qvōqve ἀγαπη-
 τὸν reddit μονογενῆ. Ισαῖα. 2. 401. 1.
 Joh. 3, 2. ἀγαπητοί, τέκνα θεῖ ἰσχυρῶ,
 dilecti, filii Dei sumus. 1. Tim. 6, 2. ὅτι
 πιστοὶ εἰν καὶ ἀγαπητοί, qvōd fideles
 sunt

sint & (ut ita loquar) diligibiles, hoc est, dilectione & honore digni. Jungitur vocabulo ἡμπακωτάω ἡπαδόνη, Phil. 4, 1. Aliquando substantive sumitur, ut Actor. 15, 25. Rom. 1, 7.

† ΑΓΑΡ ἡ Agar, Gal. 4, 24. ἡ ancilla Abrahami. Gen. 16, 1. Vertunt advenam, peregrinam à ἡ peregrinari. item ruminantem à ἡ, item timidam à ἡ timuit. Sed omnes illae notationes incertae sunt. Fortassis haec Arabum mater nomen habet ab ἡ q̄d Arab. est vexare, abdicare, fugere, peregrinari. Hinc Hegira fuga (scilicet Mahomedis) à q̄a annos suos supputant Saraceni. Hanc ancillam Abrahamus sic rogante Sarā uxore, duxit in uxorem pellicem. Gen. 16, 3. q̄vā peperit Ismaēlem. Hinc orti sunt Hagareni, q̄bos nunc vocamus Sarazenos.

ΑΓΓΑΡΕΥΩ, angario, cogo, (affine verbis angō, ἄγω) Marc. 15, 21. Εἰς ἡσπερὸς Matth. 5, 41. ἡσπερὸς ὅς τι μίλιον ἐν, q̄vūq̄v te angariabit ad milliare unum. α. 1. ἡσπερὸς ad egi Matth. 27, 32. ἦτοι ἡσπερὸς (3. plur. aor. 1. aē.) ἡ αἰὼν τὸ παρὸν αὐτῷ, hunc (Simonem) coegerunt, ut ferret crucem ejus. Verbum hoc origine Persicum. Suidas, ἡσπερὸς οἱ Πέρσαι τὸ βασιλίων ἡσπερὸς, sic (angaros) vocabant Persae regum nuntios. Hac aetate postea vocant. Sed hoc interest, q̄d hodie certis spatiis collocati sunt, q̄vī principum stipendiis aluntur, ut eq̄bos habeant ad cursum paratos. Persarum verò cursoribus (sic etiam hodie Turcarum) fas erat, ejusmodi eq̄bos, vel naves aut ipsos etiam homines rapere ad cursum: unde factum, ut angariare accipiat pro adigere ad currendum vel ferendum per syn. speciei. Thema est ἡσπερὸς &

ὁ, ὁ ἐκ Ἀλδοχῆς βασιλεὺς γραμματοφόρος, tabellarius regius, q̄vī ex successione literas perfert, alioq̄vī etiam ἀσπίδης dictus.

ΑΓΓΕΙΟΝ, εἶν, τὸ, vas. Matth. 13, 48. συνέλεξαν τὰ καλά εἰς ἀγγεῖα, collegerunt, q̄vā bona erant, in vasa. Matth. 25, 4. ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν, in vasis suis. Es. 30, 13. ἀγγεῖοι ὁσφάκιοι, vas testaceum, idem q̄d ὁσφάκιοι 2. Cor. 4, 7. Sir. 21, 15. ἡ καταμωρῶς ἀγγεῖοι συντεταμένον, interiora sulti sicut vas contritum. vel confractum. Sicut enim tale vas nihil continet ac servat eorum q̄vā infuderis, sed effundit omnia ac transmittit; sic insipiens plenus rimarum est, hac & illac perfluit; h. e. audita temere reddit & divulgat. Judith. 7, 20. ἀγγεῖα ὑδάτων, vasa sunt pro recipiendis aquis, receptacula aquarum. Thema est ἡσπερὸς τὸ, vas quodlibet, mulctra. Homer. Ἰλιάδ. β. ver. describit à subj. occupante. ἡσπερὸς εἰσενῶν ὅτε τὸ γλῶσσοι ἀγγεῖα δούλῃ, tempore verro, q̄vāndo lac vasa rigat. affine Hebræo nomini ἡσπερὸς aggan, crater.

ΑΓΓΕΛΑΝ, nuntio. (q̄vāsi ἀναλήγω.) Εἰς ἡσπερὸς. Ρ. ἡσπερὸς. α. 1. ἡσπερὸς. α. 2. ἡσπερὸς. α. 2. pass. ἡσπερὸς ἡσπερὸς. priet. med. ἡσπερὸς, unde derivatur

ἡσπερὸς & ὁ nuntius. Jac. 2, 25. Luc. 7, 24. ἀπελθόντων τῶν ἀγγέλων ἰωάννου, q̄vū abissent nuntii Johannis. minister verbi divini. Apoc. 2, 1. τῶν ἀγγέλων τῶν ἐφ' οἷς ἐκέλευσεν, Angelo, ministro Ephesinae ecclesiae. Filius DEI καὶ ἐξ ἡσπερὸς. Act. 27, 23. παρέστη μοι τῇ νυκτὶ πύλη ἀγγέλου & Κυρίου, & εἰμι, & ἐλατρώσω, adstitit mihi hac nocte angelus DEI, cuius sum ego, & q̄vēm etiam colo, q̄vī Mal. 3, 1. vocatur ἡσπερὸς & Ἀγγελικὸς, angelus fœderis. Spiritus creatus bonus idq̄v communis. Matth. 4, 6. 11. & 13, 39. οἱ

δι' ἡμετέρας ἀγγέλοι εἰσι, messores autem angeli sunt, hoc est, in hac parabola significant angelos. Raro cum epitheto Matth. 25, 31. πάντες οἱ ἄγγελοι, omnes sancti angeli. Luc. 9, 26. καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων, & sanctorum angelorum. 1. Tim. 5, 21. ἐκλεκτοὶ ἄγγελοι, electi angeli. Indicat superlativum additum alii nomini, Act. 6, 15. ὥστε πρόσωπον ἄγγελου, tanquam faciem angeli, hoc est, longè pulcherrimam, qualem faciem angelus haberet, si quid haberet, &c. Rarius tribuitur malis angelis, Matth. 25, 41. 2. Pet. 2, 4. ἄγγελον ἀμαρτανάντων σου ἰφείστω, angelis, quibus peccaverunt, non percipit.

Ἀρχάγγελος ἢ ὁ, archangelus, princeps angelorum. ex δὲ χὸς ἢ ὁ, idem quod ἀρχων ὁ αὐτοῦ ὁ princeps 1. Thess. 4, 16. ἐν φωνῇ δεκάγγελου, cum voce archangeli.

Ἰσάγγελος ἢ ὁ ἢ angelo similis, ex ἴσῳ ἀγγέλου. Luc. 20, 36. ἰσάγγελοι γὰρ εἰσι pares angelis sunt, id est, similes, ut liquet ex Matth. 22, 30. quibus habet, ὡς ἄγγελοι τοῦ θ' ὡς sicut angeli Dei.

Ἀγγελία αἰ ἢ denuntiatio 1. Job. 3, 11.

Εὐαγγελία αἰ ἢ, bonus nuntius 2. Sam. 18, 27. ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔστω, καὶ γὰρ εἰς εὐαγγελίαν ἀγαθὴν ἐλεύσεται, vir bonus hic (est) & in bonum nuntiū veniet; ubi πλεονασμικῶς additum ἀγαθὴν.

Εὐαγγέλιον ἢ τὸ evangelium, faustus & letus nuntius, componitur ex ὡ bene & ἄγγελος. Et Swida interprete εὐαγγέλιον τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν 2. Sam. 18, 25. εἰ μόνος ἐστίν, εὐαγγελία ἐν τῷ σωματι αὐτοῦ, si solus est, letus nuntius in ore eius scilicet sunt. In novo Testamento καὶ ἐξ ὅλης doctrina de CHRISTO exhibito Marc. 1, 1. δεχθὲν τὸ εὐαγγέλιον ἰησοῦ χριστοῦ, ubi χριστοῦ est genitivus objecti, & vertitur principium evangelii de JESU

CHRISTO. Eadem doctrina dicitur Matth. 4, 23. 24, 14. τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, Εὐαγγέλιον regni. Marc. 1, 14. τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, regni Dei. Act. 20, 24. τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος, evangelium gratia. 2. Cor. 4, 4. τῆς δόξης τοῦ χριστοῦ, gloriae Christi. Eph. 1, 13. τῆς σωτηρίας ἡμῶν, salutis nostrae. 1. Thess. 1, 5. τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, evangelium Dei. Et sanctus angelus ipse hoc evangelium definit, ubi ad pastores dicit Luc. 2, 10. εὐαγγελίζομαι ὑμῖν gaudium magnum. [Doctrina evangelicae salutis promulgatio & annuntiatio. Rom. 1, 1. ἀφωσαμένους εἰς εὐαγγέλιον, separatus (hoc est, à DEO mirabiliter vocatus) ad Εὐαγγέλιον, scilicet predicandum. Sic 1. Cor. 4, 15. 2. Cor. 8, 18. Historia de CHRISTO, εὐαγγέλιον κατὰ μαθθαίον, Εὐαγγέλιον secundum Matthaeum, hoc est, quod Matthaeus dictante Spiritu S. conscripsit. quævis divinitus facta revelatio, Gal. 2, 7. τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀκροβυστίας, evangelium praeputii. Apoc. 14, 6. Atque hoc sensu accipitur in Nov. Test. Catero quoniam latius patet ejus significatio, & nonnuncquam significat donum ob bonam denuntiationem. 2. Sam. 4, 10. ἀπέκτεινε αὐτὸν, ὃ ἔδωκε δῶκεν εὐαγγελίαν, occidit eum, cui me oportebat dare prae-mia. Cic. ad Att. lib. 2. ὁ σάβας epistolae tuas uno tempore datas, quibus εὐαγγελία quæ reddam nescio, deberi quidem planè fateor. item sacrificium, ob letum nuntium, unde manavit hæc phrasys θύειν εὐαγγελία, hoc est, sacrificia DEO offerre in testimonium gratitudinis pro accepto felici & fausto nuntio. Isocrat. in Areop. δις ἢ τὴν εὐαγγελίαν πηχκαρῶ. Plutarch. Phocion allato nuntio de Philippi Macedonis morte, σὺν εἰς τὸν δῆμον εὐαγγελία θύειν, non permittebat, ut populus

εὐαγγελίζabant. F. 1. med. εὐαγγελίζ-
σμαι. a. 1. med. εὐαγγελιστάμω α ατο
1. Cor. 15, 1. Ὁ εὐαγγέλιον ὁ εὐαγγέ-
λιστὴς εὐαγγελίζασι vobis. 2. Cor. 11, 7. διὰ τοῦτο
ἵνα εὐαγγέλιον εὐαγγελιστάμω ὑμῶν,
gratuitō Evangelium Dei vobis annun-
tiāvi, hoc est, non accepi stipendium.
Act. 8, 35. εὐαγγέλιστο (3. sing. a. 1.
med.) αὐτῷ τῷ Ἰσὼν, εὐαγγελίζασι
ei Iesum Act. 8, 25. πολλὰς τε κώ-
μας εὐαγγέλισαντο (3. plur. a. 1. med.
indic.) Hellenismus pro πολλὰς τι κώ-
μας, multis vicis evangelizarunt,
hoc est, salutarem de Christo missō do-
ctrinam proposuerunt. Luc. 4, 43. εὐ-
αγγελισαμέναι (a. 1. med. inf.) με δὲ τῷ
βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἰς τοῦτο ἀπέσταλμαι
oportet me (Christum) εὐαγγελizare re-
gnū Dei: nam ad hoc missus sum. letum
nuntium afferō, part. aor. 1. med. εὐαγ-
γελισάμενος ἢ οὐ, Act. 14, 21. εὐαγ-
γελισάμενος τε τῷ πόλει ἐκεῖνῳ (pro
τῇ πόλει ἐκεῖνῃ) Hellenismus, quumq.
εὐαγγελισσέντῃ urbi illi. 1. Thess. 3, 6.
εὐαγγελιστάμω ὑμῶν τῷ πάλαι καὶ τῷ
ἀγὰρ ὑμῶν, & letum nuntium vo-
bis attulisset de fide & charitate vestra.
1. Petr. 1, 12. διὰ τῶν εὐαγγελιστῶν
(gen. plur. part. a. 1. med.) ὑμῶν (pro
ὑμῶν) per eos, qui vobis evangelizarunt.
Εὐαγγελιστὴς ὁ, evangelista, Ev-
angelii præco. Sic dictus fuit Phi-
lippus Act. 21, 8. ex cuius actionibus
appareret, quodnam Evangelista fuerit
officium, de quibus actionibus lege Act.
8, 11. & ibid. a. 8, 26. usque ad finem
capitis. Apostolorum erant comites
& adjuutores in propagando evangelio.
Peculiaris hic ordo ministrorum fuit,
ut patet ex Eph. 4, 11. sed extraordi-
narius & temporarius. Ordinarii
& perpetui sunt episcopi, pastores,
presbyteri, seniores & diaconi. Vo-
cantur etiam evangelistæ, qui evan-
gelicam historiam literis mandarunt,

A quales fuerunt Matthæus, Marcus,
Lucas & Johannes.

Προεὐαγγέλιζουαι ante evangelizo
Gal. 3, 8. προεὐαγγέλισται (3. sing. a. 1.
med. indic.) τῷ Ἀβραάμ, ante evan-
gelizavit Abrahamo. Evangelium
etiam in vet. Testam. fuisse annuntia-
tum, non tantum patet ex hoc loco,
sed etiam ex 1. Pet. 4, 6. Christus enim
fuit heri & hodie, nec alius unquam
fuit messias. Discrimen indicatur Act.
13, 32. Scilicet veteribus facta fuit
promissio de venturo seu exhibendo
Messia, quam promissionem Deus tan-
dem implevit. Evangelium ergo no-
bis est doctrina de exhibito Messia, in
vet. Test. verò de exhibendo, quæ quum
electos singulari perfuderit gaudio, ev-
angelium quoque dici potuit, confer
Job. 8, 56.

Ἀναγγέλλω refero, renuntio, ex-
pono, 1. Job. 1, 5. ἀναγγέλλω (1. pl.
pres. act. indic.) ὑμῶν, & renuntia-
mus vobis 2. Cor. 7, 7. ἀναγγέλλω ἡ-
μῶν τῷ ὑμῶν ἐπιπόθητον, referens vo-
bis vestrum desiderium. Act. 19, 18.
ἀναγγέλλοντες τις πράξεις αὐτῶν, in-
dicantes facta sua. Fuit ἀναγγέλλω
ἐκ, Job. 16, 25. καὶ ὁ πατὴρ ἀναγ-
γέλλω ὑμῶν, de patre meo renuntiabo
vobis. Job. 4, 25. ἀναγγέλλει ἡμῖν πάν-
τες, Messias quum venerit, exponet vo-
bis omnia. a. 1. act. ἀναγγέλλω ας, &
nuntiavi. Job. 5, 15. ἀναγγέλλω τις
Ἰσραήλ, nuntiavit Judæis. Marc. 5,
14. ἀναγγέλλω (3. pl. a. 1. act. indic.)
εἰς τῷ πόλει, pro τῇ πόλει Hebrais-
mus, vide eis, & τῇ πόλει pro πῶς πο-
λλὰς civibus, indicavunt, seu nun-
tiaverunt, met. subj. Apud Lucam
cap. 8, 34. προἀναγγέλλω legitur ἀναγ-
γέλλω, unde colligere licet, hæc esse
ισοδυναμῆτα. aor. 1. act. imperat.
ἀναγγέλλω ἀτω. Marc. 5, 9. ἀναγγέ-
λλον αὐτοῖς, indica eis. Act. 20, 20. ἵνα
μὴ ἀναγγέλλω (a. 1. act. infin.) ὑμῶν,
quod

qđo minus annuntiarem vobis. aor. 2. pass. ἀνγγέλω ἡς η, 1. Pet. 1, 12. ἀνγέλω ἀνγγέλη ὑμῖν, qđe nunc annuntiata sunt vobis.

Ἀπαγγέλλω, renuntio, declaro, annuntio. 1. Job. 1, 3. ἀπαγγέλλομεν (1. plur. pres.) ὑμῖν τὴν ζωὴν αἰώνιον, annuntiamus vobis vitam aeternam. 1. Thess. 1, 9. αὐτοὶ θεοῦ ἡμῶν ἀπαγγέλλουσιν, ipsi de nobis renuntiant. Act. 26, 20. ἀπαγγέλλων (part. pres. act.) μετὰ τῶν, pro ἀπαγγέλλων ἢ seu ἀπήγγελλον (1. sing. imperf.) annuntiabam, ut resipiscerent. 1. Cor. 14, 25. ἀπαγγέλλων, ὃ π ὁ θεὸς ὅπως οὐ ὑμῖν εἰς, declarans Deum vere in vobis esse. Job. 20, 18. ἀπαγγέλλετε (part. pres. act. gen. f.) τοῖς μαθηταῖς, annuntians discipulis. Fut. ἀπαγγελλῶ εἰς εἰ, Hebr. 2, 12. ἀπαγγελλῶ ἰδ' οὐνοῦ ας τοῖς ἀδελφοῖς μῶν, annuntiabo nomen tuum fratribus meis. Matth. 12, 18. κερσὺν τοῖς ἔθνεσιν ἀπαγγελεῖ (3. sing. fut.) iudicium gentibus proferet. Pres. ἀπήγγελα. partic. ἀπηγγελάς; pl. ἀπηγγελέοις, annuntiantes, Sir 44, 4. aor. 1. ἀπήγγελα ας ε, Marc. 16, 10. ἐλέγει ἀπήγγελα (3. sing. aor. 1.) illa renuntiabit. Luc. 14, 21. ἀπήγγελα τῷ κυρίῳ αὐτῇ πάντα, renuntiavit omnia ista domino suo. Act. 11, 13. ἀπήγγειλὶ τε ἡμῖν πῶς εἶδε τ' ἄγγελος, renuntiavit nobis, quomodo vidisset angelum. Luc. 8, 34. ἀπήγγειλαν (3. plur. aor. 1.) εἰς τὴν πόλιν (pro τῇ πόλει Hebraismus) renuntiavit urbi, hoc est, civibus, ubi eis refert articulum dativum casus, ἢ, Hebraicè רָאָה. aor. 1. imperat. ἀπάγγειλον ἄτω Matth. 28, 10. ἀπαγγελάτε (2. plur. aor. 1. act. imperat.) τοῖς ἀδελφοῖς μῶν, renuntiate fratribus meis. Luc. 7, 22. ἀπαγγελάτε τῷ Ἰωάννῃ, renuntiate Johanni. Act. 23, 19. τί εἰσι ὁ ἔχας ἀπαγγεῖλας (aor. 1. act.

АГГ

inf.) οὐδ' ἔστιν ὃ ἐστὶν, ὃ ἐσθίς μοι
renuntiandum? aor. 2. pass. ἀπαγγέ-
λων αἱ, formatur ab aor. 2. act. ἀπαγ-
γελον Luc. 8. 20. καὶ ἀπαγγέλη (3. sing.
aor. 2. passiv. indic.) αὐτῷ, & renun-
tatum est ei.

Διηγείλλω, denuntio, divulgo,
passim annuntio. Luc. 9, 60. Διηγείλλω
τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, passim annuntia
regnum Dei. Act. 21, 26. Διηγείλαντες
ἐκπλήρωσιν ἡμεῶν, denuntians exple-
tionem dierum. Rom. 9, 17. ὅπως διηγεί-
ληται (3. sing. aor. 1. pass. subj.) & οὐνοὺς
καὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ, ut passim annun-
tietur nomen meum in universa
terra.

'Εξαγγέλω, prædico, 1. Petr. 2, 9.
ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε (2 pl aor.
1 act. subj) ut virtutes prædicetis.

Ἐπαγγέλλω, indico, denuntio, Fur.
ἐπαγγέλω. Prat. ἐπαγγέλαι. aor. 1.
ἐπαγγείλα, promitto, spondeo. praef.
med. ἐπαγγέλλομαι. part. praef. med.
ἐπαγγελλόμενος, ἐν, εἰς, εἰς, εἰς, εἰς, εἰς.
1. Tim. 6, 21. ἢ πῶς ἐπαγγελλόμενοι,
quam nonnulli prae se ferentes, hoc
est, externè promittentes. 1. Tim. 2,
10. ἐπαγγελλομένους θεοῖς, pietatem in Deum spondentibus. a. 1. med.
ἐπαγγείλας, ω, αὐτοῖς, spondeo. Tit.
1, 2. ἢ ἐπαγγείλας (3. sing. aor. 1.
med.) ὁ ἀποστόλος θεός, quam (vitam
aeternam) promiserat Deus mentiri

nefcius. Marc. 14, 11. ἐπαγγέλαντο ὡ-
 τῷ ἑρῶμεν ὅτι, polliciti sunt ei se
 pecuniam daturus. part. aor. i. με-
 ἐπαγγελάμεν, ἐν, σιν. Heb. 10, 23.
 πισὸς ὁ ἐπαγγελάμεν, fidelis enim
 est, qui promissit. Subintelligitur Luc.
 1, 55. ante τῷ Ἀβραάμ. Præter. passiv.
 ἐπὶγγαλμα, promissi, Rom. 4, 21. ὁ
 ἐπὶγγαλμα (3. sing. præter. passiv.) διω-
 τίς ἐστί & ποιῶν, quæ Deus promissit,
 potest etiam efficere. Hebr. 12, 26. ὡς
 ὁ ἐπὶγγαλ, atqui verò promissit Deus,
 nempe Hagg. 2, 7. passivè accipiunt
 Galat.

Galat. 3, 19. ἡ ἐπαγγελία, cui facta est promissio. part. p. p. ἐπαγγελίῃς, promissus, 2. Mat. 4, 27. A præt. pass. ἐπαγγέλμας derivatur nomen

Ἐπαγγέλμα, ἴσθ, ἴ, promissum, 2. Pet. 3, 13. κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν αὐτῶν σωδοκῶμεν, secundum promissum eius expectamus, 2. Pet. 1, 4. τίμια ἐπαγγέλματα, pretiosa promissa.

Ἐπαγγαλία, ως, ἡ (à præt. med. ἐπαγγελα) promissio. Act. 2, 39. ὑμῖν ἐστὶν ἡ ἐπαγγαλία, vobis enim facta est promissio. Act. 26, 6. ἐπ' ἐλπίδι τῆς σωτῆρος πιστεύεις ἐπαγγαλίαν, ob spem promissionis factæ patribus. Rom. 9, 4. ἐκ ἐπαγγελίας promissiones. Hebr. 11, 33. ἐπιταχὼν ἐπαγγελιών consecuti sunt promissa. Obscrventur hebraismi, Hebr. 11, 9. γῆ ἐπαγγελίας terra promissionis, hoc est, γῆ ἐπαγγελιᾶς terra promissa. Eph. 1, 13. πνεῦμα ἐπαγγελίας Spiritus promissionis, h. e. Spiritus promissus, nempe Joel. 2, 28 Rom. 9, 8. τέκνα ἐπαγγελίας, filii promissionis, hoc est, singulari gratia adoptati in filios Dei, ad quos solos pertinet promissio fœderis.

Προεπαγγέλλομαι verb. med. antè promitto. a. 1. med. προεπαγγέλλομαι, ω, αττ antè promissi. Rom. 1, 2.

Καταγγέλλω annuncio. Act. 17, 23. celebro 1. Cor. 11, 26. ὅταν γινώσκω τὸ Κυρίου καταγγέλλετε (2. pl. præs. act. imper.) mortem Domini annuntiate, hoc est grata beneficiorum acceptorum recordatione eam celebrate. Phil. 1, 16. ὅταν Χριστὸν καταγγέλλωσι (3. pl. præs. act. indic.) Christum prædicant, 1. Cor. 9, 14. τοῖς ὑμῶν ἀγγέλοις καταγγέλλωσι (dat. pl. part. præs. act.) evangelium annuntiantibus, hoc est, verbis ministris. Fut. καταγγέλω, εἰς, εἶ, quod per verbum mitteretur Act. 26, 23. φῶς μέλλει καταγγέλλειν (pro καταγγεῖν) τὴν λαμπρότητα, (qvi ipse est vera lux Joh. 1, 9.) annuntiaturus est

lucem (h. e. seipsum Servatorem annuntiandum curabit) populo. Præt. act. κατήγγελα. a. 1. κατήγγελα. Act. 15, 36. ἐν αἷς (scilicet πόλεσι) κατήγγελαμεν ὑμῖν λόγον Ἐκκλησίᾳ, in quibus urbibus annuntiavimus sermonem Domini. aor. 2. κατήγγελοι Act. 13, 5. κατήγγελοι (3. plur. a. 2. act.) ὑμῖν λόγον Ἐκκλησίᾳ, annuntiaverunt sermonem Dei. Præs. pass. καταγγέλλομαι Act. 13, 38. ὑμῖν ἀφ' οὗτος ἀμαρταν καταγγέλλεται, vobis remissio peccatorum annuntiatur. Præt. pass. κατήγγεμαι. a. 1. pass. κατήγγεμαι. a. 2. pass. κατήγγεμαι, ης, η, Act. 17, 13. καταγγέλλω (3. pers. a. 2. pass.) ὑμῖν Ἐκκλησίᾳ, annuntiatus fuit à Paulo sermo Dei. Præt. med. κατήγγελα, unde est nomen

Κατήγγελας, α, ο, ὁ καταγγελὸς, ἴσθ, ὁ, annuntiator. Act. 17, 18. δοκεῖ καταγγελὸς εἶναι, videtur annuntiator esse peregrinorum deorum.

Προκαταγγέλλω, prænuntio, ante nuntio, verbum decompositum ex προ, κατὰ Ἐκκλησίᾳ. F. προκαταγγέλω. P. προκατήγγελα. a. 1. act. προκατήγγελα. Præt. pass. προκατήγγεμαι. Act. 3, 18. ὁ προκατήγγελε (3. sing. a. 1. act. indic.) quæ prænuntiaverat Act. 3, 24. προκατήγγελοι (3. plur. a. 1. act.) τοῖς κληρονομῶσι, prænuntiaverunt dies hosce. Act. 7, 52. ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγεμένους (part. a. 1. act. accus. casus. g. m. à nominativo προκαταγγεμένους, ὁ, ὁ) οὗτοι τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν δίκαιον, occiderunt eos, qvi prænuntiaverunt adventum iusti illius, nempe Jesu Christi, 2. Cor. 9, 5. τὴν προκαταγγεμένην (part. præt. pass.) ἐνδοξίαν, antea denunciatam beneficentiam.

Παραγγέλλω, mando, præcipio, 1. Cor. 7, 10. τοῖς δὲ ζευγαροῖσι παραγγέλλω, iis, qvi matrimonio juncti sunt, præcipio. denuncio. Act. 17, 30. construitur cum dat. persona Ἐκκλ.

rei,

rei, 2. Theff. 3, 4. ὁ παρῳγγέλλομεν ὑμῖν, qv̄a denunciamus vobis. item sequenti infinitivo, 1. Tim. 6, 17. παρῳγγελλε (præs. act. imper.) μὴ ὑψηλοφροσύνῃ, praeceps iis, ne efferantur animo, imperf. παρῳγγέλλον, 2. Theff. 3, 10. Fut. παρῳγγελλῶ. Præt. act. παρῳγγελλαι. aor. 1. act. παρῳγγείλας, ας, 8, Act. 10, 42. παρῳγγείλας ἡμῖν καὶ ξατὰ λαὸν, mandavit nobis, ut praedicemus seu annuntiemus populo. Item, sequente particula ἵνα cum subjunct. Marc. 6, 8. παρῳγγείλας αὐτοῖς, ἵνα μὴδὲν αἰρώσιν εἰς ὁδόν, praecepit eis, ut ne qv̄id tollerent in viam, Act. 5, 28. ὁ παρῳγγελλῶ παρῳγγείλαμεν (1. plur. aor. 1. act. indic.) ὁμῶς; nonne etiam atqve etiam denunciamus vobis? Hebraismus, q. d. נְכַחֵם וְיַעֲזִיבֵם נְכִיחֵם παρῳγγείλαμεν, denuntiando denuntiavimus, h. e. sapius, etiam atqve etiam, severè. Ejusmodi Hebraismi non carent emphasi. Act. 5, 40. διέταξαν παρῳγγείλας (3. pl. a. 1.) μὴ λαλεῖν, caesis mandarunt, ne loquerentur. part. aor. 1. act. παρῳγγείλας, αἱ, 8, Matth. 10, 5. Act. 16, 23. παρῳγγείλας τὴν ἐξουσίαν, Præt. pass. παρῳγγέλου, unde est

Παρῳγγέλου, 1. 8, 6, mandatum. Præt. med. παρῳγγελα, unde est

Παρῳγγελλας, ας, 8, praeceptum, mandatum, Act. 16, 24. praedicatio 1. Tim. 1, 5. 6. πάλιν τὸ παρῳγγελλας, finis praedicationis. Sic vertenda hac esse liquet ex precedente v. 3. ubi παρῳγγελλας (2. sing. a. 1. act. subj.) sic rediditur, denunties. Act. 16, 24. ὅς τι αὐτῶν παρῳγγελλῶν εἰληφός, qv̄i tali accepto mandato. 1. Theff. 4, 2. παρῳγγελλας, mandatum. 1. Tim. 1, 18. τῷ τῷ τὴν παρῳγγελλῶν παρατίθειαι σοι, hoc mandatum commendo tibi.

Παραγγέλλω, nuncio, 2. Macc.

3, 6. παρῳγγείλας πάλιν τῶν χρημάτων, nuntiavit de pecuniis. Cap. 10, 31. παρῳγγελλόντων δὲ τῷ Μακκαβαίῳ, cum vero nunciatum esset Maccabaeo.

ΑΓΕΛΗ, ας, 8, armentum, Item grex, Matth. 8, 30. ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη, erat grex porcorum multorum pascens. Cant. 4, 1. αἰς ἀγέλας τῶν αἰγῶν, qv̄asi greges caprarum. Ety. deducit παρῳγγελλόντων ab agendo seu ducendo, sicut agmen Latine, ab agendo.

Ἀγέλης, αἱ, αἶον, armentalis, gregarius, qv̄i est ex grege, 2. Mac. 14, 23. ἀγέλας οὐκ ἔχοντες, gregarias turbas (coactos hominum greges) dimisit; misso gregario milite tantum praecipuos qv̄osdam secum esse voluit. Ἀγέλας, ὧν, 8, locus ubi armentum pascitur, aut stabulatur. svid.

Ἀγέλλων, adverb. gregatim, 2. Macc. 3, 18.

ΑΓΕΡΩΧΟΣ, ας, 8, ἡ, superbus, 9. ἄγαν μέγας ἔχω, i. e. magno aliquo premio seu honorario donatus; item, ferox, ut sit qv̄asi ἄγερων ἡ ἔχω, i. e. feritate qv̄adam naturae praedius. Exponitur etiam luxuriosus, lascivus.

Ἀγερωχία, ας, 8, ἡ, superbia, luxuria, Sap. 2, 9.

Ἀγερῶχος, adverb. superbe.

ΑΓΙΟΣ, ας, 8, ο, sanctus a um (ab Hebr. אֱלֹהִים festum. ἅγιος, 8, 6, veneratio, ab ἄζωμαι veneror) tribuitur DEO Joh. 17, 11. πᾶσι ἁγίοις Pater sancte. Apoc. 3, 7. πέδε λέγει ὁ ἅγιος, haec dicit Sanctus ille, hoc est, Jesus Christus. Marc. 1, 24. ὁ ἅγιος τῷ ἁγίῳ, Sanctus ille DEI. Luc. 12, 12. ὁ ἅγιος πνεῦμα διδάσκει ὑμᾶς, Spiritus S. docebit vos. Joh. 20, 22. λάβετε πνεῦμα ἅγιον accipite Spiritum S. Joh. 14, 26. τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον Spiritus sanctus. Susan. 45. ὁ Θεὸς ἐκνέψει τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον

ὁ ἅγιον πνεῦμα, Deus exci-
tauit spiritum sanctum pueri adole-
scentis; ubi haud dubie dona Spiritus
S. intelliguntur. Epitheton ergo hoc
modo antecedit, modo sequitur. Apoc.
4, 8. ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος. Κύριος ὁ
Θεός ὁ παντοκράτωρ, ὁ ὢν (3. sing. a.
2. act. indic.) καὶ ὁ ὢν ὁ ἐρχόμενος.
Sanctus, sanctus, sanctus DOMINVS
DEVS; ille omnipotens, q̄i fuit & est
& venturus est, hoc est, q̄i solus DE-
VS semper fuit, est & erit, q̄ibus vo-
cabulis ejus aeternitas indicatur. Eū-
dem verbis sancti angeli laudant
DEVM Ef. 6, 3 cantantes ἅγιος, ἅγιος,
ἅγιος. Κύριος, σαββαθ, κλέους πάσι
καὶ τῇ τῆς δόξης αὐτοῦ, Sanctus, san-
ctus, sanctus DOMINVS exercituum,
plena est terra gloria seu maiestate e-
jus. Hinc Petrus omnes hortatur ad
vitae sanctimoniam, ubi ait 1. Pet. 1,
16. ἡγιασθε ὡς ἅγιος κύριος, ὃν ἐν ὧ
ἅγιος eius, scriptum est, sancti estote,
quia ego sanctus sum. Scriptura est
hoc enunciatur pluribus in locis V.T.
Lev. 11, 44 & 19, 2. & 20, 7. &c. ἅγιοι
ἐστέ, ὅτι ἅγιος ὁ κύριος ὁ ὢν ὁ
ὢν, sancti estote (critis) q̄i sanctus
ego Dominus Deus vester. Tribuitur
angelis bonis Matth. 25, 31. καὶ πάν-
τες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, & om-
nes sancti angeli cum eo. Copula-
tur cum aliis adiectivis. Marc. 6, 20.
Ἰωάννην, ἀνδρα δικαίον καὶ ἅγιον, Jo-
hannem, virum justum & sanctum;
q̄ae laus eminenter in Christum com-
petit, Act. 13, 14. τὸν ἅγιον καὶ δικαί-
ον ἡμεῖς, sanctum & justum illum
abnegastis; in q̄o nos Deus elegit,
Eph. 1, 4. ἐν ᾧ ἡμεῖς καὶ ἀμύμων, ut
simus sancti & immaculati. Quid
sanctificatio à beatitudine hominis
(q̄ae in remissione peccatorum confi-
sit, Ps. 32, 1.) dividenda non est, pro-
pterea dicitur Apoc. 20, 6. μακάριοι
καὶ ἅγιοι ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀραι-
ᾳ.

Αὐτὸς τῇ πρῶτῃ, beatus & sanctus, q̄i
habet partem in resurrectione illa pri-
ma. Unusquisq̄e Christianus dicitur
sanctus, seu omnes, q̄i credunt in
Deum Patrem, Filium & Spiritum
sanctum. Act. 9, 13. Rom. 16, 15. 2.
Cor. 1, 2. Eph. 1, 1. 1. Pet. 2, 9. & passim.
Sic verò nos Christiani vocamur, q̄d
Deo sumus fœdere juncti. 1. Cor. 7, 14.
q̄d Spiritu & sanguine Christi ab-
luti sumus à peccatis nostris. 1. Joh. 1,
7. q̄d signis & sigillis fœderis grati-
ti, nempe Baptismo & sacra Cœna à
filiis hujus mundi segregati, uni Deo
nos consecremus Rom. 12, 1. 1. Pet. 2,
5. & vitam sanctam degamus. Ephes.
1, 4. & 5, 3. καθὼς πρὶν τοῖς ἁγίοις,
sicut decet sanctos. Rom. 16, 2. ἀλλήλοις
ἁγίων δigne sanctis. Col. 3, 12. ἅγιοι
καὶ ἡγαπῶμενοι, sancti & dilecti. 1.
Pet. 3, 5. αἱ ἁγία γυναῖκες sanctae mu-
lieres. 1. Tim. 5, 10. ἁγίων πόδας ἡμῶν
sanctorum pedes lavit. Alii Aposto-
los & Doctores, q̄i in prisca Ecclesia
excelluerunt, nominant Divos, q̄ae
phrasis gentilismum sapit. Confer
Sveton. de suo Julio c. 88. Fuit enim
illis Divus idem q̄d ἀποθανὼς, h. e.
in numerum Deorum relatus. Absit
à nobis, q̄i Christi Discipulos nos pro-
ficemur, ista κακοζήλια & ementia
ἀπορίων. Schola Spiritus S. nempe
sacra Scriptura, nos aliter docet, q̄ae
id genus viros vocat beatos, sanctos,
q̄ibus epithetis vix angustiora dederis.
Loquamur cum Scriptura & non erra-
bimus. Tribuitur etiam hoc epithe-
ton aliis rebus. Matth. 23, 5. & 27, 53.
ἁγία πόλις sancta civitas, hoc est,
Hierosolyma q̄am Deus cultui suo
consecraverat. Matth. 24, 15. ἵσως ἐν
ἁγίῳ τόπῳ stantem in loco sancto.
Act. 21, 28. κενύοντες τὸν ἅγιον τό-
πον, polluit sanctum locum, scilicet
destinatum sanctis actionibus, ut pre-
cibus & ritibus divinis obsecrandis.

Luc.

Luc. 1, 72. *μνησθεως διαθήκης ἁγίας* A
 αὐτῶ, & memor esset fœderis sui san-
 cti, hoc est, inviolabiliter servandi.
 Rom. 1, 2. *ἐν γράφαις ἁγίας*, in Scri-
 pturis sanctis, quæ sic dicuntur à suo
 Autore, nempe DEO, quæ sanctus est.
 Rom. 7, 12. *ἡ ἐντολὴ ἁγία*, lex est san-
 cta, hoc est, prohibet omnem turpitu-
 dinem. Rom. 11, 16. *ἡ ἀπαρχὴ ἁγία*,
 primitia sanctæ h. e. Deo consecratæ.
 2. Petr. 1, 18. *ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ* in
 monte sancto, quæ mons sanctus dictus
 fuit ab actione sancta, nempe à CHRIS-
 TI in eo glorificatione, de qua lege
 Matth. 17, 2. castus 1. Thess. 5, 26. *ἐν
 φιλήματι ἁγίῳ* osculo sancto, hoc est,
 casto. Comparatur *ἁγιώτερος*, a, or,
 sanctior, us. in superl. *ἁγιώτατος*, -ον,
 sanctissimus, a, um. Jude 8. 20. *ἁγια-
 τήτη πίστει*, sanctissima fidei. ἁγίου, u,
 τὸ, sacrarium, sanctuarium, idem
 quod *ἁγιασθήσων*, u, τὸ, locus, ubi sa-
 cra peraguntur. Hebr. 9, 1. *ἁγία*, ων,
 τὰ prior tabernaculi pars, taberna-
 culum primum, ἡ πρώτη σκευὴ. Hebr.
 9, 2. item secundum, posterior taber-
 naculi pars. Hebr. 9, 25. item cœlum,
 cujus typus erat. Hebr. 9, 12. *δοῦλῳ
 ἐφάπαξ* eis τὰ ἁγία, ingressus est se-
 mel in sacrarium, scilicet CHRISTVS.
 Secundum tabernaculum etiam di-
 ctum fuit ἁγίου ἁγίων sanctum sancto-
 rum, Hebraismus, h. e. locus sanctifi-
 catus, Exod. 33, 36. Eodem sensu in D
 pl. num. ἁγία ἁγίων sancta sanctorum,
 Hebr. 9, 3. *σκευὴ ἡ λειτουργία ἁγία ἁγίων*
 tabernaculum quod vocant sancta san-
 ctorum, hoc est, sacrarium sacratissi-
 mum. Scil. atrium erat, ubi consiste-
 bat populus: deinde prior tabernaculi
 pars, velo distincta à populi atrio, ubi
 sacerdotes sacrificia offerebant: tertio
 posterior tabernaculi pars velo secun-
 do à loco seu atrio sacerdotum distin-
 cta, quod nemini ingredi licebat, præ-
 terquam pontifici, id est, quod annis se-

mel cum sanguine. τὸ ἅγιον ἁγίων er-
 go verè fuit ἀδύτον adytum, h. e. locus,
 ad quem non patebat aditus, quem in-
 gredi fas non erat.

Ἀγιάζω sanctifico, item offero me
 in sanctam victimam. Job. 17, 19.
 Ἐπεὶ αὐτῶν ἀγιάζω ἐμαυτὸν, pro iis
 sanctifico meipsum, hoc est, me offero
 in sanctam victimam. Heb. 19, 13. ἀ-
 γιάζει πρὸς τὴν τιμὴν σαρκὸς καθαρεύουσιν,
 sanctificat ad carnis puritatem. usus

B sacro destino. Matth. 23, 17. ὁ ναὸς,
 ὁ ἁγιάζων τὸ χρυσόν, templum, quod
 sanctificat aurum. Lev. 22, 9. ἐγὼ Κό-
 ετο ὁ ἁγιάζων αὐτὸς, ego Dominus
 sanctificans eos scil. iudeis sacerdotes.
 F. ἀγιάσω, Ef. 29, 23. Præter perf. ἁγία-
 κα. officio sancto aliquem destino. a.

1. ἁγιάσατο Job. 10, 36. ὁ ὁ πνεὺρ ἁγιά-
 σε (3. sing. a. 1. aët. indic.) quem PA-
 TER sanctificavit. sanctum agnosco.

1. Pet. 3, 15. Κύριον τὸ ἦδὸν ἁγιάσατε
 (2. pl. aor. 1. aët. imper. à 2. sing. ἁγία-
 σον Job. 17, 17.) ἐν ταῖς καρδίαις, Do-
 minum DEVM sanctificate in cordibus

C vestris. Sanctificare Deum in corde
 suo est primò eum agnoscere sanctum,
 omnipotentem, omnipotentem, mi-
 sericordem, veracem, & proinde ei
 credere, fiduciam suam in eo colloca-
 re, ei non dissidere, de ejus auxilio non
 dubitare, ut hoc in loco 1. Pet. 3, 15.
 Conf. Num. 20, 12. Deinde sanctifi-
 care Deum est Deum omnipotentem

timere Ef. 5, 16. Ef. 29, 23. & peccata
 fugere. purum sanctumque servo,
 non profano, non contamino, Sir.
 14, 16. δὲς καὶ λάβες, καὶ ἁγιάσον τὴν
 ψυχὴν σου, da & accipe, & puram
 serva animam tuam. Præcipit ita
 versari in administrandis vita nego-
 tiis, ut ne quæ inde animo labes ad-
 spergatur; utendum docet seculo, sed
 ut ne abutamur. Sanctum reddo.
 aor. 1. opt. ἁγιάσαναι, aët. a. 1. Thess.
 5, 23. ἁγιάσας (3. sing. a. 1. aët. opt.)
 ὑμᾶς

ὅμοις ὁλοκληρῶς, sanctificet vos totos. Amentium. Apoc. 22, 11. ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἐν, sanctus sanctificetur adhuc, hoc est, sanctitati studere pergat. à 1. pers., prat. pass. ἁγιασμεν derivatur nomen Ἀγιασμός, ὁ, ὁ, sanctificatio. 1. Cor. 1, 30. 1. Pet. 1, 2. sanctimonia. Heb. 12, 14. διώκατε τὸ ἁγιασμὸν, & χαρὴς ὑμῖν ἐσται τὸ Κύριον, scilicet mini sanctimoniam, sine qua nemo Deum videbit.

Ἀγιασμός, ατ, τὸ, quod sacrum. B est, sanctuarium, templum, 1. Mac. 1, 36. à 3. p. p. ἁγιασμεν est Ἀγιασθεῖσιν, ὁ, τὸ, sanctuarium, Levit. 12, 4.

Ἀγιότης, ἡ, ἡ derivatur ab ἁγίος, (sicut à καθαγίς καθαγίτης) sanctitas. Hebr. 12, 10.

Ἀγιασμένη ab ἁγίῳ, (sicut ἁγιασμένη ab ἁγιάδῳ) sanctitas. Rom. 1, 4. κατὰ πνεῦμα ἁγιασμένης secundum Spiritum sanctitatis, hoc est, secundum Deitatem. Sanctificatio. 2. Cor. 7, 1. ἐμπλήρης ἁγιασμού ἐν φόβῳ ἡμῶν, ad finem perducetes sanctificationem in timore Dei.

Καθαγιαζέω, confesco. Fut. ἁσώ. α. 1. καθαγιασέτω, p. p. καθαγιασέτω, part. καθαγιασμένος, consecratus, 1. Mac. 15, 18.

ἈΓΚΗ, ἡ, ἡ, ulna. (tanquam ab ἁγέτω, quod legitur pro ἀνέκειμαι recumbo) unde per epenth. sin litterarum αλ ἀγκάλῃ, ἡ, ἡ idem αἱ ἀγκάλαι ulnae. Luc. 2, 28. ἰδὶξται αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῶν, recepit eum in ulnas suas.

Ἀγκάλῃ, amplexor, in ulnas recipio, ulnis gesto. cum prapof. ἐν, ἐναγκάλῃ idem. Fut. 1. med. ἐναγκάσωμαι. aor. 1. med. ἐναγκαλισάμην, α. ατ, Marc. 9, 36. καὶ ἐναγκαλισάμην. (part. aor. 1. med.) αὐτῷ, & quum puerulum illum complexus esset, quum amplexatus esset, seu quum in ulnas suas eum recepisset.

B

ΑΓΓ

ὅμοις ὁλοκληρῶς, sanctificet vos totos. Amentium. Apoc. 22, 11. ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἐν, sanctus sanctificetur adhuc, hoc est, sanctitati studere pergat. à 1. pers., prat. pass. ἁγιασμεν derivatur nomen Ἀγιασμός, ὁ, ὁ, sanctificatio. 1. Cor. 1, 30. 1. Pet. 1, 2. sanctimonia. Heb. 12, 14. διώκατε τὸ ἁγιασμὸν, & χαρὴς ὑμῖν ἐσται τὸ Κύριον, scilicet mini sanctimoniam, sine qua nemo Deum videbit.

Ἀγιασμός, ατ, τὸ, quod sacrum. B est, sanctuarium, templum, 1. Mac. 1, 36. à 3. p. p. ἁγιασμεν est

Ἀγιασθεῖσιν, ὁ, τὸ, sanctuarium, Levit. 12, 4.

Ἀγιότης, ἡ, ἡ derivatur ab ἁγίος, (sicut à καθαγίς καθαγίτης) sanctitas. Hebr. 12, 10.

Ἀγιασμένη ab ἁγίῳ, (sicut ἁγιασμένη ab ἁγιάδῳ) sanctitas. Rom. 1, 4. κατὰ πνεῦμα ἁγιασμένης secundum Spiritum sanctitatis, hoc est, secundum Deitatem. Sanctificatio. 2. Cor. 7, 1. ἐμπλήρης ἁγιασμού ἐν φόβῳ ἡμῶν, ad finem perducetes sanctificationem in timore Dei.

Καθαγιαζέω, confesco. Fut. ἁσώ. α. 1. καθαγιασέτω, p. p. καθαγιασέτω, part. καθαγιασμένος, consecratus, 1. Mac. 15, 18.

ἈΓΚΗ, ἡ, ἡ, ulna. (tanquam ab ἁγέτω, quod legitur pro ἀνέκειμαι recumbo) unde per epenth. sin litterarum αλ ἀγκάλῃ, ἡ, ἡ idem αἱ ἀγκάλαι ulnae. Luc. 2, 28. ἰδὶξται αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῶν, recepit eum in ulnas suas.

Ἀγκάλῃ, amplexor, in ulnas recipio, ulnis gesto. cum prapof. ἐν, ἐναγκάλῃ idem. Fut. 1. med. ἐναγκάσωμαι. aor. 1. med. ἐναγκαλισάμην, α. ατ, Marc. 9, 36. καὶ ἐναγκαλισάμην. (part. aor. 1. med.) αὐτῷ, & quum puerulum illum complexus esset, quum amplexatus esset, seu quum in ulnas suas eum recepisset.

B

ΑΓΓ

purificatione ceremoniali. Præter. passiv. ἡγνισμα, σαγ, ταγ, unde est part. præter. ἡγνισθῆς, η, ον. Act. 24, 18. ὁρῶν με ἡγνισθῆσαν ἐν τῷ ἱερῷ, invenierunt me purificatum in templo. aor. 1. pass. ἡγνισθῆς, ης, η. 1. Esd. 7, 11. οἱ υἱοὶ τῆς αἰχμαλωσίας εἶχον αὐτὰ ἡγνισθῆσαν, filii captivitatis non simul purificati sunt. Act. 21, 24. ἡγνισθῆς (2. sing. aor. 1. pass. imper.) sanctificator. Act. 21, 26. σὺν αὐτοῖς ἡγνισθῆς (part. aor. 1. pass.) cum illis purificatus scilicet ceremonialiter. 2. Mac. 12, 38. τὸ τὸν ἱερόν ἡγνισθῆσαν, secundum consuetudinem purificati. à 1. pers. præterit. pass. ἡγνισμα derivatur.

"Αγνισμα, ατ, τὸ, purificatio, expiatio. Num. 19, 9.

"Αγνισμός, ὅ, ο, purificatio. Act. 21, 26. ἐκπλήρωσι τῶν ἡμερῶν ἡ ἡγνισμὴ ἐxplicationem dierum purificationis denuntians, scilicet sacerdotibus. Confer Num. 6, 13.

ΑΓΟΡΑ, ἄς, η, forum. Derivatur à verbo ἀγείρω congrego. F. ἀγείρω. P. ἡγάξα. α. 2. ἡγάγον. præter. med. ἡγάγε, unde est ἀγέγε, ἄς, η. Hinc exponitur πᾶς, εἰς ὃν ἀγείρεται ὁ λαός, locus, in quem congregatur populus. Scilicet est locus amplius in urbe, ubi multi solent convenire. Matth. 20, 3. ἐν τῇ ἀγορᾷ in foro. Luc. 20, 46. φιλέντων ἀπασμὸς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, amantium salutationes in foris. Locus, in quo exercentur judicia, forum judiciale. Act. 16, 19. ἔλκουσιν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τῆς ἀρχόντου, traxerunt in forum ad magistratus. Locus, in quo res venales exponuntur, item mercatus, nundina. Ezech. 27, 12.

Ἀγορεύω, ὅ, η, circumforaneus, α. Act. 17, 5. item forensis. ἀγορεύω, ὡν, οἱ, conventus forenses. Act.

A 19, 38. ἀγορεύω ἀγορεύω conventus forenses instituuntur. Vel ut conjectat R. Stephanus ἀγορεύω scilicet ἡμέρας ἀγορεύω fasti dies aguntur, es wird Gericht gehalten. Sed meo judicio accentus uterque locum habere potest, prout dicimus ὅμοιοι ὁμοιοι, ἑτοίμοι ἑτοίμοι, γέλοιοι ὁ γέλοιοι ὁ. Vide etiam Casaubonum in characteres Ethicos Theophrasti ἀγορεύω ἀποβολῆς.

B Ἀγορεύω in foro versor. item in foro delibero. item emo Matth. 13, 44. καὶ ἀγορεύω τὸν ἀγρὸν ἐκείνου, emitte agrum illum. 1. Cor. 7, 30. καὶ οἱ ἀγορεύοντες (part. pres. act. pl. nom.) ὡς μὴ κατέχοντες, ὅτι ἐμὺν, ut non obtinentes. Marc. 11, 15. τὰς ἀγορεύοντες ἐν τῷ ἱερῷ ementes in templo. Luc. 17, 28. ἡδονῶν ἡγορεύον (3. pl. imperf.) edebant, emebant. Fut. ἀγορεύσω Joh. 6, 5. πότεν ἀγορεύσω (1. pl. fut. act.) ἄρτι; unde ememus panes? Præter. act. ἡγορεύκα. α. 1. act. ἡγορεύετε emi Luc. 14, 19. ζῶντων βοῶν ἡγορεύετε πίπτε, jura boum emi qd in qd. Apoc. 5, 9. ἡγορεύσας (2. sing. a. 1. act. indic.) τῷ ἱερῷ ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι σου, emisisti nos Deo sanguine tuo, scilicet tanquam pretio. ἐκ ex idiotismo Hebraico redundat. Matth. 13, 46. καὶ ἡγορεύει (3. sing. aor. 1. act. indic.) αὐτὸν, ὅτι emit eum. Matth. 27, 7. ἡγορεύοντες (3. pl. a. 1. act. indic.) ἐκ αὐτῶν ἀγρὸν ὅτι καραυίας, emerunt ex iis agrum siguli. Marc. 16, 1. ἡγορεύοντες δράματα emerant aromata, scilicet biduo ante, ut testatur Lucas cap. 23, 56. Itaque aoristum hic habet significationem plusquamperfecti. aor. 1. imper. ἀγορεύου, ἀπο Joh. 13, 29. ἀγορεύου, ὡν χεῖρας ἐκείνου εἰς ἱερὸν τὸν, eme, qd vobis opus est nobis ad festum. Luc. 22, 36. πωλησάτω τὸ ἱμάτιον καὶ ἀγορεύστω (3. sing. aor. 1. act. imper.

imper.) μάχαιραν, vendat pallium, A
 Et erat ens. Matth. 25, 9. ἀγορά-
 σαι (2. plur. a. 1. aet. imper.) ἰω-
 ταῖς, emite vobis. 2. 1. subj. ἀγοράσω,
 25 η. Luc. 9, 13. ἀγοράσωμεν (1. plur.
 a. 1. aet. subj.) βρώματα, emamus e-
 scas. Marc. 6, 36. ἀγοράσωσι (3. pl. aor.
 1. aet. subj.) ἰωταῖς ἀγειν, emant sibi
 panem. aor. 1. inf. ἀγοράσαι, emere.
 Apoc. 13, 17. ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι, e-
 mere aut vendere. part. aor. 1. ἀγορά-
 σαι, αὐτοῖ, ο. Marc. 15, 46. ἀγοράσας
 σινδόνα, Et postquam emit sindonem,
 2. Petr. 2, 1. τὴν ἀγοράσαντα (part. a.
 1. aet. accus. singuli) αὐτὸς δυνάμει,
 abnegantes eum, qvī illos mercatus
 est. praef. pass. ἀγοράζομαι, emor. praet.
 pall. ἡγοράμην, σαι, ται, à 1. pers.
 est

Ἀγορασμός, ὁ, ο, res venalis, em-
 ptio. Sir. 27, 2. ἀναίσειν πρᾶσις καὶ
 ἀγορασμὸς συντηρήσεται αἰμαρτία, in
 medio venditionis Et emptionis conte-
 ritur peccatum. à 3. pers. formatur

Ἀγοράτης, ὁ, ο, emptor, obsona-
 tor. Tob. 1, 12. καὶ ἦμιν αὐτῷ ἀγορά-
 τῆς, Et fui ejus obsonator. Apoc. 14, 3.
 αἱ ἡγοραστοὶ (part. praet. pass.) ἀπὸ
 τῆς γῆς, qvī emti sunt à terra. aor. 1.
 pass. ἡγοράσθην, 25, η. 1. Cor. 6, 20.
 ἡγοράσθητε (2. plur. aor. 1. pass. indic.)
 πᾶσι. emti estis pretio. Apoc. 14, 4.
 αἱ τοὶ ἡγοράσθησαν (3. plur. aor. 1. pass.
 indic.) ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπων, hi empti
 sunt ex hominibus.

Ἐξαγοράζω redimo. Fut. ἔξαγορά-
 σω. P. ἔξαγοράσω. a. 1. ἔξαγοράσει Gal.
 3, 13. Χρῆστος ἡμεῖς ἔξαγοράσει, EMRI-
 STVS nos redemet, proprie emercatus
 est seu emendo exemit. Gal. 4, 5. ἵνα
 τὰς ἀπὸ νόμου (ὄντες) ἔξαγοράσῃ (3.
 sing. aor. 1. aet. subj.) ut eos, qvī sub
 lege erant, redimeret. ἔξαγοράζομαι
 verb. med. Eph. 5, 15. ἔξαγοράζοιτο
 (part. praef. med.) τὴν καὶ, redimem-

tes occasionem, hoc est, non sinentes
 tempus elabi opportunum, qvō nos ad
 Deum convertere, à malo discedere Et
 bonum facere possumus.

Ἀγοράω verba facio. Fut. ἀγορά-
 σω, Praet. ἡγόρεκα.

Ἐξαγορεύω, fut. εὔσω, aor. 1. ἔξη-
 γόρευσα, confiteor, in publicum & pa-
 lam effero. cum acc. Levit. 5, 5. cum
 ἐπὶ Neb. 1, 6. aor. 1. inf. ἔξαγορεύσαι,
 recitare. Bar. 1, 14.

B Πεγαγρεύω, praedico, causam ago,
 2. Mac. 4, 48. οἱ ὑπὲρ πόλεως καὶ δή-
 μων πεγαγρεύσαντες, qvī civitatis Et
 populi causam egerant.

Πεγῆγρος, ὁ, ο, praedicator, qvī
 pra aliis dicit vel concionatur, 2.
 Mac. 7, 2, 4.

Πεγαγρεύω compello, saluto.
 cum Acc. item nomino. πεγαγρεύο-
 μαι cognominor. F. ὄσω, aor. 1. ὤσω-
 ηγόρευσα. 2. Mac. 1, 36. πεγαγρεύσαντες
 (3. pl.) δὲ τὰ τοὺς Νιφθάρ, nominarunt
 autem hunc locum Nephthar. P. πεγα-
 γρεύομαι. Praet. pass. ὤσθηγόρευμαι,
 σαι, ται. 1. Mac. 14, 40. ὤσθηγόρευ-
 ται (3. plur.) οἱ Ἰουδαῖοι ὑπὸ Ρωμαίων
 φίλοι, nominati sunt Judaei à Roma-
 nis amici. Similis forma est πεπé-
 ρην. ται, ambulaverunt, Mich. 2, 7. aor.
 1. passiv. ὤσθηγόρευθην, 25, η. Hebr.
 5, 10. ὤσθηγόρευθεις (part. aor. 1. pass.)
 ἀπὸ Θεοῦ δεχόμενος, cognominatus à
 Deo pontifex.

Ἀλληγορίω, ὦ, aliter interpretor,
 quam verba pra se ferunt, ἀλληγορί-
 σμα (part. praef. pass. nom. pl. g.
 n.) per qvā aliud figuratur. Gal. 4, 24.

Δημηγορέω, εἰ, ο, orator.

Δημηγορίω concionor, ad populum
 dico. Aet. 12, 21. ἐδημηγόρει (3. sing.
 imperf.) πρὸς αὐτὸς, perorabat ad
 eos. Fut. δημηγορήσω. P. διδημηγό-
 ρηκα.

Ἐισηγορίω, ὦ, Med. ἰσηγορίομαι, ἡ-
 μαι,

μα, inculso, altercor, colloqvor. Sir. A 13, 11. μὴ ἐπιγὰς ἐσθγορεῖς καὶ αὐτῷ, ne intende altercari cum ipso.

Κατηγορεῖ, α, ὁ accusator. Joh. 8, 10. πᾶς εἶσι οἱ κατηγοροὶ σου; ubi sunt accusatores tui?

Κατηγορεῖω, ὦ, accuso, adversus aliquid loqvor. Act. 24, 8. ὡς ἡμεῖς κατηγοροῦμεν (1 plur. praes. act. indic.) αὐτῷ, de quibus nos eum accusamus. Act. 25, 11. ὡς ἔστι κατηγοροῦσίν με, quorum isti me accusant. praes. imper. κατηγορε, εἰ, αἰτω, εἴτω. Act. 25, 5. κατηγορεῖται (3 pl. praes. imper. act.) αὐτῷ, accusent eum. Joh. 8, 6. ἵνα ἔχωσι κατηγορεῖν (praes. act. inf.) αὐτῷ, ut possent eum accusare. Apoc. 12, 10. ὁ κατηγορῶν (part. praes. act.) αὐτῶν ὅτι accusabat eos. Luc. 23, 10. ἐπὶ τῶς κατηγοροῦντες (nom. pl.) vehementer accusantes. Rom. 2, 11. κατηγοροῦντων (gen. pl. part. praes. gen. m.) accusantium. imperf. κατηγοροῦσιν, εἰς εἰς, εἰς εἰς Marc. 15, 3. καὶ κατηγοροῦν αὐτῷ οἱ δεσποῖτες πολλὰ, & accusabant eum, primarii sacerdotes de multis. Fut. κατηγορήσω Joh. 5, 45. ὅτι ἐγὼ κατηγορήσω υἱῶν σου τὴν πατέρα, me accusaturum vos apud Patrem. Praet. κατηγορεκα. aor. 1. κατηγορήσῃ Luc. 11, 54. ἵνα κατηγορήσωσιν (3. pl. a. 1. act. subj.) αὐτῷ, ut eum accusarent. Act. 28, 19. ὡς ἔχω τὴν κατηγορήσασιν (aor. 1. act. inf.) ὅθι ἔχω, de quo accusarem. praes. pass. κατηγοροῦμαι, ἡμεῖς, accusor. Act. 22, 30. τί κατηγορεῖ; (3. sing. praes. pass.) παρὰ τί Ἰουδαῖοι; cur accusaretur a Iudeis? Matth. 27, 12. εἰ τῷ κατηγορεῖς (praes. inf. pass.) αὐτῷ, quoniam ipse accusaretur. Act. 25, 16. πρὶν ἢ ὁ κατηγοροῦμαι (part. praes. pass.) κατὰ πᾶσι τοῖς κατηγοροῦσιν, priusquam ὅτι accusatur in conspectu habeat accusatores.

Κατηγορία, α, ἡ, accusatio. Luc.

6, 7. ἵνα ὑποστῇ κατηγορίας αὐτῷ. (Hic subauditur κατὰ adversus. idem sit Matth. 10, 1.) ut invenirent accusationem adversus eum. Videtur κατηγορεῖ, α, ὁ ortum ex κατηγορεῖω, nempe a praet. med. κατήγορε. Sic πείλας ἀφιλίω. τίμημα ἀπμάω. νόημα ἀπνάω.

Παρηγορεῖω, ὦ consolor.

Παρηγορεῖ, α, ὁ consolator.

Παρηγορία, α, ἡ consolatio. Col.

B 4, 11. ὅτινες ἐβουλήσαντο μοι παρηγορία, ὅτι mihi fuerunt solatio.

Πεποιθοῖω, ὦ, compello, saluto.

Πεποιθοῖ, α, ὁ, ἡ, compellator, saluator. πεποθήγοσι δρυες, quercus fabulose sive fatidicae.

Πεποιθοῖα, α, ἡ, appellatio.

Εὐπεσθήγορος, α, ὁ, ἡ, affabilis.

Εὐπεσθήγορος, πῖ, bona verba, benigni sermones; affabilitas. Sir. 6, 6.

Εὐπεσθήγορία, α, ἡ, affabilitas.

C ΑΓΡΑ, α, ἡ, captura, piscatio. (ab ἀγρός ager, ὅθι αἰθίσι) Luc. 5, 4. εἰς ἀγρῶν, ad capturam, Luc. 5, 9. ἐπὶ τῇ ἀγρῇ τῇ ἰχθύων super captura piscium.

Ἀγρεύω, capto, venor, piscor, insidiosè circumvenio. Fut. ἀγρεύσω. P. ἡγρεύκα. α. 1. ἡγρεύκα Marc. 12, 13. ἵνα αὐτὸν ἀγρεύσωσι λόγοι, ut eum irretirent captum sermone.

Ζωρεῖω, vivum capio, q. d. ζωὴν ἀγρεύω. F. ἔσω. P. ἐζώρηκα. Luc. 5, 10. τότε ἔβον ἀνθρώπους ἰσθ ζωρῶν, ab hoc tempore viros capies homines. praes. pass. ζωρεῖμαι, ἡμεῖς, praet. pass. ἐζώρηκα. 2 Tim. 2, 26. ἐζώρηται ὑπ' αὐτῷ scilicet διαβόλου, capti ab eo, scil. diabolo, tanquam venatore. aor. 1. pass. ἐζωρήθη, ἡς, η. Part. ζωρηθεῖς, εἶς, εἰ.

Ζωρεῖας vel ζωρεῖας, α, ὁ, pro ζωρηθεῖς vivus captus. 2 Macc. 12, 35. λαβεῖν ζωρεῖαν, capere vivum.

† ΑΓΡΙΠΠΑΣ, α, ὁ, nomen Latini proprium viri. Act. 25, 13. in Gen. ἀγρίππα. Act. 25, 23. Declinatur ut θωμάς, ᾧ, ᾧ, ᾧ, ᾧ. Vocat. ἀγρίππα. Act. 26, 7. ita dictus ab agro partu, uti docet Gellius lib. 16. cap. 16. ubi ait, Agrippas dici q. agrippas, quorum in nascendo non caput sed pedes primi exierunt.

ΑΓΡΟΣ, ὅ, ὁ, ager. (Hebr. אֲדָמָה agricola, quasi אֲדָמָה vir agri) Matth. 27, 8. ἀγρός αἰματός. Rus. Marc. 15, 21. ἔρχομαι ἀπ' ἀγρῶ, rure venire. Luc. 17, 7. ἐκ ἀγρῶ idem. Marc. 16, 12. πορεύομαι εἰς ἀγρὸν, rus ire. Marc. 13, 16. ὁ εἰς τὸν ἀγρὸν (pro ἐν τῷ ἀγρῷ Luc. 17, 31.) ὢν, qvī ruri est. Luc. 15, 25. ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρωτογενεῖς ἐν ἀγρῷ, erat autem ejus filius natus major ruri. pagus Marc. 6, 56. εἰς κώμας, ἢ πέλεις, ἢ ἀγροὺς in vicos, aut urbes, aut pagos.

Αγρός, α, ov. Rarius ἀγρίος ὁ, ἢ, sylvestris. Matth. 3, 4. Marc. 1, 6. ἰδὼν ἐκείδαις ὁ μέλι ἀγρίον, comedens locustas ἔσθ' ἢ μέλι sylvestre. Jude v. 13. καὶ ἀγρία (nom. pl. g. n.) θαλάσσης, unda maris effertat. Rusticus. comp. ἀγροπότης, ἔσθ', ἐσθ'. 2. Macc. 14, 30. ἐπισκοπῆν ἀπάντησιν ἀγροπότην ἐξουκρίαν, confectam conversationem rusticiorē habentem. Ferus, superl. ἀγροπότης, ἄτη, ἀπὸν. 2. Macc. 2, 9. ἀλλὰ καὶ θῆρας τὰς ἀγροπότητας, sed ἔσθ' bestias ferissimas.

Αγρίως, adverb. ferē, immaniter. 2. Mac. 15, 2. μηδὲ μὴ ὥς ἀγρίως καὶ βαρβάρως ὁλοκρίσης, neutiquam tam ferē ἔσθ' ἢ barbarē perdes.

Αγροπότης, η, feritas, ferocia. 2. Mac. 15, 21.

Αγροπότης, ὁ, ἢ. Gramen, quod in agro nascitur. Deut. 32, 2.

Αγροπότης, f. αἰῶ, exaspero, effe-

Αγροπότης, reddo, irrito. Pass. ἀγροπότης. aor. 1. pass. ἀγροπότην. fut. 1. pass. ἀγροπότησθαι. Dan. 11, 11.

Αγροπότης, ὡ, f. ὡς, aor. 1. ἀγροπότης, perf. ἀγροπότηκα, agreste vel effertatum reddo, exaspero. Pass. ἀγροπότημαι, ἔσθ', perf. ἀγροπότημαι, a. 1. ἀγροπότην, effertor, ferocio.

Εξαγροπότης, ὡ, fut. ὡς. Exaspero. Dan. 8, 7.

Αγροπότης, υ, ὁ, ἢ, ferus, saevus. Gen. 16, 12.

ΑΓΥΙΑ, αἶς, ἢ, vicus, via. 3. Mac. 1, 2. πᾶς ἀγυίας, per vias; ab ἀγῶ ἔσθ' ἡγία, via.

ΑΓΥΡΙΣ, τας, ἢ, cœtus.

Αγροπότης, υ, ὁ (per syncopen pro ἀγροπότης, ὡ, ὁ, ἀ γροπότης, congrego) circularor, praestigiator, circumforaneus, qvī rudi populo imponit, ἔσθ' medicamentorum suorum vim, qvā nulla est, ostentat. item mendicus.

Πανηγύρις, τας, ἢ, conventus publicus, Hebr. 12, 23. (προσηλυτῶν) πανηγύρις καὶ ἐκκλησία πνευματικῶν, accessistis ad conventum universalem ἔσθ' concionem primogenitorum.

Πανηγύρις, ὡ, fut. ἡσ. in celebri cœtu prædico, exulto. πανηγυρίσασθε (2. pl. a. 1. imperat. act.) exultate, Es. 66, 10.

Πανηγυρίζω, fut. ἡσ. a. 1. ἐπανηγυρίσας, festum, panegyrim agito. Hinc

Πανηγυρισμός, ὡ, ὁ. Festi panegyrici celebratio, pompa panegyrica. It. mercatus publicus. Sap. 15, 12. ἐλογίζαντο τὸν βίον πανηγυρισμὸν ἐπικερδῆ, cogitarunt vitam (esse) mercatum publicum qvāstuosum.

ΑΓΧΙ, sive ἀγχι, adverb. prope, juxta.

Αγχι, superl. proxime, cum Gen. ἔσθ' Dat.

Αγχι

* *Ἀγχιστὺς, ἑὸς*. Cognatus, propinquus. *Ruth.* 3, 12.

'Αγγιξενω, fut. ἐύσω, perf. ἡγγί-
σενκα. Genere propinquus sum. *Ruth.*
4, 4.

¹ Ἀγχιότης, ας, ἡ. Propinquitās ge-
neris, cognatio. *Neb.* 13, 29.

ΑΓΧΩ (Heb. **כַּנָּק** *suffocare et*
henderen) strangulo, suffoco, item co-
 orceo. *F.* ἀγχω *P.* ἡγχα. aor. 1. opt.
 act. ἀγχωμι, αἰς, αὖ *Pf* 31, 12.

*Ἀρχή, ης, η. suffocatio, strangu-
lacio, res quæ aliquem angit & cru-
ciat. Job. 7, 15. Aq6.*

Ἀπνίχω, suffoco, suspendo strangulans. ἀπνίχουαι strangulari, & in med. signif. mortem sibi laqueo consciscere. a. i. med. ἀπνίξαι μὲν, ατε, Matth. 17, 5. & ἀπλῶς ἀπνίξαστο, Ἐσθίεντες strangulabit se. Tob. 3, 14. ὥστε ἀπνίξαι αὐτὸν (inf. a. i. med.) ut prope de suspendendo cogit. ατε, vel ad suspendendi usq; vel ut intercluso spiritu agere respiraret.

A''ΓΩ duco. (Arab. duxit.

2. ibi) Joh. 19, 4. ἄγῃ ducit Rom. 23
 4. εἰς μετάνειαν σὺ ἄγε, ad peniten-
 tiam te invitat. Luc. 24, 21. τῷ τῷ
 τῷ τῷ ἡμεῖς, ἄγῃ, pro τῷ τῷ ἡ-
 μεῖς ἄγε, tertius dies agitur. 3. pl.
 ἄγεσθ adducunt. Joh. 83, praesimper-
 ἄγε duc. 2. Tim. 4, 11. Saepe adver-
 biascit & idem valet, quod adverbium
 hortandi apud Latinos, age, quod i-
 psum hinc ortum est, Jac. 4, 13, & 5, 1.
 ἄγε νῦν οἱ πλείστοι, κλειώτεστε, Age nunc
 o divites flete, Age cum singulari, ἄγε-
 τε agite cum plurali usitate construi so-
 let. Esque non tantum Adverbium
 hortandi, sed etiam corripienti, ut
 hoc in loco. Agite igitur o divites fle-
 te. οἱ πλείστοι Attice pro ὁ πλείστοι.
 Graecum ἄγε etiam (ut hic) numero
 multitudinis jungitur (interdum ἄγω
 idem est quod βαδίζω, eo, ut in illo Te-

rentii, Qvò te agis? h. e. Qvò abis?)

præs. subj. ἄγω, ἡς, ἡ, ἄγωμεν eamus,
 Marc. 1, 38. Job. 11, 7. & Job. 14, 31.
 ἄγωμεν ἐν τούτῳ, abeamus hinc. præs.
 inf. ἄγειν ducere. Act. 23, 10. part. præs.

ἀγῶν, ὁ(ς). pl. *ἀγῶνες* adducentes.
Att. 21, 16. *F.* ἀγῶν ducam 1. *Theff.* 7,
 14. ἀγῶνι ἐνὶ αὐτῷ adduct cum eo.præ.
 perf. ἤγαγον. *Atticè* ἀγάγηκα, ἔ' per 19
 e. actus in litteræ ο ἀγάγοχα. *Lév.* 10, 19-
 a. 1. actus, ἤγα leititur in composito. *Luc.*
 13, 34. β. 2. ἡγάγων, (*Atticè* pro ἡγον,

μένους (acc. pl. g. m.) ᾗσι ραπιδύνται,
 Luc. 21, 12. prat. imperf. ἡγούμενοι, du-
 cebatur. 3. pers. ἡγέτο, ducebatur. Luc.
 4, 1. 2. pl. ἡγούμεθα, abripiebamini 1.
 Cor. 12, 2. 3. pl. ἡγούμενοι ducebantur
 Luc. 23, 32. ἡγούτο & ἐπεσφύοντο κακῶ-
 γοι, ducebantur etiam alii duo faci-
 morosi. prat. pass. ἡγούμενοι, ἡγέται,
 unde est aor. 1. pass. ἡχόθην. 2. pl. ἡ-
 γήθητε, 3. 32. ὡς πρόβατα ἐν σφαγῇ ἡχῆται,
 ut obis ad laniam ducti fuisset. a. 1.
 pass. inf. ἡχθῆναι adduci. Luc. 18, 40.
 F. 1. pass. ἡχθῆσμαι, 2. pl. ἡχ-
 θήσθε ducemini. Matth. 10, 18. prae-
 teritum med. ἡγάξατο Attice ἡγάξα, un-
 de mutato α in ω est

Ἄρωγός, ὅ, ὁ dux vitæ. item Adje-
ctive vim habens alliciendi.

Ἀγωγή, ἡ, ἡ vitæ ratio, educatio
2. Tim. 3, 10. institutio, institutum,
2. Macc. 11, 24. τὴν ἰαυτῶν ἀγωγήν αἰ-
γιόζοις, suam ipsorum institutio-
nem preferentes. Cap. 4, 16. ἂν ἐχ-
δον τὰς ἀγάδας, quorum instituta a-
mulabantur.

Ἀναγωγῶν, ὁ, ὁ, ὁ, dissolutus, remissus, qui est sine disciplina. comp. ἀναγωγῆτες, ἐπεὶ, οἱ, 2. Matt. 12, 14. αἱ δὲ ἑνὸς ἀναγωγῆτες ἔχοντες, qui serò intus (erant) remissus agebant.

Ἀναρχία, as, η, defectus disciplinæ, vita dissoluta. a. 2. med. ἡχάρω. in inf. ἀχάρωδης. Sap 8, 10.

'Ανάγω subduco, eveho, subveho,
Sap. 8, 20. ἐπιθυμία σοφίας ἀνά-
γειν ἐπὶ βασιλείαν, amor ergo sapientiæ
vehit ad regnum. α. 2. ἀνέγαγον (At-
tice pro ἀνήγαγον). 3. pluralis, legitur
Luc. 22, 66. ἀνέγαγον adduxerunt,
Að. 7, 41. obtulerunt & Að. 9, 39.
adduxerunt. aor. 2. inf. ἀναγαγεῖν
producere. Að. 12, 4. reducere Romæ.
10, 7. Aññ. 3. Eib. c. f. 5. 2. eis ἄλλας
δεχθῆς ἀναγαγεῖν, ad alia principia re-
ducere, reducere, part. aor. 2. ἀνέγα-

A ^{γὰρ} Luc. 4, 5. ^{q̄}sum subduxisset. Hebr. 13, 20. ^{q̄}si reduxit. Att. 16, 34. ^{q̄}sum deduxisset. ^{pres. pass.} ἀνάγουμαι subducor. ^{part. pres.} ἀναγόμενος Att. 28, 10. & ἀναγόμενος ἐν ἡμῖν καὶ πρὸς τὸν ^{q̄}sum proveheremur, b. e. solveremus, imposuerunt, ^{q̄}va nobis erant necessaria, scilicet ad victum. ^{pres. inf. pass.} ἀναγόμενος provehi Att. 20, 3. & 27, 21. a. 1. ^{pass.} ἀνέχθην 27, 7, Matth. 4, 1. subductus fuit. 1. pl. ἀνέχθημεν Att. 20, 13. provecti sumus. 3. pl. ἀνέχθησαν Luc. 8, 22 & provecti sunt, b. e. trajecerunt. aor. 1. inf. ἀναχθῆναι Att. 27, 12. solvere, absolveren. ^{part. a. 1. pass.} ἀναχθεὶς provectus. Att. 16, 11. & c. 27, 4. ἀναχθεὶς ὧν, provecti iugitur.

Ἐπιστὰς redeo. *Matth. 21, 18.*
 ἐπιστάντων (part. pres.) revertens. *a. 2.*
 ἐπιστάντων. aor. 2. imper. ἐπιστάντως
Luc. 5, 4 provehito. *a. 2.* inf. ἐπισ-
 τάντων *Luc. 5, 3.* provehere. Pres.
 Pass. ἐπιστάνουσι, provehor, subve-
 hor, subducor. *2. Macc. 12, 4.* ἐπι-
 στήδυντες αὐτοὺς ἐβύδατο, subductos
 eos (in altum) submerferunt.

ἀπαγω, abduco, duco. part. pres.
ἀπαγών, voc. ov. Matth. 7, 13. aor. 2.
ἀπήγαγον, es, s. Act. 14, 7. 3. pl. ἀπή-
γαγον, abduxerunt Marc. 15, 16. a. 2.
imper. ἀπάγε, abducito. Act. 13,
17. 2. pl. ἀπάγετε, abducite. Marc.
14, 44. part. aor. 2. ἀπαγών, voc. ov.
Luc. 13, 15. ἀπάγων abduco, abripi-
or. part. pres. ἀπαγόμεν, η, ov. in-
plur. ἀπαγόμεθα. 1. Cor. 12, 2. pro ἀπα-
γόμεθα. Anomalia generis, quæ hic
necessaria fuit discriminis causâ, ne
quæ putaret τὸ ἀπαγόμεθα referri ad
τὸ εἶδω. part. pass. ἀπηγμαι, part.
ἀπηγμέν, η, ov. Epist. Jer. 18. ἀπὸ
θανάτου ἀπηγμέν, tanquam quæ ad
mortem deducendus (deductus) a. 1.
pass. ἀπήχθην. a. 1. pass. infin. ἀπήχ-
θῶν

ὁλῶν abduci; ad supplicium rapi. Vi. de Th. B. Acl. 12, 19.

Ἀνωγά, ἡς, ἡ, abductio; peculiariter, abductio in carcerem. Sir. 38, 20.

Σωπαύω, unā abduco. Rom. 12, 16. τοῖς ταπεινοῖς σωπαυόμενοι (part. pres. pass.) ad humilia se demittentes, quib. facile patiuntur se abripi ad res humiles. Etenim nihil aq̄bē scindit concordiam, atq̄bē ambitio, q̄būm q̄bis humilibus sp̄etis sublimia mente agitāt. Tertull. Carthag. presbyt. lib. 5. c. 14. adversus Marcionem verba haec Pauli τοῖς ταπεινοῖς σωπαυόμενοι vertit humilibus assentantes. Sed obstat particula ἀλλὰ sed. Melius vertit Stephanus, eandem cum humilibus viam insistentes. a. i. σωπαυόμενοι, Gal. 2, 13. part. σωπαυόμενοι, 2. Pet. 3, 17. πλῆνι σωπαυόμενοι, error una abduci.

Διέγω dego i. Tim. 2, 2. βίαν διέγω, vitam degant. Absolutē sine nomine ponitur in eadem significatione Sir. 38, 29. ὅς τις νύκτωρ ὡς ἡμεῖς διέγει, q̄bi noctu, sicut interdū degit. Tit. 3, 3. διέγοντες (part. pres. act.) degeneres. Perduco, traduco. Sap. 10, 18. διέγαγον (3. sing. a. 2. ind. act.) αὐτοὺς δι' ὕδατος πολλῶν, perduxit eos per aq̄bam multam.

Ἐισάγω introduco a. 2. act. εἰσάγαγον (Atticē pro εἰσάγον) introduxi. D. Job. 18, 16. εἰσάγαγε τὴν πίναξον, introduxit Petrum. εἰσάγαγε eis τὴν ἱερὴν, introduxit in templum, Acl. 21, 28. 3. pl. εἰσάγαγον introduxerunt Luc. 22, 54. a. 2. imper. εἰσάγαγε Luc. 14, 21. aor. 2. subj. εἰσάγαγῃς, ἡς, ἡ Heb. 1, 6. induxit aor. 2. inf. εἰσάγαγεῖν introferre. Luc. 2, 27. εἰσάγαγε (pres. pass. inf.) introduci. Acl. 21, 37.

Παρεισάγω subintroduco. 2. Pet. 2, 2. παρεισάγετον (3. pl. fut. 1. act.) αἰρέσεις,

subintroducent haereses. a. 3. pers. pres. pass. παρεισάγεται derivatur nomen adj.

Παρεῖσται, ὅς, ὁ, ἡ irreptitius, a. Gal. 2, 4.

Ἐπεισάγω, superinduco.

Ἐπεισάγω, ἡς, ἡ, superinductio. Heb. 7, 19.

Ἐάγω educo Job. 10, 3. καὶ ἐάγω (3. pers.) αὐτὰ, & educit illas oves. 3. pl. ἐάγωσιν, educunt. Marc. 15, 20. a. 2. ἐήγαγον, ὅς, ὁ, eduxi Luc. 24, 50. a. 2. imper. ἐάγαγε, ἴτω. ἐπαγαγεῖτε, ἐπαγαγάτωσιν, educant. Acl. 16, 37. a. 2. inf. ἐπαγαγεῖν Heb. 8, 9. part. a. 2. ἐπαγαγόντων, ὅς, ὁ Acl. 5, 19. & 21, 38. plur. ἐπαγαγόντες posq̄bam eduxissent. Acl. 16, 39. Pres. Pass. ἐάγομαι, educor. Fut. 1. ἐπαχθήσομαι. Sir. 23, 24. αὐτὴ ἐν οὐρανῷ ἐπαχθήσεται, haec in ecclesiam educetur.

Διεάγω, traduco, transigo. Sir. 3, 17. ἐν παύσει τὴν πύξον σου διεάγαγε, placide negotia tua transige.

Ἐπάγω accerso de rebus, mutua alio de personis. 2. Pet. 3, 1. ἐπάγοντες ἑαυτοῖς περὶ τὴν ἀπώλειαν, accercentes sibi celerem perniciem. F. ἐπάγω. a. 1. act. ἐπάγω (differt ab ἐπάγω, q̄bōd est à πηγῇ pango) 2. Pet. 2, 5. κατακλυσμὸν κόσμου ἐπάγω (part. a. 1. act.) diluvio in mundum impiorū inducō. aor. 2. act. ἐπάγω & Atticē ἐπάγαγον, 2. Pet. 2, 5. βύλας ἐπάγαγον ἐφ' ἡμᾶς τὸ αἷμα, vultis adducere super nos sanguinem. Pres. pass. ἐπάγομαι, adducor. 2. Macc. 7, 38. τὴν ἐπὶ τοῦ σώματος ἡμῶν γένος δικαίου ἐπαγαγόντος, q̄bē super universum nostrum genus juste adducta est. Sir. 2, 4. πᾶς ὁ ἐπὶ ἐπαχθή, (3. sing. a. 1. subj. pass.) σοι, διεάγε, omne q̄bōd adducetur tibi, suscipe.

Ἐπαγάγω, ἡς, ἡ. Inductio; peculiariter, inductio pecuniarum. Sir. 2, 2. cap. 40, 9.

Κατὰγω, deduco, aor. 2. κατήγαγον deduxi. 3 pl. Ἀτθ. 9, 30. deduxerunt. a. 2. subj. καταγάγω, γς Ἀτθ. 23, 20. καταγάγη Ἀτθ. 23, 15. a. 2. inf. καταγαγεῖν deducere, quasi κατὰ ἀγειν deorsum ducere, detrabere, deturbare. Rom. 10, 6. part. aor. 2. καταγαγών, postquam deduxit, Ἀτθ. 22, 30. aor. 1. pass. κατηχθών, deVectus sum. 1. pl. κατήχησθον, deVecti fuimus. Ἀτθ. 21, 3. ὃ 27, 3. κατηχθῆναι (nom. pl. m. g. part. a. 1. pass.) eis Συρυγκούς, delati in Syriacas. Ἀτθ. 28, 12.

Μετὰγω, circumago Jac. 3, 3. 1. plur. μετῴγομεν. Traduco. 2. Macc. 4, 10. ἐπὶ τῷ ἑλληνικῷ χαρακτῆρι τὴν ὁμοφύλου μετῴγας (3. sing. aor. 2. ind. aē.) ad Graecanicum ritum tribules traduxit. μετῴγομαι circumagor. Jac. 3, 4. τὰ πλοῖα μετῴγεται, naves circumaguntur, gubernantur.

Παρεγώγω, praetereo, praetergredior Matth. 9, 9. evado, elabor, evanesco. 1. Cor. 7, 31. παρεγὰγ ὃ τὸ χῆμα τῆς οὐσίας τῶν, praeterit enim h. e. evanescit figura mundi hujus. παρεγώμομαι idem 1. Joh. 2, 8. ὃ 2, 17. a. 2. aē. παρεγὼν vel Attice παρεγῶγον Joh. 8, 59. καὶ παρεγὼν ἔως, ὃ ita praeterit, ita ē manibus hostium elapsus est. Ἀτθ. 16 usurpatum significat traduco, transveho. 1. Esdr. 5, 55. eis τὸ παρεγὼν αὐτὸς ἐν τῷ Λιβάνῳ ξύλα κείδων, ut transveherent illi ex Libano ligna cedrina.

Ἀντιπαρεγώγω, quasi praetereundo refisto, hostium exercitum capto cum exercitu adeqvitando ὃ circumveundo. 1. Macc. 13, 20.

Περίγω, circumveo Ἀτθ. 13, 11. περιάγων (part. pres.) circumiens. περιάγουσι (2. pl.) circumitis, cum Acc. Matth. 23, 15. περιάγων, circumducere 1. Cor. 9, 5. imperf. act. περιῶγον, 15, 1, circumibam. Marc. 6, 6. καὶ περιῶγε τὴν κώμην κύκλῳ (scil. ὅσας) διδάσκων,

A circumibat vicos circumjacentes, docens. περιῶγε proprie circumducebat, scil. seipsum, prout Germani dicunt, er gohe herumb. Circumduco. 2. Macc. 6, 10. δημοσίᾳ περιεπαγόντες (nom. pl. m. g. part. a. 2. aē.) αὐτὸς τὴν πόλιν, publice circumducentes ipsas per urbem.

Προγάγω, produco, precedo. Matth. 28, 7. περιῶγ ὑμᾶς praet. vobis pro περιῶγ, enallage temporis, 3. pl. περιῶγον, praecedunt. Matth. 21, 31. αἱ πόρις περιῶγον ὑμᾶς, meretrices antecedunt vos. Hic antecedere improprie dicuntur, quas nemo sequatur. pres. inf. περιῶγν Matth. 14, 22. part. pres. act. περιῶγων, praecedens. Marc. 16, 32. οἱ περιῶγοντες, praecedentes. Matth. 21, 9. in facmin. genere περιῶγοντες, 15, 1, praecedens Heb. 7, 18. 1. Tim. 5, 24. περιῶγοντες eis κρίσιν praecuntia damnationi. 1. Tim. 1, 18. κατὰ τὴν περιῶγοντας περιῶγεις, juxta praegressas prophetias. aor. 2. aē. περιῶγαγον, 16, 1, produxi Ἀτθ. 25, 26. part. a. 2. περιεπαγών, postquam produxit. Ἀτθ. 16, 30. imperf. περιῶγον, 15, 1, Matth. 2, 9. pro qvο ὡς περιῶγων, erat praetens, hoc est, praibat. Marc. 10, 32. Fut. 1. περιῶξω praibō Matth. 26, 32.

Προεγώγω, proprie adduco, Sir. 14, 11. περιῶγεις κυβίαν ἀέλος περιῶγας (2. sing. pres. imperat. aē.) oblationes Domino digne adduc. item appropinquo. Ἀτθ. 27, 27. ubi περιῶγειν ponitur pro περιῶγῳ, confer περιῶγ, ἀνακαλῶ. Sir. 12, 13. καὶ πάντες τὴν περιῶγοντας (acc. pl. m. g. part. pres.) θηρίοις, ὃ omnes, qvi appropinquabant bestis. a. 1. περιῶγαγον, adduxi. aor. 2. imper. περιῶγαγας, adducito. Luc. 9, 41. a. 2. subj. περιῶγαγῶν, γς, γ. 1. Pet. 3, 18. ἵνα ἡμᾶς περιῶγαγῇ τῷ θῆ, ut nos adduceret ad Deum. part. a. 2. περιεπαγών, ὅτι, ὃ, qvi pertraxit, pl.

pl. *προσυναγωγῆς* αὐτῶς τοῖς ἑσπλητοῖς, *Att.* 16, 20. *quum* pertraxissent eos ad praetores. Futur. *προσάξω*. prat. perf. *προσάγηχα* obtuli, *Atticè* pro *προσάγηχα* *Leb.* 10, 19. à prat. med. *προσάγαγα* est nomen

Προσυναγωγή, ἡ, ἢ mutato pro more in ω, aditus, accessus. *Rom.* 5, 2. vide supra à *ἀγαγῆ*.

Συναγᾶς, congrego, colligo. *Matth.* 25, 26. *συνάγῃ* *Joh.* 4, 36. *συνάγουσι* colligunt *Matth.* 6, 26. part. praef. *συνάγων* colligens *Luc.* 11, 23. a. 2. *συνήγαγον*, congregavi. 1. pl. *συνήγαγον* *Matth.* 25, 38. 2. pl. *συνήγαγετε*, hospitio me exceperistis, *Matth.* 25, 35. 3. pl. *συνήγαγον* congregaverunt. *Matth.* 22, 10. aor. 2. imperat. *συνάγαγε*, collige. 2. plur. *συνάγαγετε* τὰ κλάσματα, colligite fragmenta *Joh.* 6, 12. aor. 2. subj. *συνάγαγω*, *ἡς*, ἡ, *Joh.* 11, 52. part. a. 2. *Luc.* 15, 13. *συνάγαγὼν* ἀπαντα scilicet τὰ ὑπάρχοντα, congestis omnibus facultatibus suis. plur. *συνάγαγοντες*, postquam congregassent, *Att.* 14, 27. *συναγαγῶσα*, ἑστis, ἡ, quæ coegit *Matth.* 13, 47. Fut. 1. *συνάξω* τὰς καρπὲς, cogam fructus. *Luc.* 12, 17. *συνάξῃ* *Matth.* 3, 12. prat. pass. *συνάγουμαι* 3. pl. *συνάγουσι* congregantur *Marc.* 6, 30. prat. imper. *συνάγετε*, 2. pl. *συνάγεσθε* *Apoc.* 19, 17. congregamini. prat. pass. *συνήγαμαι*, ἔα, κταί, unde est part. prat. pass. *συνήγαμην*, ἡ, οἱ. plur. *συνήγαμην* congregati. *Joh.* 20, 19. *Att.* 4, 31. *συνήγαμην*, *συνήγαμην* *Apoc.* 19, 19. Gen. pl. *συνήγαμην* *Matth.* 27, 17. *Att.* 20, 7. a. 1. pass. *συνήχθην*, ἡς, ἡ, convēni. *Marc.* 4, 1. *Luc.* 22, 66. *Joh.* 18, 2. 3. pl. *συνήχθησαν* ἐν τῷ αὐτῷ, *Matth.* 13, 2. Et 22, 34. convenerunt omnes. Significationem habet reciprocā. aor. 1. inf. *συνάχθηναι* *Att.* 4, 5. part. a. 1. pass. *συνάχθεις*, ἑῷ, ὁ congregatus

Matth. 28, 13. *συναχθέντες* (nom. pl. m. g.) usque tūm πρεσβυτέρων, congregati cum senioribus. Fut. 1. pass. *συνάχθῃσιν* congregabor *Matth.* 25, 32. 3. pl. *συνάχθουσιν* ἀπὸ, congregabuntur, seu congregabunt se, seu cōvolabūt agnile. *Matt.* 24, 28. 22. perf. prat. pass. *συνήχην* derivatur nomen

Συναξίς, *σας*, ἡ conventus. Sic dicta fuit S. Cæna à Græcis patribus, idemq̃ue valet quod *συνάδοσις*, cuius conjugatum legitur 1. *Cor.* 11, 18. *συνερχομένων ὑμῶν*, hoc est, *συνηγμένων* vel *συναχθέντων ὑμῶν* congregatis vobis. vide 1. *Cor.* 5, 4. prater. med. *συνήγαγα*, unde est nomen

Συναγωγή, ἡς, ἡ (vide supra ἀγωγή) conventus in genere, quivis hominum in foro & celebrioribus locis cætus sive circulus. *Matth.* 6, 2. *Synagoga* seu Schola, item congregatio Ecclesiastica, hoc est, ubi die Sabbathi conveniunt ad audiendum Dei verbum. Nam in Vet. Test. erat tantummodo unicum templum, seu typus unius Messie, idq̃ue Hierosolyma. In reliquis vero oppidis erant laxa domicilia, in quibus conveniebant ad audiendum Dei verbum & ad preces fundendas, quæ sunt sana, quibus nos hodie utimur. *Matth.* 13, 54. *ἰδὺσκεν αὐτὸς ἐν τῇ συναγωγῇ* docebat eos in Synagoga. plur. αἱ *συναγωγαὶ* *Marc.* 12, 39. *Luc.* 6, 6. Latini olim Græco nomine vocarunt *προσδοχὰς* proscuchas, à sine. *Juvenal.* Ede ubi consistis, in quæ te quæro proscucha? vide notas clariss. Casauboni in Nov. Test. *συναγωγή* ponitur etiam pro conventu civili *Matth.* 10, 17. Item pro quavis rerum collectione; aquarum, *Gen.* 19, 39. *Sir.* 43, 24. pecuniarum, *Sir.* 31, 4. *ἰκονίᾳσι πλεῖστοις ἐν συναγωγῇ χρημάτων*, laboravit dives in collectione pecuniarum.

Ἀπο-

Ἀποσυνάγωω, α, ο, η, motus seu A exclusus synagogā, Job. 9, 22. ἀποσυνάγωγος ποιήσων ἡμᾶς, absq̄ve synagogis, synagogā exclusos facient vos. Sic Senatu moveri dicebatur, cui dignitas senatoria censoris autoritate abrogabatur, quem Græci ἀποδεδουμασμένοις ἔ' αὐνημόνιστον ἀπεκάλαν.

Ἀρχισυνάγωγος, α, ο, Rector Synagogæ. Hebr. רִבְזִי שֵׁנִי q. d. ἀρχων seu πρύτανης τῆς συναγωγῆς, Princeps seu præfectus Synagogæ. Marc. 5, 36.

Ἀποσυνάγω, fut. ξω, disgrego, dispello; aufero, sejungo. 4. Reg. 5, 3. 6. 7.

Ἐπισυνάγω cogo, congrego. Matt. 23, 37. ὃν πρὸς ἐπισυνάγω ὅς τις τῶ νοστίᾳ ἰωάννης, quemadmodum gallina congregat pullos suos. Fut. 1. ἐπισυνάξω Matt. 24, 31. ἐπισυνάξουσιν (3. pl. fut.) τὸς ἐκλεκτοὺς, congregabunt electos. a. 1. ἐπισυνάξω, coegi. Luc. 13, 34. ἐπισυνάξω (aor. 1. inf.) α. 2. ἐπισυνήγαγον. Matt. 23, 37. ἐπισυνήγαγον (aor. 2. inf. aet.) prat. pass. ἐπισυνήγαμα. Marc. 1, 33. Ἐν πόλει ὅλη ἐπισυνήγαγε part. pres. pass. ἡ δὲ πόλις αὐτῆς ἐστὶν ἐστὶν congregata. aor. 1. pass. ἐπισυνήγαγε, unde est part. ἐπισυνήγαγε, int. ἐπισυνήγαγε, εἰς Luc. 12, 1. ἐπισυνήγαγε τῶν τῶν μυριάδων ἔ' ὅχλος, quem congregata essent multa hominum millia. a praterit. med. est

Ἐπισυναγωγή, ἡς, ἡ congregatio. 2. Mac. 2, 7. peculiariter congregatio Ecclesiastica. Hebr. 10, 25.

Ἐπεργάω, superinduco; excedo, excello. Sir. 33, 22. ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου ἵνα ἐπεργάω, in omnibus operibus tuis esto excellens.

Ἐπεργάωντες, adf. valde, excellentes, 2. Mac. 10, 34.

Ἐπαύω, abeo, Job. 21, 3. ἐπαύω ἀλυσί, pro eis τὸ ἀλυσί, abeo piscatum. Job. 13, 33. ἐπαύης, abis. Job. 13, 36. ἐπαύει, vadit. Job. 3, 8. defero, deficio Job. 6, 67. ἡ ἐν ἐμοὶς θέλει ἐπαύει; num ἔ' vos vultis abire? hoc est, ab re retrò, ἀπλῶς εἰς τὸ ὀπίσω, id est, num ἔ' vos me vultis deferere? imperf. ἐπαύων (3. plur.) abibant. Job. 12, 11. pres. imper. ὑπαύε, abi. In præcedentibus tentationibus simpliciter Tentatori respondit: At quem impudentius eum sollicitaret, ut contra Deum prostratus ipsum adoraret, non sine indignatione Servator ad eum dixit, ὑπαύε proripe te hinc. Matt. 4, 10. 2. pl. ἐπαύετε, abite Jac. 2, 16. ἐπαύετε ἐν εἰρήνῃ, abite cum pace. pres. inf. ἐπαύει Job. 11, 44. ἀφετε ἐπαύει, sinite abire, dimitte, missos facite.

Συνπαύω abripio Gal. 2, 13. συνπαύω (3. sing. a. 1. pass. indic.) αὐτῶν τῇ ὑποκρισίν, abripis fuerit eorum simulatione. Alii legunt συναπαύω, vide συναπαύω. Sequuntur nomina cum nomine

Ἀγωγός ἔ' ἀγός, ὅ, ἡ dux composita, Ἰλιαδ. ε. 8. 217. Aeneas dicitur Τρώων ἀγός, Trojanorum dux, ne quis putet voculam ἀγός non esse usitatam.

Ἀρχηγός, ὅ, ὁ princeps, dux, autor, Act. 3, 15. compositum ex ἀρχός, ὅ, ὁ princeps ἔ' ἀγός, quod est ex ἄγω. 1. Mac. 10, 47. ἀρχηγός λόγων εἰρημικῶν, princeps verborum pacificorum.

Δουλαγωγία, ὡ, redigo in servitutum q. d. seu servum duco, vel abduco, ut fiat servus. 1. Cor. 9, 27. F. ἡσω. P. δουλαγωγία.

Νυμφαγωγός, ὅ, ὁ, paranympus, Jud. 14, 20.

Ὁδηγός, ὅ, ὁ, ἡ dux via, ex ὁδός, ὅ, ἡ, via, ἔ' ἀγός dux. a plerumque

q̄ve

qbe mutari solet in n. Matth. 15, 14.

Ὁδηγῶ, ὦ, per viam duco, præeo. Luc. 6, 39. μήν διδάται πφλὸς πφλὸν ὀδηγῶν; num potest cæcus cæcum ducere? pres. subj. ὀδηγῶ, ὦ, ἑγὼ, ἡς, ἑγὼ, ἡ. Matth. 15, 14. Fut. ὀδηγήσω, εἰς, εὖ Joh. 16, 13. τὸ πιστῶμα τ' ἀληθείας ὀδηγήσῃ υμᾶς. aor. 1. ὠδήγησα Exod. 13, 17. a. 1. subj. ὀδηγήσω, ἡς, ἡ. Att. 8, 31. Prat. ὠδήγηκα.

Προδότης, ὦ, ὁ, dux viæ, q. d. via prædūctor; πρὸδοκὸς τῷ πολέμῳ, dux belli, 2. Macc. 12, 36.

Παιδαγωγός, ὦ, ὁ, ἡ, puerorum custos, informator (idem q̄vōd παιδούτης, ὦ, ὁ Rom. 2, 20. κατήγητής, ὦ, ὁ Matth. 23, 8.) Gal. 3, 24. componitur ex παις, δός, ὁ, ἡ, puer, puella, ἔγωγός, ὦ, ὁ, ἡ, dux.

Ὁχλαγωγός, ὦ, ὁ, qvi popularem turbam concitat. Hinc

Ὁχλαγωγία, ὦ, plebem concito, C verbum populum sollicito, Amos 7, 16. f. ἦσω.

Ὁχλαγωγία, ας, ἡ, sollicitatio plebis; Ex ὁχλῶ, ἔγωγ.

Παιδαγωγῆος, εἰς, τ' paedagogéum, ludus literarius, ubi instituuntur, q̄vī adhuc subsunt ferule. Alii perperam sribunt paedagogaum per a in penultima. Nam nomina locorum apud Græcos non desinunt in αῖον, sed in ἦον. Sic dicimus μυσῆιον, υἱ, τ', μυσέum. et Latine resolvitur in e vel i longum.

Στρατηγός, ὦ, ὁ, dux exercitus, præfectus militaris. ex στρατός, ὦ, ὁ, exercitus, ἔγωγός, dux, q̄vōd est ex ἄγω duco. Att. 4, 1. prator Att. 16, 22. 35. 36. 38.

Ἀντιστρατηγός, ὦ, ὁ, qvi est loco imperatoris. item proprator.

Ἰππεστρατηγός, ὦ, ὁ, dux secundarum partium, q̄vī cum imperio q̄videm est, sed summo imperatori paret. (Ei

A opponitur ἀρχιστρατηγός, ὦ, ὁ, summus imperator exercitus.)

Στρατηγία, ὦ, exercitum duco, imperatoris munus oboeo, dux sum. 2. Macc. 10, 32. στρατηγῶντο (gen. sing. m. g. part. pres.) ἐκὲν χαίρειν, ducē existente Charea. fut. 1. ἦσω, perf. ἔστρατηγήκα, perf. pass. ἔστρατηγήμαι. 2. Macc. 14, 31. γυναικὶς ὑπὸ τῷ ἀνδρὶ ἐστρατηγήται, generose a viro bellatum est.

Στρατήγημα, αἰῶ, τὸ, callidum, facinus in bello; strategema, 2. Macc. 14, 29. εὐκαίρην ἰππὶν στρατηγήματι, commodum observabit strategemati (tempus.)

Καταστρατηγέυμαι, imperio ducis pareo. item strategemate vincor.

Ἀρχιστρατηγός, ὦ, ὁ, imperator summus dicitur Jos. 5, 19. Filius Dei.

Συλαγωγός, ὦ, ὁ, ἡ, prædo. q̄vōd τamen nomen est inusitatum, unde est

Συλαγωγία, ὦ. prædam abigo, de prædor, spolio. F. ἦσω. P. συσσυλαγήκα Col. 2, 8. μήνεις ὑμῶς ἔγω, ὁ συλαγωγῶν, ne q̄vīs vos futurus sit spolians i. e. decipiat. Ex σύλη, spoliū, ἔγωγ.

Χαλιναγωγία, fæno moderor. Jac. 1, 26. μὴ χαλιναγωγῶν (part. pres. g. m.) τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ, non frenans linguam suam. F. ἦσω. A. 1. ἐχαλιναγωγῶσα. Jac. 3, 2. δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα, potens frenare etiam totum corpus.

Χειραγωγός, ὦ, ὁ, qvi manu ducit. Att. 13, 11.

Χειραγωγία, ὦ, manu duco. Att. 9, 8. χειραγωγῶντες (nom. pl. m. g. part. pres.) δὲ αὐτὸν εἰσήγαγον, manu ducentes autem illum introducebant.

Χορηγός, ὦ, ὁ, dux chori. Genera liter, Dux, 2. Macc. 1, 25. ὁ μὲν χορη-

χορηγός, (DEUS, qvī est) solus

Dux.

Χορηγία, αἰ, ἡ. munus choragi, erogatio sumptuum in ludos chóricos; qvāvis erogatio. It. stipendium sacerdotum & Levitarum choro ministrantium. 1. Esd. 4, 54. ἐργασθε δὲ καὶ τὴν χορηγίαν (πῶς ἰσχυροί) scripsit verò etiam stipendium (sacerdotibus.) v. 55. Λεuitαὶς δὲναὶ τὴν χορηγίαν Levitis dare stipendium. It. Spectaculum vel ludus choricus, 2. Macc. 4, 14. μὲν τίχων τῆς ἐν παλαίστρῃ παρρησίας, participem fieri iniqui in palaestra spectaculi. Est verò χορὸς, ὅ, ὁ, propriè multitudo canentium & saltantium, à verbo χαίρω gaudeo. Genesibus & voce testantur de animi letitia.

Χορηγῶ ὡ propriè sum dux chori. item praebeo, suppedito 1. Petr. 4, 11. οἱς ἐξ ἰσχύος, ἡς χορηγῶ ὁ θεός, tanquam ex viribus, qvas suppeditat Deus. Fut. ἥσω. Præf. κεχορηγήκα. α. 2. ἐχορηγήσα. 2. Cor. 9, 10. ἄρτον εἰς βρώσιν χορηγήσῃς (3. sing. a. 1. act. opt.) panem ad escam suppeditet. Præf. Pass. χορηγήσῃς, ἡσῃ. Perf. κεχορηγήκα. Part. κεχορηγημένος, ἡς, ον. Sir. 44, 7. ἄνδρες κεχορηγημένοι ἰσχύϊ, viri instructi robore. aor. 1. ἐχορηγήθην, ἡς, η. Fut. 1. χορηγήσῃς. Jud. 12, 2. ἐκ τῶν ἡκολοθήκων μοι χορηγήσονται, ex his, qvæ me secuta sunt, suppeditabitur.

Ἐπιχορηγῶ, ὡ. suppedito. cum Acc. Gal. 3, 5. F. ἥσω. α. 1. ἐπιχορηγήσῃς. 2. Pet. 1, 5. ἐπιχορηγήσῃτε ἐν τῇ πίστι ὑμῶν τῷ δόξαν, adjicite fidei vestrae virtutem.

Ἐπιχορηγία, αἰ, ἡ, suppeditatio. Eph. 4, 16.

Ψυχαγωγός, ὅ, ὁ, animarum ductor, qvī animas ex inferis educit

& evocat; it. qvī animos hominum fleat & ducit, qvæ vult.

Ψυχαγωγία, αἰ, ἡ, animarum ductio; It. animi allectatio, recreatio & oblectatio, 2. Macc. 2, 26.

ἌΓΩ, item ἀγών, ἀγῶνι frango. Fut. ἄξω, & Atticè ἰάξω. P. ἤξα, Atticè ἱάξα. aor. 1. ἤξα & diarepsi Attica ἰάξα. aor. 2. ἤγον & Atticè ἱάγον. praterit. med. ἤγα & Atticè ἱάγα.

Κατῶν, κατῶν, κατῶν, confringo. F. κατέαξα Matth. 12, 20. κἀλαμοι σωματεμνύμενοι & κατῶν, arundinem qvassatam non confringet. Græci interpretes Esa. 42, 3. verterunt τὸ κἀλαμοι σωματεμνύμενοι & σωματεμνύμενοι, atqve ita passim vertunt κατῶν frangere per verbum σωματεμνύμενοι. Vide infra. aor. 1. κατέαξα confrigi Job. 19, 32. πῶτα κατέαξαν (3. pl. a. 1.) τὰ σκέλη, primi crura confringerunt. κατῶν, confringor. α. 2. pass. κατῶν, γῶν (Atticè pro κατῶν) Job. 19, 31. ἵνα κατῶν (α. 2. subj. pass.) εὐτὼν τὰ σκέλη, ut confringerentur eorum crura. à præf. medio ἱάγα derivatur nomen

Ἀγὴ, ἡς, ἡ, fractio.

Ναυαγῆς, ἰς, ὁ, ἡ ναυαγῆς, α.

Ναυαγία, αἰ, ἡ, ναυαγίον & τὸ, ἀναίεσις τῆς ναὸς ναυαγίον.

Ναυαγῶ, ὡ. q. τῷ τῶν ἀγῶνι, nāvem frango, naufragium facio, patior. & per metaphoram jacturam facio, amitto. F. ἥσω. P. ναυαγήκα. α. 1. ἐναυάγησα. 2. Cor. 11, 25. τῆς ἐναυάγησας, ter naufragium feci. 1. Tim. 1, 19. ἀλλὰ τῷ πίστι ἐναυάγησας (3. pl.) naufragium fidei fecerunt. Construitur etiam cum Accus. Gregor. ἐν ὁλίγῳ ναυαγῆσας τῷ σωματίῳ, fere salutis sue fecisset jacturam.

ἈΓΩΝ, ὦν, ὁ, certamen. νο-

νομία

men accepit ab ἀγω frango, q̄d certamine vires hostis frangantur.

Frangit & attollit vires in milite causa,

Quæ nisi iusta subest, excutit arma pudor.

1. Thess. 2, 2. ἐν πολλῷ ἀγωνί, cum multo certamine. Stadium. Heb. 12, 1. πρὸς ἡμᾶς ἐν πρὸς κείνους ἡμῶν ἀγωνία, propositum nobis stadium decurramus.

Ἀγωνία, αἰ, ἡ, angor, trepidatio, animi astuatio. Luc. 22, 44. & ἡ ὁρμή ἐν ἀγωνίᾳ, & ipse constitutus in angore. Hinc verbum

Ἀγωνίζω, ὦ, fut. ἀγωνίσω, perf. ἠγωνίσκα, angor animo, trepido.

Διαγωνιάω, ὦ, valde anxius sum, v. Mat. 3, 11.

Ἀγωνίζομαι, certo, contendo, 1. Tim. 6, 12. ἀγωνίσθης (2. sing. pres. imp.) τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, decerta præclarum illud certamen fidei. Luc. 13, 24. ἀγωνίσθε (2. pl. pres. imper.) εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν, contendite intrare per angustam portam, q. d. non sine multis certaminibus hoc confestimini, ut intretis. Vincendus est Satanas, domanda caro, superandus mundus. Es geht nicht ab ohne streit und streich. Col. 4, 12. πάντοτε ἀγωνίζομαι (part. pres. med.) ὑπὲρ ὑμῶν ἐν ταῖς σκολοχαῖς, semper certans pro vobis precando. imperf. ἠγωνίζομαι, v. 1. 2. Joh. 18, 36. οἱ ὑπηρέται οἱ ἡμοὶ ἠγωνίζοντο (3. pl. imperf.) ministri mei certarent. Fut. ἀγωνίσομαι, Attice ἀγωνίσμεναι, certabo. Præter. pass. sed tamen in activa significatione ἠγωνίσμεναι. 2. Tim. 4, 7. τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγωνίσομαι, præclarum certamen certavi. a. 1. med. ἠγωνισάμην, αἰ, ἀπὸ, certavi. 1. Macc. 7, 21. καὶ ἠγωνίσθη Ἀλκιμῶς πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, & certavit Alcimus de summo sacerdotio.

A Sir. 4, 31. ἵνα τὸ θανάτου ἀγωνίσται (aor. 1. imperat. med.) πρὸς τῆς ἀληθείας, usque ad mortem certa pro veritate. 2. Macc. 8, 16. ἀγωνίσθη (aor. 1. inf. med.) ἡ γενναῖος certare strenue.

Ἀνὰγωνισθῶ, εἰ, ὅ, ἡ, iners, qui non certat.

Ἀνὰγωνίζομαι, in certamine me alicui oppono, repugno, decerto, refragor. Heb. 12, 4. ὡς τὸ ἀνὰγωνίζομαι ἀδὲρ πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸν ἀδὲρ πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸν, adversus peccatum decertantes. F. ἀνὰγωνίσομαι. P. ἀνὰγωνίσομαι.

Ἀνὰγωνιστής, ὅ, ὁ, antagonista, adversarius.

Πρωταγωνιστής, ὅ, ὁ, q̄bi primum in certamine atq̄ue adeo in q̄dvis negotio locum tenet; princeps seu primus certator. 1. Macc. 9, 11. 2. Macc. 15, 30. Ex πρῶτος & ἀγωνίζομαι. Unde,

Πρωταγωνιστῶ, ὦ, sum πρωταγωνιστής; primas in certamine, scena, iudicio seu foro, partes ago.

Ἐπὶ ἀγωνίζομαι, insuper certo, certamen repeto, decerto, cum Dat. Jude 3. παρακαλῶν ἐπὶ ἀγωνίσθης (pres. infin. med.) τῇ πίστι, hortans, ut decertetis pro fide. F. ἵσταμαι. P. ἐπὶ ἀγωνίσομαι.

Καταγωνίζομαι, debello, bello vinco eum Acc. Hebr. 11, 33. καταγωνίσαντο (3. pl. a. 1. med. indic.) βασιλεῖας, debellarunt regna. F. καταγωνίσομαι, vel Attice καταγωνίσμεναι. P. καταγωνίσομαι.

Συναγωνίζομαι unā certo, opem ferro, auxilior. cum Dat. ὑπὲρ προpositio- nis. aor. 1. med. συναγωνισάμην, αἰ, ἀπὸ, Rom. 15, 30. συναγωνισαμένους (a. 1. med. inf.) μοι ἐν ταῖς σκολοχαῖς ὑπὲρ ὑμῶν ὡς τὸν ἰδόν, ut mihi opem feratis (mecum certetis) in vestris pro me apud Deum orationibus.

† Α' Δ' Α' Μ, Nomen Hebræum pro prium

prium primi nostri parentis. Gen. 2, 15. A φῶν inter fratrem & fratrem. popularis seu ejusdem populi membrum. Cui opponitur alienigena Deut. 23, 20. item qv̄i est ejusdem sectae, Act. 22, 5. πρὸς αὐτὸν καὶ ἱεροῦ δὲ ἀδελφῶν. τὸς ἀδελφούς, à qv̄ibus acceptu literis ad fratres, hoc est, ad rabbinos seu doctores Judaeorum.
 אָדָם à radice אָדָם rubuit, unde est אֶרֶץ terra. Est verò nomen 'Adām indeclinabile. 1. Tim. 2, 13. 'Adām ὡς ἄνθρωπος, Adam prior formatus est. Genit. τὸ 'Adām &c. Luc. 3, 38. &c.

† AΔΔ† אָדָם nomen proprium viri, Luc. 3, 28 videtur derivari à radice אָדָם vel Syr. אָדָם qv̄a inter alia significat transire, unde Syr. אָדָם viator, qv̄i transit. Jer. 9. Ez. 33. Sa-pe Kamets res solvitur in patach sequente dagech. Sic dicitur אָדָם pro אָדָם.

AΔEΛΦΟΣ, ἑ, ὁ, frater (ex α & qv̄od est ex αἷμα & διὰ φῶς, ὅς, ὁ, uterus, vide supra ἄλφα). Matth. 4, 18. εἰδὲ δύο ἀδελφούς, vidit duos fratres. cognatus seu consanguineus ex idiotismo Hebraico Matth. 12, 46. proximus Matth. 7, 3. 4. ὁ πῶς ἰσχύς τοῦ ἀδελφοῦ σου; aut qv̄omodo dices fratri, hoc est, proximo tuo? Christianus seu qv̄ivis homo: omnes enim jure naturæ fratres sumus, unius cognitionis & originis Matth. 28, 18. ἀπαγγέλλετε τοῖς ἀδελφοῖς υἱοῦ, renuntiante fratribus, hoc est, discipulis meis, seu Luc. 17, 3. εἰς ἡμᾶς εἰς σὺν ὁ ἀδελφός σου, si peccaverit in te frater tuus, hoc est, Christianus. Act. 11, 1. ἡκούοντες ὅτι οἱ ἀποστολὶ καὶ οἱ ἀδελφοί, audiverunt verò apostoli & fratres, hoc est, reliqui Christiani. 1. Cor. 6, 5. ἀνὰ μέσον ὑμῶν ἀδελφῶν (pro ἑ ἀδελφῶν) ἢ ἀνὰ μέσον ὑμῶν ἀδελφῶν καὶ ὑμῶν ἀδελ-

φῶν inter fratrem & fratrem. popularis seu ejusdem populi membrum. Cui opponitur alienigena Deut. 23, 20. item qv̄i est ejusdem sectae, Act. 22, 5. πρὸς αὐτὸν καὶ ἱεροῦ δὲ ἀδελφῶν. τὸς ἀδελφούς, à qv̄ibus acceptu literis ad fratres, hoc est, ad rabbinos seu doctores Judaeorum.

Ἀδελφός, ὅς, ὁ, contr. ἑ, ὁ, nepos ex fratre vel sorore.

Ἀδελφός, ἑ, ὁ, idem. Cant. 5, 5.

Ἐξ ἀδελφῶν, υ, ὁ, ex fratre vel sorore natus.

Ἀδελφῆ, ἡ, ὁ, soror, Matth. 19, 29. Act. 23, 16. cognata. Christiana Rom. 16, 1. 1. Cor. 7, 15. 1. Tim. 5, 2. uxor 1. Cor. 9, 5. ὁ σὺν ἡμεῖς ἔχοντες ἀδελφὸν ἡμεῖς καὶ ἀδελφῶν; annon licet nobis sororem uxorem circumducere? Cant. 5, 1.

Ἀδελφὸς, ἡ, ὁ, Neptis ex fratre vel sorore.

Ἀδελφότης, ἡ, ὁ, fraternitas, fratrum cœtus & conjunctio. 1. Pet. 2, 17. τὴν ἀδελφότητα ἀγαπήτε, fraternitatem diligite. 1. Pet. 5, 9. τῇ ἀδελφότητι ὑμῶν ἡμεῖς impleri à fraternitate, hoc est, à fratribus cæteris; ponitur hic abstractum pro concreto. concordia & amor inter populos, 1. Macc. 12, 10. τὴν ἀγάπην καὶ ἀδελφότητα καὶ φιλίαν ἀναμίστου, fraternitatem (fraternæ pæcem concordiam) ad vos & amicitiam renovare. v. 17.

Φιλὰδελφός, υ, ὁ, ὁ, compos. ex φιλῶ, υ, ὁ, amicus. Fratrum amans. 2. Macc. 15, 14. fraternâ charitate præditus. 1. Pet. 3, 8. συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, mutua molestiarum sensu affecti, fraternâ charitate præditi.

Φιλὰδελφία, αἰ, ὁ, fraternus amor Rom. 12, 10. τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλοεργεῖτε, fraternâ charitate

ritate alii ad alios amandos pro-
pensi.

Ψδδδδλφ, u, o, falsus fra-
ter, qbi fraternitatem christianam
mentitur. 2. Cor. 11, 26. compositum
ex ψδδδ, mendacium & δδλφός.
Eodem modo componuntur ψδδδ-
μάρτυρ, falsus testis, ψδδδωφ-
ης &c.

ΑΔΕΩ placeo. (ab δδδς Dorice,
pro ηδδς) Fut. αδδσω. P. ηδδκα. Hinc
est adj.

Αυγδδς, s, o, η, arrogans, su-
perbus, compositum ex αωτς & δδδω.
αωτς in compositione sit reciprocum q.
d. αωτς αδδω, pertinaciter sibi pla-
cens. Tit. 1, 7. μη αυγδδς, μη οργιζον,
non sibi pertinaciter placentem, non
iracundum. Αυγδδς est accus. con-
tractus pro αυγδδω. 2. Pet. 2, 10. αυγδ-
δεις nominat. pl. contractus g. m. pro
αυγδδδεις, sibi placentes, seipsos admi-
rantes.

Αυγδδω, ας, η, fastus, arrogan-
tia, qba alios despiciamus, iisq. nos an-
teponimus.

ΑΔΗΜΟΝΕΩ, ω (ex α & δημ-
populus, q. d. extra populi consortium
dego. Mæsti enim solitudinem qba-
runt) αγωνια ut Hesychius explicat,
gravissime angor, expavesco horri-
bilitate, ενταυμασμαι Marc. 14, 33. pe-
ne exanimor. F. ησω. P. ηδδμονικα
Matth. 26, 37. ηεξατο λυπειδς κατ' αδη-
μονειν (pres. inf. act.) caput contrista-
ri & gravissime angere. Phil. 2, 26. κατ' αδη-
μονειν (part. pres. act.) & expave-
scebat.

Αδδμονια, ας, η, ingens mæror &
tristitia.

ΑΔΗΣ, s, o, infernus, tartarus,
per syneresin pro αδδης, s, o, qba voce
poeta utuntur. Derivatur ab adj.
αδδς, i, o, η, obscurus ex α privativo
& verbo ιδεν videre, sic dictus, qvδd

Α locus ille damnatorum sit obscurissi-
mus, ζοφερος κατ' ανηλιν, h. e. tenebri-
cosus, qvem Sol luce sua nunquam col-
lustret. Luc. 8, 31. αβυσσος abyssus &
Luc. 16, 28. τινος βασιλεως locus tor-
menti seu cruciatus vocatur: Matth.
11, 23. εις αδδς καταβιβασθη, ad orci
locum, hoc est, ad inferos usque depri-
meris. εις αδδς scil. οικον seu δδμον, sic-
ut qvδανδωq. sine ellipsi additur Ιδιαδ.
η. 131. θυμον απο μελεων δδναι δδμον
αδδς ειναι anima e membris ut descen-
dat in domum Plutonis intro. sepul-
crum. Act. 2, 27. εις αδδς pro εν αδδς
scil. τινος. LXX. Psal. 16, 10. Verterunt
ΙΝΟΥ Ισicheol εις αδδω pro εν αδδς
in inferno, hoc est, in sepulcro. Gen.
42, 38. κατιετι με το γηρας μου λυ-
πης εις αδδς, deducetis senectutem me-
am (Heb. canitiem meam) cum mæ-
rore in sepulcrum. Ecclesiastæ 2, 10.
perspicue αδδς ponitur pro sepulcro. 1.
Cor. 15, 55. πς ου αδδς (vocatibi casus)
τι νικη; ubi tua o sepulcrum victo-
ria? antanaclassis. Nam versu prece-
dente εις νικη idem est qvδd Heb.

Πετ in perpetuum, prout mani-
feste ostendit locus V. T. ibidem alle-
gatus. cruciatus summus, pavores &
terrores conscientia. 1. Sam. 2, 6.
Κυεα Ιαντι & ζωογει, κατ' γει εις
αδδς & εναντι, Dominus occidit & vi-
ta restituit, deducit in infernum &
reducit. diabolus Matth. 16, 18. πωλας
αδδς & καταβυσσιν αωτς, porta, hoc
est, potestas diaboli non prevalebit Ec-
clesiæ. Exercet vero serpens ille anti-
qbus potestatem suam per semen suum,
scilicet per malos angelos & homines
impios, per hæreticos & tyrannos.
Sir. 16, 13. κατ' εις ος πυλας αδδς, de-
ducis ad portas inferni.

† ΑΔΡΑΜΥΤΤΗΝΟΣ, η, ον,
Adramyttenus, 2, um, Act. 27, 2.

C

nomen

nomen adject. à substantivo Adramyt-
tum, quod est nomen urbis. Plinius lib.
5. c. 4. vocat Adrumetum. Ἀδρύμης,
ἢ Stephano civitas est Aphrice,
non procul à Carthagine. Vide Cale-
pin. Videtur sic dicta quasi Ἀδρυ-
ex αὐτῷ ὄρυμος, ὁ, sylva querna, glan-
difera, quercetum, quod condita sit in
loco plano, ameno, & minime syl-
vestri. Vide Tb. Bezam in Act. 27, 2.

† ἈΔΡΙΑΣ, ὁ, Adria Act. 27, 27.
ἐν τῷ Ἀδριατικῷ, scilicet πελάγῳ, vel κόλ-
πῳ. Latini Adriaticum vel Adria-
num mare vocant: Geographi nostri
Sinum Venetum. Adria, α, civitas
fuit in maris Adriatici sinu sita, unde
ille sinus ita dictus fuisse putatur. Ori-
go vocis non liquet. Fortè ab Ἀδρεῖς,
copiosus, multus, adultus. 2. Reg. 10,
1. ἢ Ἀδρεῖς τῆς πόλεως dicuntur opti-
mates civitatis. Sic Latine Senatus à
senibus, & Græcè γερουσία, α, ἢ. Vel
uti Calepinus per τ scribit Atria à La-
tino atrio, vel ex α & τρις, formido,
q. d. intrepida, formidine vacua.
Adria mare est g. m. Adria urbs est
g. f.

ΑΔΡΟΣ, α, ὁ, abundans, mul-
tus, robustus, Es. 34, 7. magnus,
crassus (ἰσχυρός) item lautus: (Etymol.
ab ἡδὴ τῷ Ἀφραῖω Doricè ἄδω) 2.
Reg. 10, 6. οἱ Ἀδρεῖς τῆς πόλεως
אֲדָרִי, ἢ, b. e. οἱ μαχηταί, ma-
gnates. in comparativo Ἀδρεῖτερος, ha-
bitior Galen. Ἀδρεῖτερος διατρέχει libe-
ralius cibare. (λεπτοτέρως)

Ἀδρεῖτης, ἢ, ὁ, abundantia.
2. Cor. 8, 20.

Ἀδρύων, fut. ὠῶ, crassum reddo.
Pass. Ἀδρύομαι, crassus fio; meta-
phor. superbio, fastu turgeo, aor. 1.
pass. ἠδρύονην, 1. Macc. 8, 14. ὥστε Ἀ-
δρύονῃν (inf. a. 1. pass.) ἐν αὐτῇ, ad
superbiendum in illa.

ΑΕΙΔΩ cano, carmine celebro.
qvo verbo poëta utuntur & videtur
compositum ex α ἱμῶν καὶ, de qvo
vide supra p. 1. & verbo εἶδω video,
intelligo, quod multarum rerum no-
titia poëris tribueretur. confer Act.
17, 28. Tit. 1, 12. F. αἰεῖω. P. ἡεῖκα. a.
2. ἡῖδον. præter. med. ἡοῖδα. sicut à
λεῖπω ἵλαπεν λίλοιπα, à πείθω ἐπὶ θον
πίποιθῃ, ab εἶδω est aor. 2. ἰδον, &
præter. med. εἶδα. Hinc est

Ἀοιδός, ὁ, & contractè ᾠδός, ὁ,
B cantor, poëta.

Ἐπαιδοῦς, ὁ, & contractè
Ἐπωδός, incantator. Sir. 12, 13.
Ἀοιδῆ, ἡ, ἢ & contractè ᾠδῆ, ἡ, ἢ
scilicet mutato α & ο in ω & jota sub-
scripto. oda, cantus, cantio. Col. 3, 16.
ᾠδαὶ πνευματικαί, cationibus spiritu-
alibus. In prosa verò pro α εἶδω usitatum
est ᾠδω contractè, cano, canto. Apoc.
5, 9. καὶ ᾠδῶν (3. plur. præf. act.) ᾠδὴν
καὶ ὡς & canunt canticum nobis.

Ἐπαιδοῦς, ἡ, ἢ, incantatio. Deut.
18, 11. ἐπᾠδῶν ἱεραδῶν, incantans
incantationem. part. præf. ᾠδῶν ᾠδῶ-
ν, ᾠδῶν. Col. 3, 16. ᾠδῶντες ἐν τῇ καρ-
δίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ, canentes in corde
vestro DOMINO. Scilicet Deus in
N. T. imprimis à nobis requirit ratio-
nalem cultum, Rom. 12, 1. Cantus
sine cordis devotione est inanis & va-
nus strepitus, indignus creaturâ in-
telligente, maxime verò homine Chri-
D stiano. 1. Chron. 6, 31. οἱ ᾠδῶντες can-
tores E. 1. ᾠδῶν Psal. 12, 6. item. Fut. 1.
med. ᾠσωμεν Psal. 59, 18. aor. 1. ἀέ-
ησα cecini. Exod. 14, 32. ὅδε ἦσαν Μαῦ-
σῆς, hoc (canticum) cecinit Moses.
Exod. 15, 1. ᾠσωμεν (1. pl. a. 1. act.)
subj.) τῷ Κυρίῳ, cantemus DOMI-
NO. præter. act. ἡκα præter. pass. ἡσάμεν
σάμεν, unde est

Ἀσμα, τὸ, & cantus. Sir. 39, 18.
αἰεῖω

αἰσιόματα ἄσμα (ἐν ἄσματι) laudate A
canticum.

Παλιωδία, αἰ, ῆ, recantatio, ex
παλιῶν ἔσθῃ.

Παλιωδεῖν, recantare.

Κιθαροδός, ῆ, ὁ, citharædus, qvī
cithara canit. Apoc. 14, 2. vox com-
posita ex κιθάρα, αἰ, ῆ cithara, qvōd
est instrumentum musicum ex genere
ἑστῶτων, hoc est eorum, qvā nervis
intenduntur, ἔσθῃ pulsanitur.

Κιθαρίστα. F. σ. P. κα, cithara
cano.

Κιθαριστής ῆ ὁ citharista, qvī tan-
tum digitis seu plectro citharam pul-
sat: κιθαροδός verò, qvī voce qvοqve
humana accinit. Et hoc proprie Græ-
cè est ψάλλειν.

Ψαλτάδης ῆ ὁ cantor. 1. Chron.
15, 16.

Ψαλτάδιω, ῶ. fut. ῆσθ. cano si-
mul & psallo. 2. Paral. 5, 12.

Ψαλτάδης, αἰ, ῆ, Psalmodum can-
tatio, cum qvīs psallit ἔσθῃ canit simul.
Ψαλμωδία, αἰ, ῆ. Idem; a

Ψαλμωδός, ῆ, ὁ, qvī psalmos canit,
aut qvī psallens simul canit, Sir.
50, 23.

Ἀῖτῃ semper Adverb. temporis.
(ab α intensivo ἔσθῃ sum) Hebr. 3, 10.
αἰὲς πλανῶνται, semper errant. αἰδῖ, ὁ,
ῆ, ὁ, ῆ, eternus. Sicut à Latina voce
semper derivatur sempiternus, a, um,
ita ab αἰ.

Ἀιδῖ. Rom. 1, 20. ῆ τῇ αἰδῖ αὐτῷ
δύναμις καὶ ἰουῆς, aterna ejus tum
potentia, tum divinitas. Jud. 6, 6. δει-
κνύει αἰδοῖ, vincula aeterna.

Αἰδιότης, ατ, ῆ, aternitas. Sap.
2, 23. εἰκόνα τῆς ἰδίας αἰδιότητος ἐποίη-
σεν αὐτῷ, imaginem suae aternitatis
fecit illum; alii, ἰδιότης, proprie-
tatis.

Ἀιδίος, αδῖ, sempiternus, in per-
petuum.

Ἀ'ΕΤ'Ο'Σ, ἔ, ὁ, aquila. ex α intensi-
vo ἔσθῃ ἔσθῃ annus, unde est ada-
gium, αἰετὶ γρηγὺς aquila senecta Te-
rentius in Heautontimorumenon. item
vivacior aquilā. Græcè ergo sic di-
citur, qvōd diu vivat. Latine verò
ab aqvilō, hoc est, nigro colore. Luc.
17, 37. ὅπου ἔσθῃ σῶμα, ἐκεῖ συναχθή-
σονται οἱ αἰετὶ, ubi est cadaver, ibi se
congregabunt aqvilæ. Apoc. 12, 14.
δύο πτερυγες ἔσθῃ αἰετῶ, duæ aie aqvilæ.
Deut. 28, 49. ὡς εἰς οὐρανὸν αἰετῶ, seu im-
petum aqvilæ, ubi Romani intelligun-
tur, qvī tandem politia Judaica sedem
funditus deleverunt. Jer. 4, 13. κα-
φόπτεγι αἰετῶν οἱ ἰσχυροὶ αὐτῶν, leviores
sunt aqvilis eqvī ejus.

Ἀλυστῶ, sive ἀλυσίτῶ, α, ὁ,
aquila marina. Ex ἀλῖ, marinus,
ἔσθῃ αἰετός.

† Ἀ'ΖΩΡ' ὁ, nomen viri Azor. Matt.
1, 14. ἔσθῃ Ἰησοῦς Ἰσραηλῆζ καὶ Ἀ. Ῥ. Ῥ.
vel à Rad. Ἰ. accingere, q. d. accin-
ctus.

† Ἀ'ΖΩΤΟΣ, α, ῆ, Nomen urbis
Palestina, Jos. 11, 22. Hebr. Ἰερικὸν
Aschdodh. nomen accepit à nocendo
seu vastando. Ἰ. nocuit, schaden/
est radix. N. in principio est Heeman-
ticum. Act. 8, 40. εἰς ἀζώτων pro εἰς ἀ-
ζώτων. Enallage prapositionis.

Ἀῖρ, αῖρ, ὁ, ἔσθῃ Aëlicè ῆ αἰρ,
D cælum infimum. Videtur derivari ab
αἰω vel αἰωυ spiro, flo. Apoc. 9, 2.
ἰονοπῖς ὁ ἄλῖ, καὶ ὁ αἰρ, obscu-
ratus est sol ἔσθῃ αἰρ. Eph. 2, 2. κατέ-
ἄρξαμεν τῇ ἐξουσίᾳ ἔσθῃ αἰρ, secundum
principem, cui potestas est aëris. 1. Cor.
14, 9. εἰς αἰετα λαλῶντες, in aërem lo-
qventes, h. e. temerè ἔσθῃ frustra verba
fundentes. 1. Cor. 9, 26. ὡς σὺν αἰετα
δίπον, tanquam non feriens aërem.
Finis athletæ est ferire antagonistam,
non aërem. Conf. Eras. ad Prob.

austrum perculi. 1. Theff. 4. 17. εἰς ἀ-
πάντησιν ἔ κρησιν εἰς ἀέρος, in occur-
sum Domini in aërem.

† Α'ΘΗΝΑΙ, ἄν, αἰ. Nomen urbis
pl. num. tantum, civitas Græciæ no-
bilissima, sita in Achaiâ, quæ ob mul-
ta littora olim dicta fuit ἁκτὴ, ἤς, ἡ,
littus, πῦρς ἔ ἀγδν ἀ frangendo,
quod ibi fluxus marini frangerentur.
Hinc Atticus dicitur pro Atticus,
ἀφωνίας ἐνκα. Dictæ autem sunt
Athenæ διὰ τῆς ἀήνης, hoc est, ἀ Mi-
nervæ. unde autem ridiculus illis ἔ
fabulosis diis deabusq. Ethnicis nomi-
na sint imposita, parum moror. Att.
17, 15. ἡζαρον αὐτὴν ἑως Ἀθλῶν, du-
xerunt cum Athenas usque. Hinc est
adject.

Ἀθλῶν, Atheniensis, Atticus,
Att. 17, 21. Alii ἀήνην quasi ἀήλη.
ῥολή, ἤς, ἡ, apex uberum, papilla, q.
d. non alita more aliorum hominum,
quippe quæ ex cerebro Jovis fingeretur
prognata. Eustath. in Ὀδυσ. 8. ad v.
125. ὁ ponitur pro ῥ, quæ sunt literæ
Lingvæ, ἔ proinde inter se ἀμετά-
βολοι, facili mutabiles. At Dan.
Heinsius in Aristarcho ἀ Chaldaico
discere, studere, Hinc
cum articulo ἀθλῶν αἰ Dorice
pro ἡ, ἔ mutato spiritu ἀθλῶν
contracte ἀθλῶ.

Α'ΘΛΟΣ, ῥ, ὁ, contractum ex
ἀθλῶ, ῥ, ὁ, certamen. q. d. ἀὲ (pro
ἀεὶ) τλᾶς (part. a. 2. att.) ab ἔτλω
quod est ἀτλήμι, semper perferens, to-
lerans. It. labor, miseria; unde

Ἀθλιῶ, ῥ, ὁ, miser.

Τελοῦθλιῶ, ter miser, miserrimus,
infelicissimus. 3. Macc. 4.

Ἀθλιότης, ητῶ, ἡ, miseria, æ-
rumna.

Ἀθλως, adv. misere, infelicititer,
ærumnose; ἀθλως διακινῶν, mi-
serere me habeo, i. e. δυστυχῶς.

Ἀθλῶ, ὦ, certo. F. ἀθλήσω. P. ἡθλή-
σα. aor. 1. ἡθλήσα. 2. Tim. 2, 5. εἰς τὴν
ἀθλῆν (3. sing. pres. att. subj.) πῆς, ἔ σε-
φαινεταί, εἰς τὴν καὶ τοιμῶς ἀθλήσῃ. (3.
sing. aor. 1. att. subj.) quod si certet
etiam aliquis, non coronatur, nisi le-
gitime certaverit. præter. pass. ἡθλήμεναι,
σας, τας. Ab ἡθλήσας est

Ἀθλήσις, εως, ἡ, pugna, certamen.
Heb. 10, 32. πολλῶ ἀθλῶσιν ἐπεμείνατε
παθμάτων, ingens certamen afflictio-
num sustinistis. ἀ 3. pers. præter. pass.
ἡθλήσας derivatur

Ἀθλητής, ῥ, ὁ, athlētā, pugil.

Ἀθλον contracte ἀθλον, ῥ, ὁ, præ-
mium certaminis. Sap. 4, 2. τῶν ἀ-
μείνων ἀθλον ἀζῶνα, immaculato-
rum pramiorum certamen.

Ἐπαθλον, ῥ, ὁ, idem Herod.

Πίνθαθλον, ῥ, ὁ, quæ omni certami-
num genere se exercere valet, nempe
πυγμῆ, δάγμῳ, ἀλματι, δισκῳ, πάλῳ
cestu, cursu, saltu, disco, ἔ lucia, quæ
quidam novā (ut opinor) voce nomi-
nant quinqversionem, q. d. quinqve
artium peritum.

Συναθλίω, unā certo. Phil. 1, 27.
συναθλῶντες (nom. pl. m. g. part. pres.)
τῇ πίσει, unā certantes fide. cap. 4, 3.
συνἡθλήσαν (3. pl. a. 1. att. indic.)
μοι, unā mecum certant, scil. præ-
ciibus. Vox hæc affinis est Germanico
vocabulo adel / edel. Magnanimis
bellatoribus, quos Homerus ῥο-
μολόεντας, hoc est, leonino animo præ-
ditos, vocat, olim hunc honorem su-
isse habitum, veri est simile. Nec
atrium plenum fumosis imaginibus
nobilem facit, sed virtutes, certa-
mina ἔ res pro patria præclare ge-
stæ.

Α'ΘΡΟΟΣ, ῥ, ὁ, confertus, coa-
cervatus, congestus.

Ἀθρόως, adv. confertim; it. repen-
te, subito.

Ἀθρόω

¹Αδελίζω & ἀδελίζω, sine diarexi, congero. Fut. ἀδελίζω & ἀδελίζω. P. ἡδελίζω & ἡδελίζω. aor. i. ἡδελίζω. 1. Macc. 3, 13. ὅτι ἡδελίζον Ἰσραὴλ ἀδελίζουσα, q̄d congregasset Judas congregationem, præt. pass. ἡδελίζουσα & ἡδελίζουσα, a q̄d

²Αδελίζω, aor. i. ἡδελίζω. 1. Macc. 9, 28. ἡδελίζοντες πάντες οἱ φίλοι, congregati sunt omnes amici.

³Ἐπαδελίζω, aggrego. F. lora P. i. B. ἡδελίζω. præt. pass. ἡδελίζουσα, aggregor. Luc. 11, 29. τὸν δὲ ὄχλον ἐπαδελίζουσαν, q̄dum verò turba aggregaretur, hoc est, concurrentibus verò multis.

⁴Συναδελίζω, congreco, colligo. Fut. συναδελίζω. a. i. συναδελίζω. Aor. i. 19, 25. ὅς συναδελίζεσθαι (part. aor. i. aor. i.) q̄dōs q̄dum congregasset. Præt. aor. συναδελίζω. Præt. pass. συναδελίζουσα, Aor. i. 12, 12. ἡ συναδελίζουσα. (part. præt. pass. pl. num.) ubi erant congregati. aor. i. συναδελίζοντες. 1. Macc. 1, 52.

⁵Αἰάζω, lugeo, lamentor, f. ζω, vel σω. ab αἰ, a dverb. heu!

⁶Αἰκνύς, ὅ, ὁ, descendus.

⁷Δυσκνύς, ὅ, ὁ, graviter defleus, qui vix satis defleri potest, 3. Macc. 6.

⁸Αἰγίαλος, ὅ, ὁ, litus, ora maris. Videtur sic dici παρὰ τὸ ἀγνὸν ἄλγος, a frangendo mari, h. e. marinis fluctibus, prout & σωάνυμος ejus ἀκτὴν ὅ, ὁ, litus ab eodem verbo αἰζω vel αἰγνύς deducitur. Litus Latine proprie de mari, ὄχθνη, ὅ, ὁ, ripa verò de amne seu studio. Matth. 13, 2. ἐπὶ τὸν αἰγιάλον, juxta litus seu in litore. Sir. 24, 14. ὡς φθὺξ ἀνυψώην ἐν αἰγιάλοις, sicut palma exaltata sum in litoribus.

⁹†Αἰγύπτος, ὅ, ὁ, Aegyptus, nomen regionis, Hebraice dicitur

¹⁰Αἰγύπτιος, a q̄dōdam Chami posterorum, q̄d ita nominatus fuit. Gen. 10, 6. ab angustiis. Radix enim Αἰγύπτιος significat obsidere, coarctare, in angustias redigere. Isidorus lib. 9. Aegyptii h. e. affligentes, eò q̄d affligerint populum Dei. Scil. q̄dasi Αἰγύπτιος afflixit. Sed nomen hoc τὸ Αἰγύπτιος filio Chami fuit impositum ante afflictionem. Rabbi David

deribat à Αἰγύπτιος matzor, munitio, propugnaculum, q̄d ipsum est à Αἰγύπτιος. Notatio verò vocis Græca haud perinde liquet. Jul. Scal. in Fest. Αἰγύπτιος idem est q̄d niger, μέλας. Fuit. ὅς Βέλγος Αἰγύπτιος ἀνέμας, filius Beli Aegyptum nominabit, seu ei hoc nomen imposuit. Gloss. Αἰγύπτιος interpretatur φαιδόν, hoc est, fuscum, subnigrum. ubi secuti sunt Græcos, q̄d Αἰγύπτιος vocabant μέλας. Sic Plautus colorem fuscum dixit vulturinum, αἰγύπτιος, ὅ, ὁ, vultur, idem q̄d ὄψ, γυνεὶ, ὅ. Ergo Aegyptus sic dicta fuit ab Aegypto Beli filio, ille verò à vulture, ab aëre rapaci. Vide alia in Mythol. Natalis Comit. pag. 151. & 174.

¹¹Αἰγύπτιος, ὅ, ὁ, Aegyptius. Aor. 7, 24. Heb. 11, 29.

¹²Αἰδώς, ὅ, ὁ, pudor (ex a negativo & εἰδὼ video, ubi oculos deducimus & pra pudore non intuemur) 1. Tim. 2, 9. μετὰ αἰδώς cum verecundia. Hebr. 12, 28. μετὰ φόβον καὶ δόξα, cum verecundia & reverentia, h. e. ut nos pudeat peccare coram facie DEI, coram q̄dā semper sumus. Arist. aliter interpretatur in Eib. τὸ αἰδῶν, q̄d sit φόβος, ὅ, ὁ, αἰδώς, metus aliqujus infamiae, confer infrà αἰχρότης.

¹³Αἰδοῦς, ὅ, ὁ, venerandus.

¹⁴Αἰδολα pro αἰδολία, ὅ, veneranda.

Ἄιδόων, υ, τὸ, ingven. pl. αἰδοῖα, pudenda. Ezech. 23, 20.

Ἄιδόμαυ verecundor, revereor. Fut. ἴσμευ vel ἴσμευ, Ἰλιάδ. α. αἰδέει-
δ' ἱερῆα h. e. ἐντρέπειδ', revereri sa-
cerdotem. a. 1. pass. ἡδίδω. 2. Macc. 4, 34. σὺ αἰδέσθεις τὸ δίκαιον (part. a. 1. pass.) non veritus iustiti-
am.

Ἄιδόσιμ, υ, ο, ἡ, reverendus, a.

Ἀιδίμων, ον, ο, ἡ, venerabilis. 2. Macc. 15, 12. αἰδήμονα (acc. sing. m. g.) μὲν τὴν ἀπάντησιν, venerabilem quidem aspectu.

Ἀιδημόνως, adverb. verecunde.

Ἀναιδής, ὢ, ο, ἡ, impudens, in-
verecundus, importunus. Neutrum,
ἀναιδής, τὸ, Baruch 4, 15. ἔστι ἀν-
αιδής καὶ ἀλόγιστος gens impudens
et alius lingvæ.

Ἀναιδέα, αἰ, ἡ, importunitas. Luc. 11, 8. Ἀλέγε τὴν ἀναιδέαν αὐτῷ, at cer-
te propter importunitatem ejus, ad
verb. propter impudentiam ejus, h. e.
impudentem ejus postulationem. Sed
impudentia, de qua hic sermo est, in
bitio non ponitur, et proinde rectius
vertitur importunitas. Syrus vertit,
propter instantiam ejus. Homero
quodque ἀναιδής est importunus, ruens
cum impetu, Ἰλιάδ. α. β. 593. tribui-
tur etiam rebus sensu carentibus,
Ἰλιάδ. δ. β. 521. λάας ἀναιδής, lapis
asper, durus, non tractabilis.

Ἀναιδῶς, adverb. impudenter.
Prov. 21, 29.

ΑἰΘΑΛΗ, ης, ἡ, fuligo, favilla
Exod. 9, 8. θάψας αὐτὸν αἰθρῇ, uro.

ΑἰΘΗΡ, ἑρ, ο, ἡ, æther, dium, ær.

Αἰθερῶς, αἰ, ἡ, æris serenitas.

Αἰθρῶς, υ, ο, ἡ, pruina, frigus matu-
tinum.

Αἰθερός, υ, ο, ἡ, frigidus; subdia-
lis, qui est sub dio. 1. Esd. 9, 11.
σὺν ἰχθυόματι ἔηναι αἰθεροί, non pos-

A sumus sub dio stare.

Ἰπαίθρι, ὢ, ο, ἡ, sub-
dialis, 2. Macc. 15, 19. ὃν ὑπαίθρι,
scil. ἑρ, sub dio.

Αἶμα, ἰ, ο, ἡ, sanguis. Luc. 13, 1.
ὡν τὸ αἶμα πλάττει ἡμῶς καὶ τὴν ἡ-
σίων, quorum sanguinem Pilatus mi-
scuerat cum sacrificiis. Job. 19, 34.
καὶ ὁδὸς ἐξῆλθεν αἶμα καὶ ὕδωρ, et
statim effluxit sanguis et aqua. Cae-
des, Matth. 27, 24. ἀδῶς εἰμι δὲ τοῦ
αἵματος τοῦ δικαίου τούτου, innoxius sum
a sanguine hujus iusti. Sus. 45. κα-
θάρξαι ἐγὼ δὲ τὸ αἷμα τούτου,
mundus ego a sanguine hujus. Heb. 12,
4. ἔγωγε μὴ αἷμα ἀνθρωπίνου,
neque usque ad sanguinem restitisti.
poena cedis Matth. 27, 25. τὸ αἷμα
αὐτοῦ ἵψ', huas, sanguis ejus super nos.
homo innocens, Matth. 27, 4. πα-
ράδεις αἷμα ἀδῶν, prodens sanguinem
innocentem, h. e. hominem innocen-
tem. semen humanum, Act. 17, 26.
ἐπὶ τοῦ περὶ ἐνὸς αἵματος πάντων
ἀνθρώπων, fecitque ex uno sanguine
totam gentem hominum. generatio
carnalis. Job. 1, 13. σὺν ἐξ αἱμάτων
pro σὺν ἐξ αἱμάτων non ex sanguine.
ratio hominis quævis est a lapsu Matth.
16, 17. σὰρξ καὶ αἷμα σὺν ἀπικάλυψι,
caro et sanguis non retexit. homo non
renatus. 1. Cor. 15, 50. σὰρξ καὶ αἷμα
βασιλείαν οὐκ κληρονομήσουσιν ἢ δύναν-
ται, caro et sanguis hereditatem re-
gni Dei consequi non possunt. homo
quicumque Gal. 1, 16. ἡ ὡς σαρξ καὶ
σὰρξ καὶ αἷμα, non contuli cum
carne et sanguine, hoc est, cum quo-
quam mortalium. succus rubicundus
uvæ. Sir. 39, 33. αἶμα ταφυλῆς, sanguis
uvæ; vinum rubicundum.

Αἱμάτω, αἰ, ἡ, αἱματώ. fut. ἔω-
αορ. 1. ἡμαξα cruento. Sir. 42, 7. οἱ
κίτη πένηρ πλοῦτον αἱμάτω (aor. 1.
inf.) servo malo latius cruentare.

"εξαι"

Ἐξαιου, 8, 0, sanguine destitutus, exsangvis. 2. Macc. 14, 46.

† Αἴνε'ΑΣ 8, 0, Aeneas. Nomen proprium Siri. Poëta metri causa produci penultimam. Αἰνε'ας Aeneas, uti Ἀνδρείας pro Ἀνδρίας. Dicitur vero Αἴνας δοτ' ἄνε' à laude, q. d. laudabilis. Gen. Αἰν'α. Dat. Αἰν'α. Acc. Αἰν'α, Act. 9, 33. Voc. Αἰν'α Act. 9, 34.

Αἴνος, 8, 0, laus. (Arab. نعم canere) Luc. 18, 43. ἔδωκεν αἴνον τῷ Θεῷ tribuit laudem Deo. idem quod ἔδωκε δόξαν τῷ Θεῷ tribuit gloriam Deo, q. d. pbrasis legitur Luc. 17, 18. Joh. 9, 24.

Ἐπαινο, 8, 0 idem Phil. 1, 11. εἰς δόξαν & ἑπαινον Θεῷ, ad gloriam & laudem Dei. 1. Cor. 4, 5. τῷ Θεῷ ἑπαινοῦμεν ὅτι ἡμῶν ἐκείνου ἐκείνου τῷ Θεῷ. tunc lauserit cuique à Deo.

Αἰνέω, 0, laudo Rom. 15, 11. αἰνέειτε (2. pl. pres. act. imper.) & Κυρίου, laudate Dominum. Luc. 19, 37 αἰνέειν (pres. inf. act.) & Θεοῦ φωνή μεγάλη & πατρὶν δυνάμεων, laudare Deum vocem magnā de omnibus virtutibus, hoc est, propter omnia miracula, virtute seu potentia Dei edita. Act. 3, 8. αἰνῶν (part. pres. act.) & Θεοῦ, laudans Deum. αἰνῶν contra dē pro αἰνῶν, in genit. αἰνῶντος, ἔντος. Act. 3, 9. αἰνῶντες & Θεοῦ, laudantes Deum. nom. pl. αἰνῶντες, ἔντες Act. 2, 47. gen. pl. αἰνῶντων, ἔντων, Luc. 2, 13. Futur. αἰνῶσι. Sir. 11, 2. μὴ αἰνέσῃς ἀνδρὰ ἐν κλέσῃ αὐτοῦ, non laudabis virum in pulchritudine ejus. Præf. ἤνεκα. aor. 1. ἤνεκα. Susān. 63. ἤνεκα (3. pl.) αὐτῆς τῆς θυγατρὸς αὐτῶν, laudarunt (Deum) de filia sua. aor. 1. imperat. αἰνεσον, ἀπε, ἀπασαν. 1. Macc. 4, 33. aor. 1. subj. αἰνέτω, ἡς, ἡ, Sir. 44, 1. αἰνέσωμεν δὲ ἀνδρὰς ἐν δόξῃ, laudemus nunc viros glo-

Αἰνέω, pres. pass. ἡνέμα, σαι, ται, unde est

Αἰνεῖς, εἰς, ἡ, laus, Heb. 13, 15.

Αἰνεῖς, ἡ, 0, laudabilis. Cant. 3. pueror. 8, 2.

Ἰπεργεινέτης, 8, 0, nimis quam laudabilis, valde laudabilis. Ibid. 8, 29.

Ἐπαινῶ, laudo. augetur in medio. 1. Cor. 11, 2. ἐπαινῶ ὑμᾶς, laudo vos. F. ἐπαινέω 1. Cor. 11, 22. P. ἐπηνέκα. a. 1. ἐπηνέκα Luc. 16, 8. ἡ ἐπηνέκα (3. sing. a. 1. indic.) ὁ Κύριος, & laudavit Dominus. Rom. 15, 11. ἐπαινέσται (2. pl. aor. 1. imper.) αὐτὸν πάντες λαοί, laudate eum omnes populi.

Præf. pass. ἐπαινέομαι, ἔμαι, laudor. aor. 1. ἐπηνέκα, ἡς, ἡ, Fut. 1. ἐπαινεῖσμαι. Sir. 9, 22.

Ἐπαινετός, ἡ, 0, laudabilis. Ezech. 26, 17.

Παρααινῶ, 0, hortor. F. ἴσω. P. παρηνεκα. Act. 27, 22. & πᾶν παραινῶ ὑμᾶς ἀγαθῶν, & nunc hortor vos ut bono animo sitis. Act. 27, 9. παρηνέ (3. sing. imperf. act.) hortabatur.

Παραίνεσις, εἰς, ἡ, adhortatio, admonitio; consolatio, quæ fit à mo-

nente, Sir. 8, 10. παραίνεσις φεγνύδων καὶ λύπης, consolatio curarum & mæ-

roris.

Παραειρητικός, adhortatorius. λέγει παραειρητικός, oratio adhortatoria.

Αἰνέσομαι vel Αἰνέω αἰνέσομαι ob-

scure significo. Fut. αἰνέσομαι. P. ἡ-

νέμα, unde est nomen

Αἰνύμα, 70, τὸ αἰνύμα. 1. Cor. 13, 12. Sap. 8, 9. ἐπίσταντες σοφίας λόγων καὶ λύπην αἰνυμάτων, intelligit capti-

ones verborum & solutiones enigma-

tum.

† Αἰνῶν, nomen oppidi juxta

Salim non longè à Jordane, ubi baptizabat Johannes. Hebraicè scribe-

retur אֵינוֹן fonticulus, à radice

Ἰ.Υ. fons. Non declinatur. Johan. A 80s Deus ab initio ad salutem. Hebr. 11, 25. μᾶλλον ἐλόμην (part. a. 2. med.) συγκακυνχέειν τῷ λαῷ ἢ ὁ Θεός, potius eligens simul malis affici cum populo Dei. a. 2. pers. prat. pass. ἡρσεν derivatur nomen

A'IZ, αἰζ, ὁ, ἡ. caper, capra, ab Hebr. ἰζ. αἰζ ἄγελ, caper sylvestris. Gen. 30, 32. ἐν ταῖς αἰζῖν, Heb. inter capras. Gen. 31, 38. αἰ αἰζὶς οὐ σὺκ ὑπεκνήψουσιν, caprae tuae non abortiverunt. ἐλαφ, αἰγών, hircus caprarum, hoc est, hircus lactens Gen. 37, 30. Num. 15, 27. ὡς αἰζὶς αἰγῶν ἐν-αὐσίαν, adducet (Hebr. offeret) capram unam anniculum 1. Sam. 25, 2. αἰζες χίλιαυ mille caprae. Cant. 4, 1. αἰς ἀγέλες αἰγῶν, sicut greges caprarum. It. procella; sed in hac significatione usitatus est comp.

Καταγίς, ἰδ, ἡ, procella.

Αἰγός, α, ὁ, ἡ, caprinus, hircinus, a. Heb. 11, 37. ἐν αἰγείοις (dat. pl. g. m.) δέρμασιν, cum caprinis pellibus.

Αἰγός, ἐν, eon, idem. unde

Αἰγόν, ης, ἡ ἔ per crasin αἰγῶν, ἡς, ἡ subaudio nomine δογῶ, caprina pellis, ad formam κυνὴ pro κυνὴν pel- lis canina, λεοντὴν pro λεοντὴν leonina pellis.

Αἰγίδιον, α, τὸ. haedus, capella. nim. ab αἰζ. 1. Reg. 10, 3.

ΑἰΡΕΩ, ᾧ, capio, prehendo, in- vado. (affine τῷ αἶρω tollo) Fut. αἰ- γίσω. P. ἡρκα. a. 2. ἐλόν. Fut. 2. ἐλῶ. αἰρίσμευ, ἄμα, eligo. verb. med. vo- lo. 2. Macc. 11, 25. αἰρέμενοι (nom. pl. m. g. part. pres.) καὶ τὸ τοῦ ἰδ- ὦν ἐκ τῆς παροχῆς εἶναι, volentes et- iam hanc gentem extraurbationem esse. Fut. 1. med. αἰρίσμευ Phil. 1, 22. καὶ τί αἰρίσμευ ἢ γινώσκω; ἔ qvīd eligam ignoro. prat. pass. ἡρκα. σεν, τικ. a. 1. pass. ἡρίδω, ης, ἡ, ubi in pen- ult. a. scribitur pro η. a. 2. med. ἐλῶ- μιν, α, ετο, elegi. 2. Thess. 2, 13. ὁ ἡ- λετο (3. sing. aor. 2. med.) ὁ μᾶς ὁ Θεός ἀπ' ἀρχῆς εἰς σήμερον, qvōd elegerit

11, 25. μᾶλλον ἐλόμην (part. a. 2. med.) συγκακυνχέειν τῷ λαῷ ἢ ὁ Θεός, potius e- ligens simul malis affici cum populo Dei. a. 2. pers. prat. pass. ἡρσεν deri- vatur nomen

Αἰρεσις, εως, ἡ, haeresis, secta. In malam partem accipitur 1. Cor. 11, 19. In bonam Act. 26, 5. Christiana religio dicta fuit haeresis Act. 24, 14. ἔ 28, 22. arbitrium. 1. Macc. 8, 30. ποιήσου- ται ἔ αἰρεσίαν αὐτῶν, facient pro arbi- trio suo.

Αἰρετός, ἡ, ὁ, eligendus q. d. eligi- bilis, optabilis. Susan. 23. αἰρετὸς μοι ἐστὶ μὴ ποιεῖσθαι ἐμῶν, optabilis mihi est non facientem incidere, pro αἰρετῶν περὶ, enall. grad. Sir. 20, 25. αἰρετὴν κλέπτεις, optabilis (qvīdāam est) fur. αἰρετῶν περὶ, optabilior.

Αἰρέτης, α, ὁ, elector, unde

Αἰρετής, ἰδ, ὁ, vel αἰρετής, ἰδ, ἡ, electrix. Sap. 8, 4. αἰρετής τῶν ἔργων αὐτῆς, electrix operum illius.

Αἰρετικός, α, ὁ, haereticus, qvī nobis sibi fingit ἔ eligit opiniones cum fun- damento salutis pugnantes, eas qvōd mordicis defendit, ἔ proinde nomen hoc planè infame est. Tit. 3, 10.

Αἰρεῖω eligo. 1. Esd. 4, 19. πάντες αὐτῶν αἰρεῖσιν μᾶλλον ἢ, omnes eam eligunt magis qvām. Fut. αἰρεῖσω ἔ Attice αἰρεῖω. P. ἡρκα. Judith. 2, 1. a. 1. αἰ. ἡρκα. Matth. 12, 18. ἰδὼ ὁ πῦς μιν ὃν ἡρκα, ecce servus (ad verb. puer) ille meus, qvēm elegi. aor. 1. med. ἡρκα. μιν, α, ατο. Ps. 132, 13. ἐξελεῖτο Κύριος τὴν Σιών, ἡρκα. ατο. αὐτῷ elegit Dominus Sion, elegit eam, ubi in Hebræo est ἡρκα. ἰδ, ατο. expetivit eam. 2. Macc. 9, 30. ὁ ἡρ- κα. ατο. ατο. σήμερον te elegimus hodie.

Αἰρεῖω, ᾧ, tollo, aboleo, Hebr. 10, 9. ἀναρῶ ἔ πρῶτον, tollit prius, occi-

occido. *Att.* 16, 27. ἔμελλεν ἐαυτὸν ἀναι-
ρεῖν (*pres. act. inf.*) erat seipsum oc-
cisurus. *Att.* 22, 20. φυλάσσαν τὴν ἰου-
δαίων ἀναιρέων, (*part. pres. act.*
gen. pl. gen. m.) custodiens pallia eo-
rum, quibus interficiebant. *Fut. 1. act.*
ἀναιρέω. *Pres. act.* ἀνέρεα. *Aor. 1. act.*
ἀνείλον, occidi. *Att.* 7, 28. ἀνείλες (2 *sing.*
a. 2. act. indic.) ἢ Αἰγύπτου occidisti
Egyptium. *Matth.* 2, 16. ἀνείλε (3 *sing.*
aor. 2. act.) πάντας τοὺς παῖδας, occidit
omnes pueros. *Att.* 2, 23. ἀνείλετε (2 *B.*
pl. a. 2. act. indic.) ὃν ἀνείλον
(3 *pl. a. 2. act. indic.*) quem occide-
runt, interfecerunt. *Att.* 9, 24. ὅπως
αὐτὸν ἀνείλασι (3 *pl. a. 2. subj.*) ut eum
interimerent, occiderent. *Att.* 9, 29.
οἱ ἢ ἐπιχείρουν αὐτὸν ἀνείλεν (*aor. 2.*
act. inf.) illi verò conabantur eum
interimere. *pres. pass.* ἀναιρέομαι, ἔ-
μαι, ἐ medio tollor, interficior, *Att.*
23, 27. μέλλοντε ἀναιρέειν (*pres. inf.*
pass.) interficiendum. *Att.* 26, 10. ἀναι-
ρέων (*gen. pl. g. m. part. pres. pass.*)
ἢ αὐτῶν (sunt duo genitivi absoluti)
quibus illi interficerentur. *aor. 1. pass.*
ἀνείρω, ἔω, ἦ, *Luc.* 23, 32. ἀναιρέωμαι
(*aor. 1. pass. inf.*) pro Ἐ ἀναιρέωμαι
ἐνεκα, ut interficerentur. *Att.* 13, 28.
ἤτήσαντο αὐτὸν ἀναιρέωμαι, petiver-
unt, ut interficeretur. Suscipio, in
manus tollo, ich hebe auf / ich neh-
me auf. *Sir.* 22, 2. πᾶς ὁ ἀναιρέμενος
αὐτῶν, omnis qui tollit ipsum. *aor. 2.*
med. ἀνείλωμαι, ἔω, ἐτο, Att. 7, 21. ἀνείλετο
(3 *sing. a. 2. med. indic.*) αὐτὸν ἡ θυγάτηρ
Pharaonis, h. e. suscepit eum filia
Pharaonis. ἢ 2 *pers. pres. pass. ἀνέρεσθαι*
derivatur nomen

Ἀνείρεσις eius ἡ nex, caedes, abjectio
augmentò, mutatio ἡ in e, Ἐ mutat à
terminatione verbi α in terminationē
nominum verbalium in κ. *Att.* 8, 1. ὡς
σωδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ, consenti-
ebat in necem eius, seu approbat eam.

A 2. Macc. 5, 13. ἰών καὶ προσβυτέρων ἀναι-
ρέσεις, juniorum & seniorum caedes.

Ἐπναιρέω, ὤ, tollo, occido. *aor.*
2. *inf. med.* ἐπναιρέσθαι. *part.* ἐπναιρέ-
μενος. *2. Macc.* 14, 2.

Ἀφαιρέω, ὤ, ex dō & αἰρέω. π
mutatur in φ propter sequentem vo-
calem aspiratam, aufero. *Apoc.* 22, 19.
ἰάν τις ἀφαιρή (3 *sing. pres. subj.*) δὴ
τῶν λόγων βιβλίου, si quis abstulerit ex
verbis libri. *Hebr.* 10, 4. ἀδωρατὶν ἔ-

φαιρέω (*pres. inf. act.*) ἀμαρτίας fieri
nequibit, ut sanguis taurorum & hirco-
rum auferant peccata. *Fut.* ἀφαιρέ-
σω, εἴ, εἰ, *Apoc.* 22, 19. ἀφαιρέσει (alii
ἀφίλοι) ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ, auferet
Deus partem ejus, delebit eum ex li-
bro vitae, hoc est, eum non scriptum
esse ostendet. *P.* ἀφῆρα. *aor. 2. act.*
ἀφείλον, εἴ, εἰ, abscidi, *Matth.* 26, 51.
ἀφείλεν (3 *sing. aor. 2. act. indic.*)
αὐτοῦ τὸ ὄριον, abscidit seu amputavit

caurem ejus. (τὸ ὄριον idem quod τὸ
ἔς, vide suo loco. *Luc.* 22, 50) *Luc.* 1, 25.
ἀφελὲν (*aor. 2. act. inf.*) τὸ ἄλθον,
auferre probum *pres. med.* ἀφαιρέο-
μαι, ἔμαι, aufero. *Luc.* 16, 3. ὃ π
Κύριός μου ἀφαιρέσει (3 *sing. pres. med.*
ind.) τὸ οἰκονομῶν ἀπ' ἐμοῦ, quum
dominus meus auferet à me dispensa-
tionem. *Pres. pass.* ἀφαιρέομαι. *aor. 1.*
pass. ἀφείρω. *Part.* ἀφαιρέμενος, ἔσται,
iv. Sap. 14, 15. τὸ ταχὺς ἀφαιρέσειν

τῶν τέκνων, filii cito abrepti, imma-
tura morte extincti. *Fut. 1. pass.* ἀ-
φαιρέσθαι, ἦ, εἴ, auferar. *Luc.*
10, 42. ὥς εὖ ἀφαιρέσει (3 *sing.*
fut. 1. pass. indic.) ἀπ' αὐτοῦ, quæ
non auferetur ab ea. *a. 2. med.* ἀφεί-
λωμαι, ἔω, ἐτο, abstulit. *Rom.* 11, 27.
ὅταν ἀφίλωμαι (1 *sing. a. 2. med. subj.*)
ἀμαρτίας αὐτῶν, quum abstulero pecca-
ta eorum. *part. a. 2. med.* significa-
tione passiva, *2. Macc.* 14, 7. ἀφελό-
μενος τὴν προνομίαν δόξαν, exutus

ἀβίη· a gloria, postquam ablata est mi-
hi majorum gloria. Fut. 2. med. ἀφε-
λῶμαι, auferam, rollam. Gen. 40, 10.
(ἀφελῆς) (alii ἀφελῆ) φαρμακὸν τὴν κε-
φαλὴν σε δὸς οὗ. a. 1. sing. perf.
pass. ἀφῆρμαι, nin e murato, deriva-
tur

Ἀφαιρέμα, το, ἑ, ablatum, ablatio. i. *Macc.* 15, 5. Ἰσχυρί σσι πάντα πᾶν ἀφαιρέωμαι, confirmo tibi omnes ablationes.

Ἀφάγεσις, εως, ἡ, ablatio. Sir. B
41, 27.

Αναφαισι, u, e, i, ex α & αφαι-
 ρει, u, o, i, qvi vel qv̄ adimi poi-
 est, α adjicitur propter sequentem
 vocalem, qv̄od ipsum etiam est α-
 ρα sine. Vide supra α. Virtus dicitur
 κτήμα αναφαιστων, hoc est, possessio
 qv̄e nobis eripi neqvit.

Διαιρῶν ἢ διδοῖν, partior. 1. Cor.
12, 11. Διαιρῶν (pro Διαιρείω part.
præs. aët. g. n.) dividens (scilicet τὸ πνεύ-
μα Spiritus. Fut. Διαιρήσω. Præt.
διήρκα. aor. 2. aët. διείλον, es, e. par-
titus fui Luc. 15, 12. διέδων, es, e. par-
titus fui Luc. 15, 12. διέδων, es, e. par-
2. aët. indic.) αὐτοῖς τὴν βίαν, dividisti eis
vitam, hoc est, facultates, quibus vita
sustentatur. diduco. Sir. 27, 26. πλη-
γὴ πολλὰ διέδωκ (3. sing. fut. 2. ind. aët.)
τοῦ σώματος, plaga dolosa diducet vulne-
ra. Præt. pass. διήρκασθαι, es, es, unde
est

Διρίσεις, εως, ἡ, divisio, distinctio.
1. Cor. 12, 4. Ἀλλοίωδες (nom. pl. 2. con-
traff.) ἡ χειρομάτων εἰς, distinctio-
nes autem donorum sunt.

ἔλαβον α, ex ēi & αἰβον, tollo, e-
rui, evello, eximo, eripio. 1. Cor. 5. 13.
ἐλαβετε (2. pl. praes. imper. aff.) tollite.
Sic habet exemplar Complut. Alii
ἐλαβετε (2. pl. fut. aff. indic.) E. pro
praes. imperat. more Hebr. A verbo ἐ-
λαβον: Sensus manet planè idem. Fut.
ἐλαβήσθε. P. ἐλάβετε, aor. 2. aff. ἐλαβ-

λοι, 25, 2. *Matth. 5, 29.* ἔξελθ (a. 2. *imper. act.*) ὡς, *erue, evelle eum oculum.* *Præf. med.* ἔκκριμα, *eripio, Act. 26, 17.* ἔκκριψον (part. præf. med.) σε ὡς λαός, *eripiens te ex hoc populo.* *Aor. 2. med.* ἔξηλούμην, *ex, 270.* *Act. 23, 27.* ἔξηλούμην ὡς, *eripue eum.* *Sir. 51, 16.* ἔξηλυσέ με ἐκ καιρῶ πονηρῶ, *eripuisti me ex tempore malo.* *1. Macc. 5, 12. Act. 12, 11.* ἔξηλυσέ (3. *sing. a. 2. med. indic.*) με ἐκ χειρὸς ἡρώδους, *exemit, eripuit me ex manu Herodis.* ἔξηλθ (aor. 2. *imp. med.*) ἡμᾶς ἐκ χειρὸς αὐτῶν, *erue nos ex manu eorum.* *Gal. 1, 4.* ὅπως ἔξηλθ) (3. *sing. a. 2. med. subj.*) ἡμᾶς, *ut eriperet nos.* *Act. 7, 34.* καὶ κατέβη ἐξελθὼς (aor. 2. *med. inf.*) αὐτός. κατέβη ἐξελθὼς προ εἰς τὸ ἐξελθὼς, *descendi ad illos liberandus, vel ut eruam, liberem.*

'Εξαιρετ[⊙], ε, ο, η, exemptus, eximius. Gen. 48, 20.

καταείρω, ὁ, ex κατὰ ὁ αἰρω. *mutatur in obseq. aspiratam.* everto, destruo. 2. Cor. 10, 4. λογισμῶς κα-
ταείρωντες *ratiocinationes everteutes.*
destruo. αὐρ. 2. ἀτ. κατεῖλον, εἰς ἐς
Luc. 1, 52. κατεῖλες θωάσεις διὰ θρόνων,
destruxisti potentes et thronos. Marc. 15,
36 ἐς ἔρξῃ ἡλκας κατεῖλεν. (αὐρ. 2
ἀτ. inf.) ὡς γὰρ veniat Elias ad eum
destruendum. ἔρξῃ κατεῖλεν pro ἐς
vel αὐρὸς τὸ κατεῖλεν, demitto. Luc. 23,

Каждый

καταίρεις, εως, η, destructio. 2. A Cor. 10, 8. εως οικουμηνῶν καὶ σὺν εἰς καταίρεισιν ὑμῶν ad adificationem, Et non ad vestri destructionem.

Περαίρειν, α, aufero. q. d. circumcirca vel undique tollo, hoc est, planè tollo. αἰ in compositione ut plurimum circum redditur. 2. Cor. 3, 16. αἰεραῖ (3. sing. pres. pass. indic.) κάλυμμα tollitur velamen. Act. 27, 20. αἰερεῖτο (3. sing. imperf. pass.) πᾶσα ἐλπίς, auferebatur spes omnis, seu decollabatur spes omnis. aor. 2. αἰ. αἰελοῖν abstuli Hebr. 10, 11. αἰνεῖς (ἡσυχίας) εἰδέντες δυνάμειν (a. 2. αἰ. inf.) ἀμαρτίας, quæ sacrificia nunquam possunt auferre peccata. Act. 27, 40. πῶς ἀγκύρας αἰελοῦντες (part. aor. 2. αἰ. pl. num. gen. m.) anchoris itaque undique sublatis, seu postquam anchoras undique removissent. aor. 2. med. περαίρειν. partic. αἰελοῦμεν, η, εν. 2. Macc. 4, 38.

Παραίρειν, εἰς, verb. med. antefero, apud me constituo, præopto, malo. 2. Cor. 9, 7. ἕκαστος καθὼς αἰεραῖ (3. sing. pres. med. indic.) τῇ καρδίᾳ unusquisque sicut constituit apud se. aor. 2. ind. αἰελοῦμαι, præoptavi, Sap. 7, 11. eligo. Sap. 9, 7. σὺ με αἰεῖλῃ βασιλεῖα, tu me elegisti regem. Ἐπιαίρειν τὸ μίλλον αἰελοῦν, potius eligere futurum, quam præfens.

Παραίρεις, εως, η, propositum, studium, institutum, voluntas. ἐν αἰεραίσει data opera, consulto, sponte. opponitur τῷ δι' ἀνάγκης coactè. Aliiter accipitur Eccles. 4, 6. 16. αἰεραῖς πνέματι, afflictio Spiritus. Symm. ἀχολία, ai, η, negotia, occupationes. Aliis redditur αἰεραῖσιν πνεύματος distractio, occupatio maligna. 2. Macc. 9, 27. παρακαλοῦνται τῇ ἐμῇ αἰεραίσει, obsequentem meæ voluntati.

Παραίρειν, η, ο, η, qui certo animi proposito ad rem aliquam fertur.

Παραίρειν, η, ο, η, spontis humanæ, arbitrius. τὸ αἰεραῖν, quod cateris posthabitis amplectendum nobis proponimus.

Υφαίρειν, subtrahō, subduco. ὑφαίρειν, εἰς, subtrahor. part. ὑφαίρειν, Epist. Jer. 6, 9.

Αἰεραῖς Adverb. involuntariè, non dedita opera.

Β' Αὐθαίρειν, ε, ο, η, voluntarius, spontaneus, α, ex αὐτὸς ipse Ἐαίρειν, eligo, quib. ipse eligit, cui datur optio. 2. Cor. 8, 3. ὑπὲρ δωμάτων αὐθαίρειν, supra vires voluntarii, hoc est, prompti in erogandis elemosynis, seu in ferendis suppetiis, subsidiiis. 2. Cor. 8, 17. αὐθαίρειν ἔχοντες πρὸς ὑμᾶς, ultro ad vos iter suscepit.

Αὐθαίρειν, sponte, ultro. 2. Macc. 6, 19.

Γ' Αἰρῶ, tollo. (ab αἰρῶ, quod portat utuntur) αἰρῶ Luc. 19, 21. αἰρῶς ὁ σπὴν ἔθηκεν, tollis, quod non deposuisti. Job 10, 24. αἰρῶς τὸ πνεῦμα ἡμῶν sustensum tenes animum nostrum. αἰρῶ Job 10, 18. tollit. pres. imper. αἰρῶ, tolle. Act. 22, 22. αἰρῶ δὲ τὸν ἄνθρωπον, tolle à terra istum hominem, hoc est, occide. Luc. 23, 18. αἰρῶ τὸν υἱόν, δόλοισιν ἔχοντες τὸν βασιλέα, occide istum, dimitte verò nobis Barabban. Luc. 9, 3.

Δ' Αἰρῶ, (2. pl. pres. imper.) εἰς τὴν ὁδόν, nihil sumite in viam. pres. subj. αἰρῶ, η, η, Marc. 6, 8. ἵνα μὴ ἀίρωσιν (3. pl. pres. subj.) εἰς ὁδόν, ne quicquam fumerent ad iter. part. pres. αἰρῶν, auferens Luc. 19, 22. Job. 1, 29. ἵδὲ ὁ ἀμνὸς ἦν ἡ, ὁ αἰρῶν τὸν ἀμαρτίαν ἦ κόσμος, ecce agnus ille Dei, qui portat Ἐαίρειν peccatum mundi. portat peccatum, b. e. pœnam peccatis debitam, per metonym. efficit. Erasmus, totam colluviem peccatorum.

Esa,

Esā. 53, 4. leguntur סָבַר וְשָׂא אֶת צִוְיָם
 q̄vorum illud significat portavit, hoc
 abstulit. Utramq̄ve completitur
 Græcum verbum αἶρω. in Genit. αἶ-
 ρον Luc. 6, 30. F. δέω, Joh. 20, 15.
 sumam. Ps. 63, 5. ἐν τῷ ὀνόματι σου
 αἰῶν τῶς χεῖρες μου in nomine tuo ele-
 vabo manus meas. Marc. 16, 18. ὅπως
 δέξοι (3. pl. fut.) serpentes tollent.
 Matth. 4, 6. ἐπὶ χειρῶν δέξοι σε at-
 tollent te in manus, hoc est, manibus
 gestabunt te. præter, act. ἔρξα Col. 2, 14.
 & αὐτὸ ἔρξα ἐν μέσῳ & illud sustulit
 ē medio. Latinismus. a. 1. act. ἔγω
 sustuli, formatur à fut. αἰῶ, ubi ab-
 jicitur. Sed ut plurimum resumitur
 in a. 1. act. Sic à σπυαῖνō est ἰσχυρία.
 Tenendum verò : sub a. 1. adesse,
 sape etiam abesse, more Hebraici
 elagesch, q̄vōd ex litera schēvata sape
 solet excidere. ut 1. Joh. 3, 5. ἡγας 2.
 Reg. 19, 22. ἡγας εἰς ὕψος τῶς ὀφθαλ-
 μῶς σου. Sed extulisti in sublime oculos
 tuos. ἡγας Apoc. 10, 5. ἡγας τὸν χεῖρα
 εἰς ἄβυσσον, elevavit manum in cæl-
 um. Joh. 5, 9. ἦρε τὸ καύσβατον αὐτοῦ,
 sustulit grabatum suum. Joh. 11, 41.
 ἦρε τῶς ὀφθαλμῶς αὐτοῦ, elevavit ocu-
 los sursum. ἦραυτο, ἡγερε Luc. 11, 52.
 sustulisti. ἡγερε τὸν κλεῖδα τῆς γνῶ-
 σεως, remobilis clavem cognitionis,
 hoc est, veram scripturæ interpreta-
 tionem. ἡγερε Matth. 14, 12. ἡγερε τὸ
 σῶμα, removerunt corpus, nempe à
 cruce. Act. 4, 24. ἡγερε τὸν φωνὴν
 αὐτοῦ τὸν θεὸν extulerunt vocem ad
 Deum Joh. 8, 59. ἡγερε (3. pl. aor. 1.
 act. indic.) ἐν λίθους, sustulerunt ita-
 q̄ve lapides, imper. a. 1. ἄγω Matth.
 9, 6. in humeros tolle. Joh. 19, 15. ἐ
 medio tolle. Matth. 20, 14. ἄγε τὸ
 αἶν, tolle, hoc est, aufer, q̄vōd innum-
 est. ἀγάτω, Luc. 9, 23. tollat. ἄγωτε
 Matth. 11, 29. ἀγάτω τὸν ζυγόν μου ἰφ'
 ὑμῶν, suscipite jugum meum in vos.

A a. 1. subj. ἄρω, ἄρης Joh. 17, 15. σὺν
 ἱερῶν, ἵνα ἄρης αὐτοῖς, non oro ut
 tollas eos ē mundo. ἄρη Matth. 27, 32.
 ἵνα ἄρη, ut tolleret 1. Joh. 3, 5. ἵνα τῶς
 ἀμαρτίας ἡμῶν ἄρη, ut peccata vo-
 stra deleteret. 3. pl. ἄρωσι. a. 1. inf.
 ἄρει Matth. 24, 18. αἰῶν τὴν ἱμάντα
 αὐτοῦ, ut tollat vestimenta sua. part.
 aor. 1. ἄρας Marc. 2, 12. καὶ ἄρας τὸ
 καύσβατον ἐξέλθων, & sublato grabato
 exivit, verbum nauticum, significat
 B solvere, q̄vōd plene dicitur solvere
 navem, h. e. aq̄vis committere capto
 navigationis cursu, Act. 27, 13. ἀρῶν-
 tis (n. pl. part. a. 1.) cum solbissent.
 αἰῶσιν tollor. Marc. 2, 3. αἰῶσιν
 ὑμῶν τὸν πόντον, q̄vi portabatur à q̄va-
 tuor. præter, pass. ἡγμαι, unde est part.
 ἡγμαι, n. o. Joh. 20, 1. καὶ βλέπει τὸν
 λίθον ἡγμαι, videt q̄ve lapidem amo-
 tum. a. 1. pass. ἡρῶ, n. n. Luc. 9, 17.
 ἡρῶ τὸ πᾶς αἶμα, & sublatum est,
 C q̄vōd superfuit. Act. 8, 33. ἡ κείσας αὐ-
 τοῦ ἡρῶ, iudicium ejus sublatum est.
 ἡρῶ scribitur cum (pro ἡρῶ) men-
 dosè. Vitium eorum, q̄vi sunt à ma-
 nibus, vel chalcographorum. Nam
 Præter. formatur à fut. 1. δέω ubi ab-
 jicitur. Alia est ratio imperfecti ἡγερε,
 q̄vōd formatur à presenti, ubi jota
 remanet, proinde non abjicitur, sed
 subscribitur. Alia q̄vōq̄ve est ratio
 aoristi primi activi, ubi resumi solet
 ut ἡγερε. Sic ἰσχυρία à futuro σπυα-
 νῶ & c. aor. 1. pass. imper. ἄρῃ, δέ-
 ῃ τὰ tollatur Eph. 4, 31. βλασφημία
 δέῃ τὰ (3. sing. aor. 1. pass. imper.)
 ἀφ' ὑμῶν maledicentia tollatur ex
 vobis. F. 1. pass. δέῃσιν, auferat.
 Luc. 8, 18. δέῃσιν ἀπ' αὐτοῦ, aufer-
 retur ab eo. Hic sub a non est 1, q̄via
 formatur ab a. 1. pass. ἡρῶ. Præter.
 med. ἡγερε & repetitione Attica ἄρω-
 γε sustuli.

Ἀπαίρω, solvo, tollo, aufero;
 discedo.

discedo. 1. Macc. 3, 37. ἀπῆγεν (3. A. sing. aor. 1. ind.) ἀπὸ Ἀντιοχείας, discessit ab Antiochia. 2. 4. ἀπῆγεν (3. pl.) discesserunt. Sir. 33, 37. ἀπῆγεν (partic. a. 1.) ἀναδύσθω discedens aufugiat. ἀπαίγωμαι, tollor. Luc. 5, 35. ὅταν ἀπαρθῇ (3. sing. a. 1. pass. subj.) ἀπ' αὐτῶν ὁ θυμὸς, quum ablati fuerit ab iis spiritus.

Ἐαίρω, in sublime rapio, è medio tollo. F. act. ἐξαίρω, εἰς, εἰς, 1. Cor. 5, 13. καὶ ἐξαίρει (2. plur. fut. act. indic.) ἔξ tollite. Positum est futurum indicatibi Hebraeorum more pro imperandi modo. ἐξαίρει pro ἐξαίρει. Non distinguo hic inter futurum, utrum prius sit, aut posterius, quoniam coincidunt. praef. pass. ἐξαίρωμαι penitus tollor. 1. Cor. 5, 2. ἵνα ἐξαρθῇ (3. sing. aor. 1. pass. subj.) ἐκ μέσων ὑμῶν, ut tolleretur è medio vestri. Sir. 19, 3. ψυχὴ πολλὴ ἐξαρθήσεται (3. sing. fut. 1. indic. pass.) anima audax tollitur.

Ἐαίρω, attollo, elevo, erigo. 1. Tim. 2, 8. ἐπαίρειται ὁσίως (Attice pro ὁσίως) χεῖρες, elevantes sanctas manus, fut. 1. act. ἐπαίρω. P. ἐπάρεκα, αἰ, ε, aor. 1. act. ἐπάρεκα, αἰ, ε, 1. Cor. 13, 18. ἐπάρεκα ἐπ' ἐμὲ τὸν ἡλίκον αὐτοῦ, sustulit adversus me calcem suam. Joh. 17, 1. ἐπάρε τὰς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, elevavit oculos suos. Act. 22, 22. ἐπάρεν (3. plur. aor. 1. act. indic.) τὸν Φωλὸν, extulerunt vocem imper. a. 1. act. ἐπάρεν, ἀπο. Luc. 21, 28. ἐπάρετε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, attollite, erigite capita vestra. Luc. 18, 13. οὐκ ἔθελα τὰς ὀφθαλμούς εἰς τὸ ἔδαμον ἐπάρεν (a. 1. inf. act.) volebat oculos in caelum attollere. Part. aor. 1. ἐπαίρας, αἰ, ε, Luc. 16, 23. ἐπαίρας, Luc. 11, 27. ἐπαίρας τὴν γυναικὴ τὸν Φωλὸν, attollens vocem mulier quaedam. praef. pass. ἐπαίρωμαι effector, elevor. 2. Cor. 11, 20. εἰ ἡ

ἐπαίρας, si quis se effert. Part. ἐπαίρων, αἰ, ε, se effertens. 2. Cor. 10, 5. Act. 1, 9. βλέποντας αὐτῶν ἐπῆρθη, (3. sing. a. 1. pass. indic.) ipsis intuitibus elevatus fuit. Erasmus vertit, in altum sublati fuit. superbio, Prov. 3, 5. ἐν τῇ σοφίᾳ μὴ ἐπαίρω, ne effector sapientia tua, erhebe dich nicht betner Weisheit. Hebr. ne nitere. 1. Macc. 1, 4. ἐπῆρθη (3. sing. a. 1.) ἡ καρδία αὐτοῦ, elatum est cor ejus. Part. ἐπαίρων, Cap. 9, 4.

Ἐπαίρω, elevo, elevatio, sublatio in altum. Ps. 141, 2.

Μεταίρω solvo, navi proficiscor. Matth. 19, 1. μεταίρειν (3. sing. a. 1. act. indic.) ἐπὶ τῆς Γαλιλαίας, solvit à Galilaea. transfero. Ps. 80, 8. Proverb. 22, 28.

Συναίρω cum alio tollo, aufero. item συναίρει λόγον μετὰ τοῦ, rationes inire cum aliquo Matth. 25, 19. συναίρει (3. sing. praef. act. indic.) μετ' αὐτῶν λόγον, confert rationem cum eis. Matth. 18, 23. ὃς ἠθέλησε συναίρει λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ, qui voluit conferre rationem cum servis suis.

Ἵναίρω effero me super modum, me nimium jactito. item antecello. Plut. ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τὴν πάντων, gloria omnes antecelluit. 2. Cor. 12, 7. ἵνα μὴ ὑπεραισχύωμαι (1. sing. praef. pass. subj.) ne supra modum effervere. 2. Thess. 2, 4. καὶ ὑπεραισχύσει (part. praef. pass.) ἐπὶ πάντι ἀνθρώπων ἡδὴ, effertens se adversus omnem, qui dicitur Deus. 1. Macc. 5, 23. ὑπερῆρεν (3. sing. a. 2. med.) τὸς πολίτας, elatus est super cives.

Ἵναίρω, attollo, elevo, aor. 1. act. ὑπάρεκα, Sir. 48, 13.

Αἰσθάνομαι (ab αἰσθάνομαι, audio.) sentio, proprie sensu corporis construitur cum Genit. αἰσθάνομαι

ψυχῆς

ψύψυς, sentio frigus. Xenoph. αἰδᾶ-
νομαι κραυγῆς audio clamorem. per
metaph. intelligo, mente percipio.
Fut. αἰδῆσμαι. Prat. pass. ἡδῆμαι,
σαι, ται. a. 2. med. ἡδόμελο, υ, ετο.
Luc. 9, 45. ἵνα μὴ αἰδῶμαι (3. pl. a. 2.
med. subj.) αὐτὸ, ut illud non percipe-
rent. a. 2. infin. αἰδῆσθαι, Epist. Jer.
6. 41. 49.

Αἰδῆσις, εως, η, sensus. item certa
discretio doctrinarum, gustus bono-
rum ecclestium, Phil. 1, 9.

Αἰδῆθηλαί, υ, τὸ, sensorium, sen-
tiendi instrumentum, αἰδῆθηλαί, υν,
τὸ sensoria, hoc est, organa sensuum,
ut sunt aures, oculi &c. sed Heb. 5, 14.
per metaph. intelligendi ac dijudican-
di facultas, τὸ αἰδῆθηλαί ἔστι τὸ αἰδῆ-
θηλαί γεγυμνασμένον ἰσχύων, qvbi pro-
pter habitum sensus habent exercita-
tos. Jer. 4, 19.

Αἰδῆθηκός, η, ὄν, sentiendi vim
habens. Prov. 14, 10. 32.

Αἰσχόσ, ε, τὸ, turpitude,
fœditas (ex α privativo, & ἴχω con-
tineo, inhibeo, qvum qvbi se non con-
tinet.)

Αἰσχύν, υς, η, pudor ob turpe fa-
ctum, qvum philosophi definiunt φό-
βος δικαίος φόβος metum iustae repre-
hensionis. (αἰδώς vero verecundia,
in bonam partem accipitur) Luc. 14,
9. τίτε ἀρετὴ μὴ αἰσχύνει τὸν ἑαυτοῦ
τόπον κατέχει, tunc incipias cum ru-
dore ultimum occupare locum. igno-
minia, 2. Cor. 4, 2. Phil. 3, 19. ἡ δόξα ἐν
τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, gloria (qvam ca-
ptant ab hominibus) in ignominiam
eorum (cedet) Heb. 12, 2. αἰσχύνει κα-
ταφρονήσεις, contenta ignominia. de-
decus. Jude 6. 13. ἐπαφείζοντες πρὸς
ἑαυτῶν αἰσχύναι, despumantes sua i-
psorum dedecora.

Αἰσχύνω pudefacio. Fut. αἰσχύνω.
P. ἡσχύναι, Prat. pass. αἰσχύνομαι pu-

A desio (aliud est αἰδέσθαι revereor) Luc.
16. 3. ἐπαυτεῖν αἰσχύνομαι, mendicare
pudet me 1. Pet. 4, 16. μὴ αἰσχυώμεθα (3.
sing. pres. pass. imper.) ne pudeat.
imperf. ἡσχυνόμελο Gen. 2, 25. aor. 1.
pass. ἡσχυνόμην, υς, η. 1. Job. 2, 28. Sir.
51, 38. μὴ αἰσχυνέειντε (2. pl. aor. 1.
opt. pass.) ἐν αἰσίοις αὐτῶν, ne pudeat
vos laudationis ejus. μὴ αἰσχυώμεσθαι
(1. plur. a. 1. pass. subj.) ἀπ' αὐτοῦ,
ne pudeamus coram eo. F. 1. pass.

B αἰσχυθήσεται 2. Cor. 10, 8. σὺ αἰσχυ-
θήσεται, non pudeam. Phil. 1, 20. ἐν
ἀδελφῶν αἰσχυθήσεται, nulla in te pu-
deam.

Αἰσχυτός, η, ὄν, pudendus, α,
um.

Ἀναίσχυτος, υ, ὄν, impudens.

Αἰσχυτός, α, ὄν, verecundus, pu-
dicus. Sir. 26, 17. γυνὴ αἰσχυτὴ, mu-
lier pudica.

Ἐπαἰσχύνομαι pudet me. Rom. 1, 16.

C εἰ ἐπαἰσχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον (acc.
cas.) non pudet me evangelii, Heb. 2,
11. ἐκ ἐπαυχύνει (3. sing. pres. ind.)
ἀδελφῶν αὐτοῦ καλεῖν, non erubescit
eos vocare fratres. Rom. 6, 21. εἰς
τοῦ ἐπαυχύνει (2. pl. pres. ind.) de
qvibus nunc erubescitis. Heb. 11, 16.
σὺ ἐπαυχύνει αὐτοῦ ὁ θεός, qvies ἐπι-
καλεῖ αὐτῶν, Deum non pudet eo-
rum, qvbi vocetur Deus eorum, a. 1.
pass. ἐπαυχυνόμην, υς, η. 2. Tim. 1, 16.

D τὴν αἰσχύναν με σὺ ἐπαυχύνεις, catenae
meae (h. est, mei captivi) eum non pu-
duit. aor. 1. pass. subj. ἐπαυχυνώμην, υς,
η, 2. Tim. 1, 8. μὴ εἰς ἐπαυχυνώμην (2.
sing. a. 1. subj. pass.) τὸ μαρτύριον
(accus. cas.) τὸ Κρυπτόν, ne igitur te pu-
deat testimonii Domini nostri. F. 1.
pass. ἐπαυχυνήσεται Marc. 8, 38.
ἐπαυχυνήσεται (3. sing. fut. 1. pass. in-
dic) αὐτὸν, pudebit ipsum ejus.

Ἀνεπαίσχυτος, υ, ὄν, non eru-
bescens, inverecundus. 2. Tim. 2, 15.

Κατα-

κατασχῶν, pudefacio, confundo, A cum Acc. Rom. 5, 5. ἢ ὃ ἐλπίς ἔκατασχῶντες spes vero non pudefacit, non confundit. dedecoro 1. Cor. 11, 4. κατασχῶν τὸ κεφάλυγόν μου, dedecorat caput suum. 1. Cor. 11, 22. κατασχῶντες (2. pl. præs. act.) τὸς μὴ ἔχοντες, pudefacitis eos, qđi non habent. 1. Cor. 1, 27. ἵνα κατασχῶν (3. sing. præs. act. subj.) τὸς σοφούς, ut pudefaciat sapientes, præs. pass. κατασχῶμαι pudefio, imperf. κατασχῶμαι, u. est, pudefiebam. Luc. 13, 17. κατασχῶντες (3. pl. imperf. pass.) πάντες, pudefiebant omnes. a. 1. pass. κατασχῶντο, u. est, pudefactus fui 2. Cor. 7, 14. 2. Cor. 9, 4. κατασχῶντο (1. pl. a. 1. pass. subj.) pudefiamus, fut. 1. pass. κατασχῶσονται, pudefiam. Rom. 9, 33. πᾶς ὁ πιστεύων ἐν αὐτῷ ἔκατασχῶσονται (3. sing. fut. 1. pass. indic.) qđvisqđis credit in eum, non pudefiet.

αἰσχρός, αἰ, ὄν, turpis, e. 1. Cor. 11, 6. αἰσχρὸν γυναικί, turpe est mulieri, hoc est, mulierem dedecet. Tit. 1, 11. αἰσχρὸν κέρδις χάρις, turpis lucri causa. compar. αἰσχρότερος, a, or, ἔ, αἰσχρόν, ὄν, ὁ, η, turpior. superl. αἰσχρότατος, η, or, ἔ, αἰσχρόν, η, or, turpissimus.

αἰσχρός, adverb. turpiter, superlat. αἰσχρότα, turpissime.

αἰσχρότης, ητος, η, turpitude, ob- scœnitas, scurrilitas. Eph. 5, 4. αἰσχρότης καὶ ανομολογία, obscœnitas & stultilogium.

ΑΙΤΕΩ, αἰ, peto, posco, postulo. Job. 4, 9. πῶς ἰδὺς μὲν αἰτεῖς; à me potum petis? αἰτεῖν (2. pl.) Jac. 4, 3. πέτις, 1. Cor. 1, 22. Ἰσραῖλοι σινοῦν αἰτεῖν (3. pl.) Judei solum, h. e. miracula petunt. præs. imper. αἰτεῖ, ei pete. 3. pers. αἰτεῖτω, petat. Jac. 1, 5. α. pl. αἰτεῖτε πέτιτε Matth. 7, 7. Job.

16, 24. αἰτεῖν ἔλψατε, pétite & accipietis. Luc. 11, 9. κάρω οὐκ ἔχω, αἰτεῖν. præs. subj. αἰτεῖ αἰ, ἔς, ἡς, 1. pl. αἰτῶμεν, ᾤμεν. 1. Job. 3, 22. ὁ ἐὰν αἰτῶμεν qđcūqđ petierimus. præs. infin. αἰτεῖν petere Act. 3, 2. ἔ, αἰτεῖν scil. ἑσκα, subintelligitur Act. 3, 10. verbum τὸ αἰτεῖν. part. præs. αἰτῶν, ὦν Luc. 11, 10. πᾶς ὃ αἰτῶν λαμβάνει, qđvisqđis petit, accipit. 1. Pet. 3, 15. παντὶ τῷ αἰτῶντι ὑμᾶς λόγον, cuius exigenti à vobis rationem. Duplicem hic regit Accus. Matth. 5, 42. τῷ αἰτῶντι σε δίδω, petenti abste dato, Luc. 11, 13. δώσθι πνεῦμα ἄγιον τοῖς αἰτῶντι (dat. pl.) αἰτῶν. inf. g. αἰτέωτε contracte αἰτέωτε Matth. 20, 20. fut. act. αἰτήσω, eis, ei, petam. Luc. 11, 11. 1. Job. 5, 16. 3. pl. αἰτήσωτε, petent. Luc. 12, 48. a. 1. act. ἤτωτε, petivi. Job. 4, 10. οὐ ἂν ἤτωσας (2. pers.) αὐτ, tu petivisses ab eo. In modo potentiali, ut

C loquuntur, saepe per aorista tempora exprimitur plusq. pers. Job. 16, 24. ἔας ἀπὸν ἐκὼν ἡμίονον (2. pl. aor. 1.) hucusqđe non petivistis. Marc. 6, 22. αἰτῶσόν (a. 1. imper. act.) με, pete à me. a. 1. subj. Marc. 6, 23. ὁ ἐὰν με αἰτήσῃς (2. pers. a. 1. subj.) qđcūqđ à me petieris. Matth. 7, 9. ἐὰν αἰτήσῃς (3. pers. a. 1. subj.) ὁ ἡδὲ, si petiverit filius. Marc. 10, 35. ἐὰν αἰτήσωμεν (1. pl. a. 1. act. subj.) si petiverimus. Matth. 21, 22. ὅσοι ἂν αἰτήσονται (2. pl. a. 1. act. subj.) qđcūqđe petiveritis. a. 1. inf. αἰτῶμεν Matth. 6, 8. part. a. 1. αἰτῶσας αἰτῶ. Luc. 1, 63. καὶ αἰτῶντες παρακαλῶντες ἐρωτῶντες, & postulata tabella scripsit. præs. act. ἤτωκα, ac, ei petivi 1. Job. 5, 15. ὁ ἡτῶκα (1. pl.) qđs petivimus. præs. med. αἰτῶμαι peto. Eph. 3, 13. 1. pl. αἰτῶμεθα Eph. 3, 20. petimus. Marc. 10, 38. ἐκὼν οἰδῶς τί αἰτέω (2. pl. præs.) nescitis, qđ petatis. Jac. 4, 3. διὸ καὶ αἰτέωτε (2. pl.

(2. pl. præs. indic. med.) *qbia malle petitis*. 1. *Joh. 5, 15.* ὁ ἄν ἀντάματι (1. plur. præs. med. subj.) *qbiqbid petamus*. *Jac. 4, 2.* Διὲ τὸ μὴ αἰτέωδ (præs. inf.) *ἡμεῖς, qbia vos non petitis*. *Marc. 15, 6.* ὅτι περ ἔγντο (3. pl. imperf. med.) *qbemcungbe postulassent*. *Fue. med.* αἰτήσασμαι *Marc. 6, 24.* τί αἰτήσασμαι; *qbidi petitura sum?* *Joh. 16, 26.* ἐν ὀνόματι μὲ αἰτήσεται (2. plur. fut. med.) *in nomine meo petitis*. *aor. 1. med.* ἡτήσάμεν, α, ατο. *Att. 9, 2.* ἡτήσαστε (3. perf. aor. 1. med.) *παρ αὐτῷ ἐπιστάς, petiit ab eo epistolas*. *Att. 3, 4.* ἡτήσας (2. pl. aor. 1. med. indic.) *ἀνδρῶν φονία χαλεπώσας ὑμῶν, postulare homicidam condonari vobis*. *Joh. 11, 22.* ὅτε ἂν αἰτήσῃ (2. perf. a. 1. med. subj.) *qbacungbe petiveris*. *Matth. 14, 7.* ὅτε ἂν αἰτήσῃ (3. sing. aor. 1. med. subj.) *qbacungbe petivisses*. *Matth. 27, 20.* ἵνα αἰτήσων (3. pl. a. 1. med. subj.) *ut peterent*. *Præs. pass.* αἰτῶμαι, ἡμαι, *rogor, jubeor*. *Perf.* ἡμίμαι. *aor. 1.* ἡτήθην, *jussus sum*. *Part.* αἰτῶνς, 2. *Macc. 7, 10.* αἰτῶνς τὴν γλῶσσαν παχύας ἀσπῆρας, *jussus lingvām statim emisit*. 4. *præs. perf. pass.* ἡμίμαι *derivatur*

Αἴτημα, 70, τὸ, petitio. Luc.
23, 24.

Αἴτησις, εως, ἡ, petitio,

³ Ἀπαιτέω, ὦ, repeto, requiro. Luc.

6,30. ἡ ἀπαύρις (pres. imper. 2. pl.)
ne repete. Fut. ἀπαύρις. Sir. 20, 15.
ἡμεῖς δὲ αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ ἀπαύρις
hodie mutabit & cras repetet. Luc.
12, 20. τὴν τῇ νυκτὶ τῷ ψυχῷ σου
ἀπαύρις (3. pl. pres. indic.) ἀπὸ σε,
hac ipsa nocte animam tuam repe-
tunt à te, pro ἀπαύρις repetent, vel
ἀπαύρις) ἢ ψυχῇ, repetetur ani-
ma, Genus loquendi impersonale a-
pud Hebræos usitatum, ut Prov. 9, 11.
adjicent tibi annos vite, pro adjici-

A entur tibi anni vite, scilicet a Deo.
Et sic Graci verterunt ἐπεσθαι ἑαυτοῖς ἐν ζωῇ σου. Conf. prateria Job
4, 19. & 73. Ὡς αὖτις & hac καὶ ἐλ-
λῆναι explicari possunt. repetent a te,
nempe mali spiritus, quibus DEVS uti-
tetur tanquam lorarii & lixoribus.
Aor. 1. ἀπῆνται, Inf. ἀπαύτωται, Ju-
dith. 12, 16. al. legunt ἀπαύτωται ex
ἀπαύτω. Pass. ἀπαύτωμαι, hinc,
repetor, reposcor, exigo. Sap. 15, 8.
τὸ πᾶν ψυχῆς ἀπαύτωται (part. aor.
1. pass.) χειρῶν, anime repetitus de-
bitum, i. e. nature debitum reddere
coactus.

¹ Ἀπαίτησις, τῶς, ἡ, repetitio, ex-
actio. Soph. 3, 5. Neh. 5, 10.

ἔχωμαι, ὦ, posco, peto mihi dari,
exposco, deposco. ἔχωμαι expō-
scor. *item in med. signif.* exposco,
expeto, *Luc. 22, 31. ἰδὲ ὁ Σατανᾶς*
ἐξηπόρευτο (3. pers. 3. i. med. indic.)
ἰούας, ecce Satanas vos expetivit.

*Ἐκείνη, αἰ, proprie insuper peto.
item stipem peto, mendico. Luc. 16. 3.
ἐκείτην αἰχμαλωτεύ, mendicare eru-
besco. F. ἐκείτησιν. P. ἐκείτηκα.*

Ἐπείτησις, εως, ἡ, mendicitas. *Sir.*
40, 28.

Παραίτημα, ἡμεν (pro quo etiam
usitatum αἰσίνουμ ex α ἁίνω) re-
cuso. Act. 25, 11. παραίτημα τὸ θά-
ψαι, non recuso mori, rejicio, ad-
versor. 1. Tim. 4, 7. τὰς δε βερίλους
καὶ θραυτὰς μήδεα παραίτῃ (2, sing.
pres. imper. med.) profanas & aniles
fabulas rejice. vito Tit. 3, 10. αἱρετι-
κοὶ διδρασκον μὲν ὕλην καὶ δούλοισιν
νεύσιον παραίτῃ, (2, pers. pres. im-
per. med.) hereticum post unam &
alteram commonefactionem visita, seu
fuge, seu missum facito. vito. 2.
Macc. 2, 32. excuso. Luc. 14, 18 πα-
ραιτέω (pres. med. inf.) excusare.
Deprecor. Fut. 1. med. παραίτησιν

97. aor. i. med. παρηγοιῦμαι, ω, A πῶ, δι' ἧς παρῆται; qvæ causa est, pro-
ατο. Heb. 12, 19. ἡς οἱ ἀκούσαντες παρη-
γόησαντο (3. pl. a. i. med. indic.) qvām
qvi audierunt, deprecati sunt. Hebr.
12, 25. βλέπετε, μὴ παρηγοήσῃτε (2. pl.
a. i. med. subj.) ἢ καλῶντε, videtis,
ne recusetis eum, qvi loquitur, hoc est,
ne rejiciatis, ne aspernemini. ibid.
παρηγοιῦμαι (pl. num. part. a. i. med.)
adversati. præter. pass. παρηγο-
μαι, excusatus fui, Luc. 14, 19. ἔχουσιν
παρηγοῦν (part. præter. pass.) habere
me excusatum.

Ἀπαραιτήτως, ω, ο, η, indeprecabi-
lis, inevitabilis. Sap. 16, 4.

Ἀπαραιτήτως, adverb. inevitabiliter.

Προσκαίω, ω, amplius peto, stipem
peto, mendico, ostiatim panem qua-
ro Marc. 10, 46. Luc. 18, 35. Job. 9, 8.
κατήμυρτο ἔωσεν (part. præter. act.)
qvi sedebat, et mendicabat, construi-
tur cum Acc. ἐδὲ ἔωσεν τὴν ἐν-
τυγχάνοντα, neque stipem petens a
qvo obis obvio, seu in qvemcunque inci-
disset. Job. 27, 14. ἐάν ἀνδρωδῶσι,
ἔωσαντο, si viri evaserint, men-
dicabunt.

Ἐωσέτης, ω, ο, mendicus. Job. 9,
8. ὅτι ἔωσέτης ἔω, qvōd mendicus es-
set, ut qvædam exemplaria habent:
meliora tamen, et potiora legunt: ὅτι
τυφλὸς ἔω, qvōd caecus erat.

Αἴτιον, ω, ο, causa, auctor Hebr.
5, 9. αἴτιον σωτηρίας αἰώνιος auctor sa-
lutis æternæ. 2. Macc. 4, 47. τὴν μὲν τῆς
ὁλῆς κακίας αἴτιον, et eum qvidem, qvi
omnis malitiæ auctor. reus. Susān. 54.
ἀπολύων δὲ τὴν αἴτιον, absolvens vero
reos.

Παραίτιον, qvi est ex parte in cau-
sa; causa, auctor, 2. Macc. 11, 19.

Αἴτιον, ω, η, causa efficiens, Sap.
14, 27. πάντες ἀρχὴ κακῆς καὶ αἴτιον, καὶ
παρῆται, omnis principium mali, et cau-
sa, et finis. finalis Act. 10, 21. τίς ἡ αἴ-

A πῶ, δι' ἧς παρῆται; qvæ causa est, pro-
pter qvām adestis? causa impellens
Matth. 19, 3. κατὰ πῶσον αἰῶνα, qvā-
vis ex causa. crimen. Job. 19, 4. ἐδὲ
μὴ αἰῶνα ὁρίσκει, nullum crimen
invenio, 1. Macc. 9, 10 καὶ μὴ κατα-
λίπωμι αἰῶνα τῇ δόξῃ, et ne relin-
quamus gloria nostra crimen. condi-
tio Matth. 19, 10. εἰ ἕως ἐστὶν ἡ αἰὼν
ἡ ἀνδραπεία, si ea est conditio viri &c.

Ἀίτιον, ω, το, noxa, causa Luc. 23, 4.
B ἐδὲν ὁρίσκει αἴτιον, nullam invenio
noxam. Substantivum hoc more ad-
jectivorum movetur per tres fines, et
singula tamen manent substanti-
va.

Αἰτιάομαι, ἄμα, accuso. F. ἀσ-
μαι. Sir. 29, 6. καὶ τὴν καιρὸν αἰτιάσ-
ται. et tempus accusabit. præter. pass.
ἡπίαμαι, unde est nomen

Αἰτία, το, τὸ, criminatio Act.
25, 7. πολλὰ καὶ βαρὴ αἰτιάματα φέ-
ροντες κατὰ τὸ Παῦλον, multas et gra-
ves criminationes afferentes contra
Paulum.

Ἀναιστος, ω, ο, η, insons, inculpa-
bilis. Susān. 63. ἐσώθη ἄμα ἀναιστος,
servatus est sanguis innocuus Matth.
12, 5. ἀναιστοί εἰσι, omni vacant cul-
pa.

Προεπαίνομαι, ἄμα, ante criminor.
a. i. med. προπαύωμαι. ω, ατο. Rom.
3, 9. προπαύσαμεθα (i. plur. a. i. med.
indic.) ante causas reddidimus, de-
monstravimus, edicimus.

Αἰὼν, ὦ, ο, (q. αἰὼν ὡς semper
ens seu existens, hoc est, diu durans)
ævum, seculum, æternitas. q. d. æ-
ternitas. Hebr. וְעַד unde est
Latinorum olim Marc. 3, 29. σὺ ἔχεις
ἀφ' οὗ ἐκ τῆς αἰῶνος. non habet remissio-
nem in æternum. Job. 4, 14. εἰς τὴν αἰὼ-
να in æternum. Heb. 5, 6. semper. Job.
14, 16. σὺ εἰς αἰῶνα, hoc est, nunquam
D Marc.

Marc. 3, 29. 1. Cor. 8, 13. Hebr. 13, 21. A
eis τῆς αἰώνας τῆς αἰώνων in secula se-
culorum. Sic 1. Pet. 4, 11. Gal. 1, 5. eis
τῆς αἰώνας τῆς αἰώνων in secula seculo-
rum. Hebraismus, hoc est, in om-
nem aeternitatem, in infinitum
temporis spatium. Eph. 3, 21. eis πά-
σας τὰς ἡμέρας τῆς αἰώνων τῆς αἰώνων, in
omnes atates seculi seculorum. Heb.
לְכָר־דִּרְוֹת עוֹלָם עוֹלָם

1. Tim. 1, 17. τῷ βασιλεὶ τῆς αἰώνων He-
braismus, hoc est, τῷ βασιλεὶ αἰώνων
regi aeterno, 1. Chr. 29, 10. ὁλοκαυτὶς
θεὸς δὸς τῆς αἰώνων ὁ ἰσὺς τῆς αἰώνων,
benedictus Deus à seculo in seculum.
Act. 15, 18. γνωστὰ ἀπ' αἰῶνός ἐστι τῷ
Θεῷ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, nota ab æ-
terno sunt Deo omnia opera ejus.
mundus conditus, q̄bi Hebraicè di-
citur עוֹלָם, q̄d̄d ejus finis ὁ
duratio nobis sit abscondita. Job 9,
32. ὡς τῆς αἰώνων σὺν ἡμέραν, à mun-
do condito non auditum fuit, Latine
post homines natos, post hominum
memoriam. Act. 3, 21. ἀπ' αἰώνων,
ab origine mundi. tempus vitæ præ-
sentis Luc. 20, 34. οἱ υἱοὶ αἰώνων τέτ-
ρατοι, filii hujus ævi uxores ducunt,
vel filii hujus atatis. Dicitur enim
etas q̄basi ævitas ex ævo. mundus in-
ferior, q̄bali jam est Matth. 28, 20.
ἵνα ὡς ὁπωπιείας τῆς αἰώνων usq̄e ad
consummationem seculi. Luc. 16, 8.
οἱ υἱοὶ τῆς αἰώνων τέττα, filii hujus secu-
li, hoc est, non renati. 2. Cor. 4, 4.
ὁ θεὸς τῆς αἰώνων τέττα, Deus hujus se-
culi, h. e. q̄vem impii colunt, ut De-
um. Vita Eph. 2, 2. κατὰ τῆς αἰώνων
κόσμου τέττα, ut est vita mundi hujus.
Deut. 15, 17. οἰκίτης ἕως εἰς τῆς αἰώνων
servus erit ad dies vitæ. Ίσαδ. v. 685.
ἐκείναι με καὶ ἀπὸ αἰῶν, deinde me
deserat hæc vita. Galenus in Lexico
Hippocratico scribit αἰῶν ὁ βίος, (Le-

acon hoc excudit Henricus Stephanus
anno Domini 1564. Luc. 18, 30. ἐν
τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ in seculo ventu-
ro. αἰῶνες, αἰ, οἱ, secula, aeternitas,
Eph. 3, 11. κατὰ ἀρχὴν αἰώνων, secun-
dum propositum aeternum. Verbote-
nus secundum propositum seculorum.
Hebraismus. mundus. Heb. 1, 2. ὁ 11,
3. δι' ἧς καὶ τῆς αἰώνας ἐπέμειν, per
q̄vem etiam mundum condidit. æta-
tes mundi. Eph. 2, 7. ὡς τοῖς αἰῶ-
σιν (dat. pl.) τῆς ἐπερχομένης, in seculis
succedentibus.

Αἰώνων, αἰ, ὁ, καὶ τὸ αἰώνιον, æ-
ternus, a, um. Sic DEVS dicitur, q̄bi
neq̄ue principium neq̄ue finem habet,
Rom. 16, 26. καὶ ἐμπάρις τῆς αἰώνων
ἡς ex imperio æterni DEI. 1. Tim. 6,
16. κατὰ τῆς αἰώνων, potentia æterna.
item habens finem sed non principi-
um, q̄balia sunt decreta Dei, 2. Tim.
1, 9. q̄bæ fuerunt ἀπὸ χρόνων αἰώνων,
ante tempora secularia, hoc est, ἀπὸ
καταβολῆς κόσμου ante constitutionem
mundi, Eph. 1, 4. item habens prin-
cipium, sed non finem, Rom. 6, 23.
ζὴν αἰώνων ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, vita æ-
terna per CHRISTVM IESVM, Matth.
18, 8. εἰς πῦρ τὸ αἰώνιον, in ignem
æternum. in pl. num. Rom. 16, 25.
χρόνοι αἰώνων tempora secularia, ubi
intelliguntur alia mundi ætates ante
natum CHRISTVM. Legitur etiam
fœmininum αἰώνια Hebr. 9, 12. λύ-
τρωσιν αἰώνων ἀγοράς redemptionem
æternam, (cujus virtus se exten-
dit ad omnes mundi ætates) natus,
2. Thess. 2, 16. δὲς παρηκολούθησιν αἰώνων
q̄bi dedit consolationem æternam.
diuturnus Chalem. v. 15. ἵνα αἰώνων
αὐτὸν ἀπὸ τῆς αἰῶνος ut cum perpetuum reci-
piat.

ΑΚΑΝΘΑ, ας, ηἱ, spina. (videtur
ortum à voce ἀκμή, ας, ηἱ, cuspis, acies,
micra

mucro die Epilz / & verbo ἀνδρῶν A figo. Judith 1, 15.
 florere. Etym. deducit ab ἄκω.) Es. 7,
 23. εἰς χίρσον ἔσται) & εἰς ἀκάνθων ter-
 raincultae erunt & senticetum. Marc.
 4, 7. & ἀνίσθου αἱ ἀκάνθαι, & suc-
 creverunt spinae. Job. 19, 2. πλέξω τις
 σίφανον ἐξ ἀκανθῶν, contexuerunt
 coronam ex spinis. Hebr. 6, 8. ἐκφύω-
 νται ἀκάνθως proferens spinas. Marc.
 4, 18. οἱ εἰς τὰς ἀκάνθους (pro ἐν τῶν
 ἀκάνθους) ἀποβύθουσι, hi sunt, qvī in-
 ter spinas sunt sati. labrusca Esa. 5, 2. B
 ubi ponuntur αἱ ἀκάνθαι pro αἰνῶνται
 fructus labruscae.

Ἀκάνθινος, α, ὁ, ἡ, spineus, a, ex
 spinis contextus. Marc. 15, 17. Job. 19,
 5. φορῶν τὴν ἀκάνθινον σίφανον, ferens
 spineam coronam.

†† ἈΚΕΛΔΑΜΑ, Act. 1, 19, Syr.
 אֶלְדָּמָא, ager sanguinis תְּרִין
 vel תְּרִין in regim. ager, campus est
 nomen g. m. à radice תְּרִין אֶלְדָּמָא
 Hebraice אֶלְדָּמָא sanguis, nomen g.
 m. videtur oriri ab אֶלְדָּמָא rubuit,
 per apharesin.

ἈΚΕΘΑΙ, medeor, fut. ἰσθμαι
 & ἰσθμαι. Hinc

Ἀκετός, ὁ, ὁ, sanabilis.

Ἀνήκετος, α, ὁ, ἡ, insanabilis. 2.
 Macc. 9, 5. inevitabilis, 3. Macc. 3.
 οἱς ἀνέκετον καὶ δυσχερὲς φόνον, ad in-
 evitabilem & ingloriam cadem.

ἈΚΗ, ἡς, ἡ, mucro, cuspis.
 Dim.

Ἀκίς, ἰδού, ἡ, acies. Job. 16, 10.

Ἀκινάκης, α, ὁ, ἡ, acinaces, gladius
 Persicus. Judith. 13, 8. Cap. 16, 7.

Ἀκων, οντος, & ἄκως, οντος, ὁ, ja-
 culum.

Ἀκορνίζω, jaculor, f. ἰσθ. α. ἡ. ἰσθ-
 ῶνται.

Κατακορνίζω, telis confodio, con-

AKMH, ἡς, ἡ, cuspis, acies. (af-
 sine nomini ἀκῆ, mucro, unde etiam
 est Latinorum acuo) 2. Macc. 12, 22.
 τοῖς τὴν ἐξῆν ἀκμαῖς ἀναπέδοντο, gla-
 diorum mucronibus experiri. per me-
 taphoram vigor ætatis. A Svida red-
 ditur voce synonym. νεότης, juvenus.
 cujusque rei summum incrementum,
 summus gradus, extremum, extremi-
 tas, 2. Macc. 4, 13. ἡ δ' ἄνω ἀκμή
 τις ἰδανισμῶς, erat vero ita summus
 gradus aliquis Græcismi (gentilismi.)
 2. Macc. 1, 7. ἐν τῇ θλίψει καὶ ἐν τῇ
 ἀκμῇ τῇ ἐπιλυσῇ ἡμῶν, in tribula-
 tione & extremitate, qvā supervenis
 nobis. Exponitur qvandoqve pun-
 ctum occasionis, occasio. Sic Mon-
 tanus illud paulo ante citatum, ἀκμή
 τις ἰδανισμῶς, vertit: occasio qvædam
 gentilitatis.

Ἀκμαῖω floreō, item maturefco.

Fut. ἀκμάσω. P. ἡκμασα. Apoc. 14, 18.
 ἡκμαστον (3. pl. a. 1. act. indic.) αἱ σα-
 φυλαὶ αὐτῆς, matura sunt vine ejus.

Παρακμαῖω, vigorem amitto, flac-
 cesco; consenesco, exolesco. Sir. 42.
 μήποτε παρακμάσῃ, ne forte exole-
 scat.

Ἀκμαῖος, α, ὁ, ἡ, vicens ætate.
 ἀκμαία παρθένος, virgo nubilis, q. d.
 matura.

Ἀκμήν Adv. Vehementius qviddam
 D sonat, qvām ἐτι etiamnum, necine
 adhuc. Videtur sic dici κατ' ἐξουσίαν
 præpositionis κατὰ, pro κατ' ἀκμήν
 in ipso negotii fervore Matth. 15, 16.
 ἀκμῶ καὶ οὐκ ἐκείνῃ; adhuc
 & vos nulla præditi estis intelligen-
 tia?

Ἰνέγκω, α, ὁ, ἡ, florem ætatis
 excedens. 1. Cor. 7, 36. ἵνα ἡ ἰνέγκω
 si florem ætatis excedat.

ἈΚΜΩΝ, οντος, ὁ, ἡ, incus. Sir.

D 2

38, 28.

38, 28. χαλκός καθήμενος ἐν τῷ ἀκροῦ, *faber ararius sedens prope in eadem.*

ΑΚΟΥΩ, audio, exaudio, obedio. Job. 8, 47. intelligo. 1. Cor. 14, 2. regit Genitiv. communiter. Atticè etiam Accus. Luc. 16, 2. τί τὸ ἀκούω σε; qv̄i istud audio de te? Job. 9, 31. ἦτοις ἀμαρτωλῶν εὐκ ἀκούει, Deus peccatores non exaudit. Job. 3, 8. τὸ φωνὴ αὐτοῦ ἀκούεις, sonum ejus audis. Act. 2, 8. πῶς ἀκούετε (1. pl. pres.) qv̄omodo audimus. Matth. 11, 4. ἀκούετε (2. plur. pres. indic.) qv̄e auditis. Luc. 7, 22. κοφοὶ ἀκούσι. (3. pl. pres.) surdi audiunt. Marc. 12, 29. ἀκούε (2. sing. pres. imper.) Ἰσραὴλ, audi Israel. Matth. 11, 15. ἀκούτω (3. sing. pres. imper.) audiat. ἀκούτω (2. pl.) Matth. 17, 5. subintelligitur Job. 7, 22. ὁ τὸ τῶτο subaudi ἀκούετε, propterea audite. Marc. 4, 12. ἵνα ἀκούοντες ἀκούσι (3. pl. pres. subj.) ut audientes audiant. Matth. 11, 15. ὁ ἔχων ὠτὶ ἀκούει (pres. inf.) qv̄i habet aures ad audiendum. Matth. 13, 20. ὁ τὸ λόγον ἀκούων (part. pres. act.) qv̄i audit verbum. Luc. 6, 27. οὐκ ἴγω τίς ἀκούει (dat. plur.) vobis loquor audientibus, qv̄i dativus à 3. plur. pres. act. ex solā contextus serie distinguitur. Act. 5, 5. ἀκούσας. imperf. ἤκουον, es, e. Marc. 6, 20. ἠδὲως αὐτῷ ἤκουε, libenter eum audiebat, Act. 15, 12. ἤκουον (3. pl. imperf. act.) βαρναβᾶ & πῦλλον, audiebant Barnabam & Paulum. F. Act. ἀκούω, eis, ei. Matth. 12, 19. ἀκούετε (2. pl.) audietis. Matth. 13, 14. ἀκούετε ἀκούετε auditu audietis seu audiendo audietis. Hebraismus. præt. act. ἤκουα. aor. 1. act. ἤκουε, eis, e. Act. 11, 7. ἤκουε φωνῆς λεγούσης μοι, audi vi vocem dicentem mihi. Job. 11, 41. ὅτι ἤκουσάς με, quod me exaudieris. 2. Cor. 12, 4.

ἤκουον (3. sing. a. 1. act.) ἀρρῆται ῥήματα ἀudiuit ineffabilia verba, qv̄e faciendo à qv̄ogv̄am homine explicari non possunt. Act. 15, 24. ἤκουσμεν (1. pl. a. 1. act.) audivimus. Luc. 7, 22. ἀκούετε & ἤκούετε (2. pl. a. 1. act. indic.) qv̄e vidistis & audivistis. Luc. 1, 58. & ἤκουον (3. pl. aor. 1. act.) οἱ πατέρες καὶ, & audiverunt accole. aor. 1. act. imper. ἀκούον, αὐτω. Ps. 50, 7. ἀκούον λαός μου, audi populemi. Act. 15, 13. ἀνδρες ἀδελφοὶ ἀκούετε (2. pl. a. 1. imper.) με, viri fratres audite me. Luc. 16, 29. ἀκούετε αὐτῶν (3. pl. a. 1. act. imper.) αὐτῶν, audiant eos. a. 1. subj. ἀκούσω, ης, η. Matth. 18, 15. εἰς σε ἀκούσῃ (3. sing. a. 1. act. subj.) si te audiverit, hoc est, si locum dederit fraternæ tuæ admonitioni. Marc. 13, 7. ὅταν ἀκούσῃτε (2. pl. a. 1. act. subj.) qv̄um audieritis. Marc. 4, 15. ὅταν ἀκούσῃτε (3. pl. a. 1. act. subj.) τὸν λόγον, qv̄um audierint sermonem. Luc. 6, 17. οἱ ἔλθον ἀκούσαι (a. 1. act. inf.) αὐτῷ, qv̄i venerant, ut audirent eum. part. a. 1. act. ἀκούσας, αὐτῷ, οἱ, Luc. 6, 49. ὁ ἀκούσας καὶ μὴ ποιῶν, qv̄i sermonem meum audivit & non præstitit. ἀκούσας, αὐτῷ, ης, η. Marc. 7, 25. pres. pass. ἀκούομαι audior. 1. Cor. 5, 1. ἀκούεται ἐν οὐκὶν πορνεία, auditur (esse) inter vos scortatio, hoc est, rumor est. præt. pass. ἤκουσμαι, αὐτῷ, ης, η. Act. 11, 22. ἠκούσθη (3. sing. a. 1. pass. indic.) δι' οὗ λόγου εἰς τὸ ὅτι τῆς ἐκκλησίας, peruenit autem rumor ad aures Ecclesie. Matth. 28, 14. εἰς τὸν ὅτι ἠκούσθη (3. sing. a. 1. pass. subj.) τῶτο ἐπὶ τῷ ἡγεμόνι, qv̄od si hoc fuerit auditum, apud præsidem. præt. med. ἤκουα (ab aor. 2. act. ἤκουον) & Attica reduplicatione ἀκήκουα ἀudiui. Act. 9, 13. ἀκήκουα δὲ πᾶσι πᾶσι τοῖς ἀνδράσι τῶτο ἀudiui ex multis de viro illo. Job. 4, 42. αὐτῷ

αὐτὸν ἢ ἀκηκόαμεν (1. plur. præt. med. indic.) ipse enim audivimus. Rom. 15, 21. οἱ οὐκ ἀκηκόαν (3. pl. præt. med.) qui non audiverunt. fut. 1. med. ἀκούσωμαι, η, εἰς, audiam. Act. 7, 37. αὐτὸν ἀκούσατε (2. pl. fut. 1. med. indic.) ipsum audietis, nempe JESVM CHRISTVM, de quo PATER ex cælo eadem mandabit & repetit, dicens Matth. 17, 5. αὐτοῦ ἀκούτε (2. pl. præt. imper. act.) ipsum audite. Apræt. med. ἤκουα oritur nomen

Ἀκοή, ης, ἡ, auditus. Act. 28, 26. evangelii predicatione 1. Theff. 2, 13. λόγον ἀκοῆς, sermonem auditum, sive sermonem auribus perceptum. Hebraismus. Rom. 10, 17. ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, fides est ex auditu, h. e. ex evangelii predicatione. sermo Job. 12, 38. τίς ἐπίσδυσαι τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; quis credidit sermoni nostro? auris Marc. 7, 35. διλωλόχισαν αὐτῷ αἱ ἀκοαὶ adaperse fuerunt ejus aures. Luc. 1, 1. εἰς τὰς ἀκοὰς in auribus. 2. Tim. 4, 3. κηρύττοντες τὴν ἀκοήν, prurientibus auribus. fama. Marc. 1, 28. ἐξῆλθε δὲ ἡ ἀκοή αὐτοῦ, emanavit autem fama ipsius. in plur. num. ἀκοαί, ὧν, αἱ, rumores. Marc. 13, 7. ὅταν ἀκούσῃτε (2. pl. aor. 1 subj.) ἀκοὰς πολλῶν, quum audieritis rumores bellorum. aures. 2. Macc. 15, 39. τὸ τῆς καπεσκυῆς τῷ λόγῳ τέρεται τὰς ἀκοὰς, apparatus sermonis delectat aures. Apræt. pass. ἤκουσμαι oritur

Ἀκουμα, ἰο, ο, res, quæ auditur. Xen. ἔπαινον ἤδιστον ἀκουσμα.

Ἀκουστής, ὅ, ὁ, auditor, discipulus. Ἀκουστής, ἡ, ὁν, sub auditum cadens, qui audiri potest. Sir. 45, 11.

Ἀκούω, audire facio. F. ἀκούω & Attice ἀκουῶ. Pf 51, 10. ἀκουήσεις (aliter) ἀγαλλῶσαι audire facies (fac) me exultationem. aor. 1. ἤκουσεν, Sir. 45, 5. ἤκουσεν αὐτὸν τῆς φωνῆς

αὐτῶν, fecit ipsum audire vocem suam.

Διακούω, audio, sicut discipulus præceptorem loquentem audit. Plut. in Cic. διήκουσεν Ἀντόχου & Ἡρότου, Antiochi Rhetoris fuit auditor seu discipulus. In N. T. legitur in media forma Act. 23, 35. Διακούσάμεν σε pergam te audire, q. d. te peraudiam, idque de præpositionis Δι. Sic Deut. 1, 16. Διακούσατε καὶ κελεύετε, plenè (non obiter & perfunctoriè) audite & tum

B judicate.

Εἰσακούω, exaudio. Fut. εἰσακούσω. P. εἰσήκουα. aor. 1. εἰσήκουα cum gen. Sir. 36, 16. εἰσάκουσον (a. 1. imp. act.) κύριε δαήσεως, exaudi Domine precationem. cap. 39, 16. εἰσακούσατέ μου υἱοὶ ὅσοι, audite me filii sancti. 2. Macc. 8, 3. αἱματώων εἰσακούσας (aor. 1. inf.) ut sanguines exaudiret. ausculto. Sir. 3, 5. ὁ εἰσακούων (part. præt.) κυρίου, qui auscultat Domino. εἰσακούομαι, exaudior. præt. pass. εἰσήκουσμαι. aor. 1. pass. εἰσηκούσθην, ης, η. Luc. 1, 13. διότι εἰσηκούσθην (3. sing. a. 1. pass. indic.) ἡ δέησίς σου, quia exaudita est deprecatio tua. Heb. 5, 7. καὶ εἰσηκούεις (part. a. 1. pass.) ὅτι δόξα βέβαια, & exauditus ex metu. F. 1. pass. εἰσακουσθήσμαι, η, εταῖ. exaudiar. Matth. 6, 7. δοκῇσιν ἡ, ὅτι ἐν τῇ πολλολογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται (3. pl. fut. 1. pass. indic.) putant enim fore, ut ob multiloquium suum exaudiantur. F. 1. med. εἰσακούσμαι, η, εταῖ. audiam. cum accus. Sir. 35, 13. καὶ δέησιν ἡδικημένων εἰσακούσας, & precationem injuria affecti audiet. 1. Cor. 14, 21. καὶ ἐὰν ὅπως εἰσακούσονται (3. pl. fut. 1. med. indic.) μου, & ne sic quidem me audient.

Ἐπακούω, exaudio. F. πα. P. ἐπήκουα. 2. Cor. 6, 2. καὶ δεκτῷ ἐπιήκουσέ (1. sing. a. 1. act. indic.) σε, tempore accepto exaudivi te.

D 3

Ἐπικέ-

mia bonorum operum gratuito promissa, non ex ipsorum operum dignitate. item imitor seu similis fio. Job. 13, 36. peculiaris huius vocis acceptio est Apoc. 18, 5. ubi peccata dicuntur ακολουθεσαι, quod mutuo sese consequentia, aliaque ex aliis nascentia in immensum cumulum excreverint, & tandem ad ipsum caelum pertigerint. Matth. 10, 38. καὶ ακολουθεῖς ὀπίσω μου, & pone (hoc est à tergo) me sequitur. Job. 10, 4. πῶς περὶ αὐτῶν ακολουθεῖς, omnes enim sequuntur. Job. 10, 27. καὶ ακολουθεῖς (3. plur. pres. indic.) μοι, & sequuntur me, pres. imper. ἀκολουθεῖς, ei, Job. 21, 19. ἀκολουθεῖς (2. sing. pres. imper. act.) μοι, sequere me. Job. 12, 26. εἰάν μοι ἀλγεονῇ τις, ἡμοὶ ἀκολουθεῖν. (3. sing. pres. imper. act.) si quis mihi ministrat, me sequatur. obsequor, obtempero. 2. Macc. 8, 36. ἀκολουθεῖν (pres. inf.) τῆς νόμου, obtemperare legibus. part. pres. ἀκολουθεῖων, ὧν, τοῖς, ὅντων. Job. 8, 12. ὁ ἀκολουθεῖν ἡμοῖ, & μὴ παύσεται ἐν τῇ σκοτίᾳ, qui me sequitur, nequaquam ambulabit in tenebris. Matth. 21, 9. οἱ ἀκολουθεῖντες ἡμετέροις, illi, qui sequebantur, clamabant. Matth. 8, 10. εἶπε τοῖς ἀκολουθεῖν (dat. pl. part. pres. act.) dixit iis, qui sequebantur. imperf. ἡκολουθῶν, ἔν, εἰς, eis, eis, ei. sequebar. Matth. 26, 58. ὁ δὲ πῖτες ἡκολουθεῖ αὐτῶν δὲ μακρόθεν, Petrus autem eminus eum sequebatur. Marc. 15, 41. ἡκολουθεῖν (3. pl. imperf. act.) αὐτῶν, sequente fuerant eum. fut. 1. act. ἀκολουθήσω, εἰς, ei. Luc. 9, 57. ἀκολουθήσω σοι, ὅτι ἂν ἀπέχη, Κύριε, sequar te, quocumque abieris, Domine. Job. 13, 36. ὑστερὸν ἀκολουθήσεις (2. sing. fut. 1. act. indic.) μοι, postea sequeris me, hoc est, quum senueris, tu ipse eadem afficeris morte, quam ego paulo post sustinebo, conf. Job. 21, 18. Præter.

A act. ἡκολουθήκα, quod legitur in composito. Luc. 1, 3. 1. Tim. 4, 6. a. 1. ἡκολουθήσα Matth. 9, 19. ἡκολούθησεν (3. sing. a. 1. act. indic.) αὐτῶν, secutus est eum. Marc. 10, 28. καὶ ἡκολουθήσαμεν (1. pl. a. 1. act. indic.) σοι, & te secuti sumus. Job. 1, 37. ἡκολουθήσαν (3. pl. act. indic.) τῷ Ἰησοῦ, secuti sunt IESVM. a. 1. imp. ἀκολουθήσων, αὐτοῦ. Marc. 14, 13. ἀκολουθήσονται (2. pl. a. 1. act. imper.) αὐτῶν, sequimini eum. a. 1. infin. Job. 13, 36. & δυνάσται μοι νῦν ἀκολουθήσαι, non potes me nunc sequi. part. a. 1. ἀκολουθήσας, αὐτοῦ, οἱ. Matth. 19, 28. οἱ αὐτοὶ ἀκολουθήσονται μοι, vos, qui me estis secuti. Job. 1, 40. εἰς ἐν τῷ δούτῳ ἀκολουθήσωντων (gen. pl. part. a. 1. act.) αὐτῶν, unus ex duobus illis, qui eum secuti fuerant.

Ἐξακολουθῶ, ὦ, sequor. Fut. ἔξακολουθήσω. 2. Pet. 2, 2. & πολλοὶ ἔξακολουθήσονται (3. pl. fut. 1. act. indic.) αὐτῶν ταῖς ἀπολαύσαις, & multi sequentur eorum exitia, hoc est, hereses. obsequor. Sir. 5, 2. μὴ ἔξακολουθεῖς τῇ ψυχῇ σου, ne obsequere animæ (concupiscentiæ) tuæ. aor. 1. ἔξηκολουθήσας, αἰ, εἰς, 2. Pet. 1, 16. & ᾧ στοιχοῦμεν τοῖς λόγοις ἔξακολουθήσαντες (part. aor. 1. act. pl. nom.) non enim arte compositas fabulas secuti.

Ἐπικολουθῶ, ὦ, subsequor, sector. 1. Tim. 5, 24. τισὶ ἢ ἐπικολυθεῖς (3. pl. pres. indic. act.) quosdam verò subsequuntur. Marc. 16, 20. ἀπὸ τῶν ἐπικολυθεῖντων (part. pres. act. gen. pl.) σημείων, per signa subsequentiæ. 1. Tim. 5, 10. εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπικολυθήσεται (3. sing. aor. 1. act. indic.) si omne bonum opus est assidue sectata. cum ὀπίσω & gen. (ut simplex ἀκολουθεῖν, Matth. 10, 38.) Sir. 46, 9. ἐπικολυθήσεται ὀπίσω δυνάστε, secutus est rerum potentem. 1. Pet. 2, 21. ἵνα ἐπικολυθήσεται (2. pl.

(2. pl. aor. 1. aet. subj.) τῆς ἔχουσιν ὡς A
 3, ut se ceteri vestigia illius.

Κατακολουθῶν, subsequor, obedio.

1. Macc. 6, 23. κατακολουθεῖν τοῖς ἐν-
 τάγμασιν αὐτοῦ, obedire ordinationi-
 bus ejus. F. ἡσιν. P. κατακολουθῆκα.
 aor. 1. κατακολουθήσας. Aet. 16, 17. ὡ-
 σή κατακολουθήσας (part. aor. 1. aet.
 gen. fact.) τῷ Πάυλῳ, hæc subsequuta
 Paulum. Luc. 23, 55. κατακολουθήσας
 (part. a. 1. aet. g. f. plur. num.) ἡ
 γυναῖς subsequuta etiam mulie- B
 res.

Παρακολουθῶν, ὡ, subsequor, Marc.
 16, 17. σημαῖα ἃ τῆς πρὸς τοὺς ταύτης
 παρακολουθήσας (3 sing. f. 1. aet. indic.)
 signa autem eos, qv crediderint, hæc
 subsequuntur, obsequor. 2. Macc. 9,
 27. παρακολουθῶντες (acc. sing. m. g.
 part. pres.) τῇ ἰσὺ ὡς αἰσῶσι, obse-
 quentem meæ voluntati. sector.
 3. Tim. 4, 6. ἡ παρακολουθήσας (2. sing.
 prat. aet. indic.) qvā sectatus es. as-
 sequor, scilicet mente. 2. Tim. 3, 10. σὺ
 δὲ παρακολουθήσας (2 sing. prat. aet.
 indic.) με τῇ διδασκαλίᾳ, tu verò as-
 secutus doctrinam meam. Luc. 1, 3.
 παρακολουθήσας (part. prat. aet. g. m.
 dat. sing.) assequuto, à nominat. παρα-
 κολουθήσας, ὅς ἐστι, ὁ, f. gen. παρακολουθη-
 κῶν, ὡς αἰσῶσι, n. g. παρακολουθήσας ὅς ἐστι.

Συνακολουθῶν, ὡ, una sequor. Marc.
 5, 37. ὃ ὅτι ἀφῆκεν τὸ δῖνα συνακολου-
 θῆσας (aor. 1. aet. inf.) nec permisit,
 ut qv qvā se sequeretur. Luc. 23, 49.
 αἱ συνακολουθήσας (part. aor. 1. aet.
 g. f. nom. pl.) αὐτῶν, qvæ erant eum
 una secute.

ΑΚΡΙΒΗΣ, ἰσ, ὁ, ἡ, accuratus,
 exquisitus, ex ἀκρὸν summum ὅς βίω
 inuisti, unde est ἡμῶν βίωσιν, qv od ab
 imo ad summum ascendatur, qv od est
 rare exquisita, g. diligentia. compara-
 tivus gradus ἀκριβέστερος, ὡ, av, exqui-

fitior, us, ἀκριβέστερον. Adv. penititius,
 accuratius, exquisitius. Aet. 18, 26.
 ἀκριβέστερον αὐτῶν ἐξήμετο τῶν ὅτι
 ὁδόν, exquisitius ei exposuerunt viam
 Dei. Aet. 23, 15. ἀγνοῶσκειν ἀκριβέ-
 στερον τὰ ὅτι αὐτοῦ, cognoscere exqui-
 sitius de eo. ibid. v. 20. ἀκριβέστερον πω-
 γάνος ὅτι αὐτοῦ, exquisitius percontari
 de eo. item idem qv od ἀκριβέστερον ex-
 quisitè. Aet. 24, 22. enallage gradus,
 qv alis etiam est Aet. 17, 21. ubi legi-
 tur καινὸς πρὸν pro καινός. Superlati-
 vus gradus ἀκριβέστατος, ἡ, ov. ex-
 quisitissimus, a, um. Aet. 26, 5. καὶ
 ἀκριβέστατον ἔλεγε, secundum exquisi-
 tissimam sectam.

Ἀκριβῶς accuratè, penitus, dili-
 genter. Luc. 1, 3. Matth. 2, 8. ἀκρι-
 βῶς ἐξετάσκει, accuratè exquirere.
 1. Thess. 5, 2. ἀντὶ ἀκριβῶς οἰδᾶτε, ipsi
 enim probè scitis, diligenter Aet. 18,
 25. οἰδᾶσκειν ἀκριβῶς, diligenter do-
 cebat.

Ἀκριβεία, αἰ, ἡ, accurata diligen-
 tia, rigor, accuratio, accuratum e-
 xamen. Sir. 42, 6. ὅτι ἀκριβείας ζυ-
 γῶν καὶ σταδίων, de accuratione (ac-
 curato examine) statera ac ponderum.
 Cap. 16, 28. ἐν ἀκριβείᾳ, exactè, item
 exquisita forma, Aet. 22, 3. καὶ ἀκρι-
 βῶν τὸ νόμον, ad verbum, secundum
 accurationem, hoc est, ad exquisitam
 formam legis.

Ἀκριβῶν, ὡ, ex viro, diligenter
 exploro, accuratè per viro. Fut.
 ἀκριβῶσω. Prat. ἡκριβῶκα. aor. 1.
 ἡκριβῶσα. Matth. 2, 7. ἡκριβῶσας (3.
 sing. aor. 1. aet. indic.) πρὶ αὐτῶν
 χρόνον, exquisivit ab iis tempus. Hinc
 composita

Ἀπακριβῶν, ἐξακριβῶν, ἀπακριβῶν,
 summo studio aliquid elaboro, ad a-
 mussim facio. ἀπακριβῶν λόγος,
 oratio exquisita, diligentia ὅς singu-
 lari facta studio. Num. 23, 10. πῶς ἐξη-
 κριβῶν

κελεύσεται (3. sing. aor. 1. med. indic.) A
το σπέρμα Ἰακώβ; qvis dinumerabit
semen Jacobi? Sir. 51, 25. ἐν πείσει
μὲν διηκελεύσεται (aor. 1. ind. med.)
Et in effectione mea exqvistus fui.

Ἀκρεβάζω, idem qvōd ἀκρεβόω.
Pres. pass. ἀκρεβάζομαι. examinor.
aor. 1. κρεβάζειν. Sir. 46, 34.

Ἐξακρεβάζω, diligenter examino,
persecutor. Job. 28, 33.

Ἀκρεβασμός, ὅ, ο, accurata exa-
minatio.

ἈΚΡΙΣ, ἰδ., ἡ, locusta. Matth.
31, 4. ἀκρίδες καὶ μέλι, locustae Et mel.
Marc. 1, 6. ἰδιῶν ἀκρίδας, edens lo-
custas. Sic dictae sunt, qvōd in extre-
mitate herbarum herere soleant. Sap.
16, 9. δάγματι ἀκρίδων, morsus locu-
starum.

ἈΚΡΟΑΟΜΑΙ, ὤμαι, audio.
Ety. ex ἀκρόω, in a. 2. ἡκούω, hinc su-
tur. 2. ἀκούω, unde pleonasmō litterae
est ἀκροῶ, regit. Genit. aliquando
accusat. Sap. 1, 10. ἀκροῦται (3. sing.
pres. ind.) πάντες, audit omnia. Cap.
21, 26. ἀκροῦσθαι (pres. infin.) παρὰ
ῥήγων, auscultare ad jannam. fut. 1.
med. ἀκροάσονται. a. 1. med. ἡκροά-
σων, ω, ατο, audisi. a. 1. med. infin.
ἀκροάσασθαι audire. pres. pass. ἡκρο-
αί, σαι, ται, unde est

Ἀκροαία, ατο, τὸ, acroama, qvōd
auditur; ipsa persona qvā auditur.
Sir. 32, 5.

Ἀκρόασις, ἰος, ἡ, auditio. Sir. 5, 13.
γινε παχύς ἐν ἀκρόασι σου, esto celer
in auditione tua.

Ἀκροατής, ὅ, ο, auditor, Jac. 1, 22.
23, 25. Rom. 2, 13.

Ἀκροατήριον, ὅ, ο, auditorium.
Act. 25, 23.

Ἐπακροάομαι, ὤμαι, exaudio. Act.
16, 25. ἐπακροῦντο (3 pl imperf. med.)
αὐτῶν, exaudiebant eos: augetur in
medio.

ἈΚΡΟΣ, α, ον, (ab ἀκὴ micro,
cuspis. Summitates enim esse solent
acutae) summus, extremus. prov. ἄ-
κρος δακτύλοις ἀπτεῖται, summis digitis
attingere.

Ἄκρος, ας, ἡ, substant. summitas,
fastigium; arx. 1. Macc. 1, 33. ἐγένε-
το αὐτοῖς εἰς ἄκρον, facta est ipsis in
arcem. Cap. 4, 2. υἱοὶ τῆς ἄκρος filii
arcis dicuntur habitatores vel defen-
sores arcis. ἄκρος, ὅ, ο, extremitas,
B extremum, extrema pars. Luc. 16, 24.

Ἐκκρὸν ἢ δακτύλου, extremum digiti.

Ἐκκρὸν scilicet μίση, hoc est, extre-
mam partem. Marc. 13, 27. ἀπ' ἄκρου
γῆς, ab extremitate terra. ἄκρος, ὡν,
τὴ, idem. Matth. 24, 31. ἵνα ἄκρῳ
αὐτῶν usqve ad extremitates eorum.

Ἀκρωτήριον, ὅ, ο, summitas, ca-
cumen; extremae corporis partes.

Ἀκρωτηριάζω, extremitates corpo-
ris amputo, mutilo. 2. Macc. 7, 4.

C ἈΚΤΙΝ, ἰδ., ἡ, radius solis;
qvāsi ab ἀγω, frango. Sap. 16, 27.
ὕπὸ βραχέιας ἀκτίνος ἡλίου, à brevi ra-
dio solis.

† ἈΚΥΛΑΣ, α, ο, Aquila. Vide
supra Ἀγέλας. Vocabulum origine
Latinum. 1. Cor. 16, 19. Act. 18, 2. Rom.
16, 3. 2. Tim. 4, 19.

ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΝ, ὅ, ο, ἢ Ἄ-
λαβάς, ὅ, ο, ἡ 4. Reg. 2, 20. ala-
bāstrum, alabaſter, genus vasīs un-
gventarii, ita putatur dictum Διὲ ὅ
μὴ λαβὰς ἔχον, qvōd ansas non habe-
at, vel potius qvōd ex alabaſtre la-
pide fieret. Latini mutato genere
idem retinent vocabulum. Graecē
reddidit υνγυήριον, hoc est, arcula,
seu pyxis, in qvā ungvēta asserven-
tur. Cic. alabaſter plenus ungvēto.
Matth. 26, 7. Marc. 14, 3. Luc.
7, 37.

ἈΔΑΖΩΝ, ὅιος, ὅ, ἡ, ostentator q.
d. ὅ ἐν ἀλῇ ζῶν, erro, planus, circulator.
D 5
οὐ ἀλα-

αι ἀλαζόνες, erronei solent esse mendacissimi, & sese ubivis iactando falsa plurima veris intermiscere. Alii ab α επιτατ. & λαζομαι sumo, quod sibi multumumat, plus aequo tribuat. Rom. 1, 30. 2. Tim. 3, 2. φιλαργυροί, ἀλαζόνες, sui amantes, avari, gloriosi.

Ἀλαζονισμοῦ verb. med. me iactito, vendito, sum ostentator, falsa de me prædico, glorior. Prov. 25, 6. Sap. 2, 16. καὶ ἀλαζονεύεται πατήρ Θεοῦ, & iactitat Deum esse patrem (sum) Fut. ἀλαζονίσσομαι. Præf. ἡλαζονίσσω.

Ἀλαζονεία, αἰ, ἡ, iactatio, ostentatio, fastus. 1. Joh. 2, 16. ἡ ἀλαζονεία τῶν βίου, fastus vitæ. Jac. 4, 16. ἐν ταῖς ἀλαζονείαις ὑμῶν, in ostentationibus vestris. Sap. 5, 8. 2. Macc. 15, 6.

ἈΛΛΑΗ, ῆς, ἡ, vox inarticulata, quæ a militibus ante pugnam editur. κατ' ὀνοματοποιίαν. Milites adversis frontibus congressuri, vociferantur a la la. Galli à l'arme. German. Lermen schlagen/ blasen/ hoc est, classicum canere.

Ἀλαλάζω, inconditum & confusum sonum edo. proprie clamo a la la more militum. tinnio, acutum fonitum edo. 1. Cor. 13, 1. κύμβαλον ἀλαλάζον (part. præf. act. g. n.) cymbalum tinniens. F. ἀλαλάξω. aor. 1. ἡλάλαξα. Judith. 14, 9. ἡλάλαξεν ὁ λαὸς φωνῇ μεγάλῃ, iubilavit populus voce magna. Cap. 16, 11. ἔτι ἡλάλαξαν (3. pl. a. 1.) tunc iubilaverunt. Differunt ἀλαλάζω & ὀλολύζω, quorum illud letitiæ, hoc tristitiæ tribuitur. Sic differunt חִי וְחַיִּי & חִי וְחַיִּי & hinc ortum ululare, heulen. usurpatur tamen ὀλολύζω etiam de lugubri strepitu seu sono. Jer. 25, 34. ἀλαλάξουσιν (a. 1, imper.) πενιθές, &

A julate pastores, & Marc. 5, 38. ubi οἱ ἀλαλάζοντες dicuntur, quos Matthæus eandem describens historiam c. 9, 23. ἀυληταὶ vocat, hoc est, tibicines. Quem morem etiam Romanis fuisse usitatum patet vel ex illo Petronii: Quod si idem (ait) frigus genua manusque tentaverit meas, licet ad tibicines mittas. Nec tibicines tantum, sed & sticines defunctis adfuisse docet A. Gellius cap. 2. lib. 10. hoc est, quæ apud sitos (collocatos in loculo) seu mortuos caneant, & vociferationem aliquam inconditam edebant. Hæ cantiones erant lugubri tono naniz ac lessus dictæ. Statius Thebaid. 6. cornu grave mugit adunco. unde & Matth. 9, 23. additur, adfuisse ὄχλον ἱεροβόρον, hoc est, turbam tumultuantem. Milites etatis nostræ tympana quoque in deductione funerum pulsant, sed quia panno tympana sunt obducta, sonum edunt magis ad tristitiam excitandam compositum, quam ad latitiam, &c. Marc. 5, 38. κλαίοντες καὶ ἀλαλάζοντες ποταὰ σπέντες & tinnientes multum.

Ἀλάλαγμα, τοῦ, ὁ, & ἀλαλαγμός, ὁ, ὁ, latus clamor militum; improprie balatus ovium, quæ ad læniænam abducentur. Jer. 25, 36. Generaliter quisvis exultantium clamor, Jof. 6, 20. & passim in Psalmis.

ἈΛΓΟΣ, τοῦ, ὁ, dolor, mæror, Ety. ab ἀλγῶ curam gero, vel sollicitus sum cum Gen. Fut. ἀλγῶ. Præf. ἡλξα.

Ἀλγῶ doleo (affine Latino algeo) F. ἀλγήσω. aor. 1. αἶ. ἡλγησai, αἰ, Job. 14, 22. P. ἡλγηκα, αἰ, e. ἀλγῶ τῷ κεφαλῷ doleo ex capite, caput mihi dolet. Jer. 4, 19. τῷ κοιλίῳ ἀλγῶ, ex ventre laboro.

Ἀλγῆμα, ατῶ, ὁ, dolor, ægritudo.

do. Ecclesiastæ 1, 18. α. 1. perf. pass. ἡλγημαι.

Ἀλγηδών, ὅτι, ἡ, dolor, cruciatu. 2. Macc. 9, 9. οὐ δύναις καὶ ἀλγηδοῖσι (dat. pl.) in doloribus & cruciatibus.

Ἀλγητός, ὁ, ὁ, molestus, dolorem afferens. Jer. 10, 18. ἀλγητός ἡ πλὴν σου, plaga tua (est) dolorosa.

Ἀπαλγίω, ὦ, dedoleo, dolere desino, per metaphoram de iis, quorum animus ex consuetudine peccandi ita occalluit, obscuruit & obdurnuit, ut ad tempus nullum sentiat conscientie remorsum aut dolorem. F. ἀπαλγίσω. Prat. ἀπάλγηκα. α. 1. ἀπάλγησα. Eph. 4, 19. ὅτι πάντες ἀπάλγηκαίτες (part. prat. αἰ. pl. nom. gen. m.) ἰαυτὸς παρὶδωκαν τῇ ἀσεβείᾳ ὅτι postea quā de- doluerunt, sese dediderunt lasciviae.

Συναλγίω, una doleo, f. ἦσω, p. συνήλγηκα, Sir 37, 12.

ἈΛΕΙΨΩ, (ab a congregativo & λίσσω, ὁ, ὁ, pingedo) ungo, lino, illino. imperf. Luc. 7, 38. ἡλψα (3. sing. imperf. αἰ.) τῷ μύρῳ, unguento ungebat. Marc. 6, 13. & ἡλψον (3. pl. imp. αἰ.) ἰθαίω πολλὰς ἀρρώστους, & ungebant oleo multos aegrotos. F. ἀλείψω. P. ἡλψα. α. 1. αἰ. ἡλψα. Luc. 7, 46. ἰθαίω τὴν κεφαλὴν μου ἐν ἡλψῳ (2. sing. α. 1. αἰ. indic.) oleo caput meum non unxisti. Job. 12, 3. ἡλψε (3. sing. aor. 1. indic.) τὰς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, unxit pedes Jesu. Marc. 16, 1. ἵνα ἐλθόντες ἀλείψωσιν (3. pl. α. 1. αἰ. subj.) αὐτὸν, ut venientes ungerent eum. part. α. 1. αἰ. ἀλείψας, αἰ. ὁ, fac. 5, 14. ἀλείψαστε, καὶ, καὶ, Job. 11, 2. α. 1. med. ἡλψάμην, ὦ, αἰ. Judith. 16, 8. ἡλείψατε (3. sing. α. 1. ind. med.) τὸ πρὸς ὤμων αὐτῆς ἐν μυρωμῇ, unxit faciem suam unguento. Matih. 6, 17. ἀλλψαί (2. sing. α. 1. med. imper.) σου τὴν κεφαλὴν, unge caput

tuum. prat. med. ἡλψα (ab α. 2. αἰ. ἡλψον) Attice ἀλέλιψα unxi.

Ἀλειμμα, ατ, ὁ, unctio; unguentum. Dan. 10, 3.

Ἀλειφή, ἡ, ἡ, &

Ἀλοιφή, ἡ, ἡ, unguentum. Ezech. 13, 12.

Ἀπαλείφω, q. d. deungo, i. e. quod ungendo seu illinendo adhæserat, abstergo; deleo. fut. 1. ἀπαλείψω, Gen. 6, 7. aor. 1. ἀπῆλειψα, Es 44, 22. Prat. pass. ἀπαλείφομαι deleor. 4. Reg. 21, 13. Part. ἀπαλειφόμενος, ibid.

Ἐξαλείφω (idem quod ἀπαλείφω) cum Acc. proprie deungo, item per synecd. oblittero, plane deleo. item abstergo. fut. 1. ἐξαλείψω Apoc. 3, 5. & μὴ ἐξαλείψω ὁ ὄνομα αὐτοῦ, nequaquam delebo nomen ejus. Apoc. 7, 17. ἐξαλείψῃ ὁ θεὸς τὸν δάκτυλον τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτῶν, absterfus erit Deus omnem lacrymam ab oculis eorum. aor. 1. αἰ. ἐξέλειψα, αἰ, α, deleo, perdo, Sir. 47, 21. ἐδὲ μὴ ἐξαλείψῃ (3. sing. α. 1. subj.) ἐγὼ, neque deleberit (perdiderit) posteros. Cap. 46, 20. ἐξαλείψαι (α. 1. inf.) αἰουλαν λαῶν, ut deleter iniquitatem populi Col. 2, 14. ἐξαλείψας (part. α. 1. αἰ.) ὁ καθ' ἡμῶν χειρὸς γραφὴν (cū) τοῖς δόγμασι, deletō, quod adversus nos erat, chirographo in vitibus posito. prat. αἰ. ἐξέλειψα. prat. pass. ἐξέλειμαι, ψα, πται, unde est aor. 1. pass. ἐξηλείφθην, καὶ, καὶ, deletus fui. Αἰ. 3, 19. εἰς ὃ ἐξαλειφθῶν ὑμῶν τὰς ἀμαρτίας, ut deleantur peccata vestra.

ἈΛΕΚΤΡΥΨΩΝ, ὁ, ὁ, & ἀλέκτωρ, ὁ, ὁ, gallus, vide in λέγω.

† ἈΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, α, ὁ, Alexander, nomen proprium viri composum ex ἀλέω, juvo, & ἀνὴρ, vir, q. d. fortis auxiliator, vel quasi adjutor hominum. Significat ergo idem quod Efras,

Esras, Amyntas, vel Adolphus. Hinc A

Ἀλεξανδρία, αἰ, ἡ, nomen urbis.

Ἀλεξανδρός, ὁ, ο, Alexandri-
nus, Act. 6, 9. Ἐ. c. 18, 24.

Ἀλεξανδρίτης, ἰν, ἴον, idem Act.
27, 6.

ἈΛΕΩ molo. in media voce ἀλίο-
μαυ vito, caveo. imperf. ἤλεον mole-
bam. Num. 11, 8. F. ἀλίσω. P. ἤλωκα.
Atticē ἀλήλωκα. aor. 1. ἤλεστο molui.
Ez. 47, 2. ἀλεσον (a. 1. imper. act.)
ἀλόωρον, mole farinam. item καὶ ἐπεί-
θεν ἔν τ' ἀλόω vito, ὀδύω. π. θεοῦ
ἐστ' ἀλίσω ἀ Deo non est fugere,
hoc est, manus Dei est inevitabilis.
Niemand kan GOD ert entlauffen.
ubi ἀλίσω est a. 1. med. inf. pro ἀ-
λόωρον ad formam ἔχον pro ἔ-
χούσα.

Ἀλόωρον, α, τὲ, idem quod ἀλφινον,
α, ἡ, farina. Matth. 13, 33. Luc.
13, 21.

Ἀλῶω idem quod ἀλίσω molo. F. C
ἀλίσω. P. ἤλωκα. Atticē ἀλήλωκα.
molui, praet. pass. ἀλῶλεσμαι. ἀλη-
λεσάμενος (part. praet. pass.) σίτη, mo-
litum frumentum. Matth. 24, 41. δύο
ἀλῶλεσσαι (part. praet. act. pl. g. f.)
ἐν τῷ μύλωνι, duae erunt molentes in
pistrino. Luc. 17, 35. Ab ἀλίσω, vito,
est

Ἀλύσκω, fut. ξω, vito, caveo.

Δυσάλυκτος, α, ὁ, ἡ, bix evitabilis,
inevitabilis. Sap. 17, 17. τὴν δυσάλυκ-
τον ἀνάγκη, inevitabilem necessita-
tem.

ἈΛΗ, αἰ, ἡ, erratio, vagatio.

Ἀλάωμαι, ἄμαυ, vagor, erro, part.
praef. ἀλάωμαι, ὤμει, Jer. 49, 5.

ἈΛΗΘΗΣ, ἰ, ὁ, ἡ, verus (ex α
negativo ἔλθω pro λαθύνω lateo,
quod veritas latere non possit. Et li-
cet ad tempus prematur, tandem ta-
men veritrix evadit.) Job. 5, 32. ἀλη-
θὴς ἡ μαρτυρία, verum testimonium.

1. Pet. 5, 12. πούτω εἶναι ἀληθῆ (pro
ἀληθία (acc. sing. g. f.) χάριτι τοῦ θεοῦ,
hanc esse veram gratiam Dei. verax.
Marc. 12, 14. οἰδαμεν, ὅτι ἀληθὴς εἶ,
novimus te veracem esse. genit. ἀλη-
θῆ. contractiō ἀληθῆς 2. Pet. 2, 22.
ἀληθῆς, ἰ, ἡ, gen. neut. verum Act.
12, 9. in plur. num. 2. Cor. 6, 8. ἀληθῆς
pro ἀληθὴς veraces. ἀληθῆς contractiō
ἀληθῆ vera. g. n. Phil. 4, 8. ὅσα ἐστὶν ἀ-
ληθῆ, quaecunque sunt vera. Sincerus
Job. 7, 18. ἔστω ἀληθὴς ἐγώ, hic verax
est. Scilicet sicut Job 1, 48. ἐν ᾧ δό-
λος ἔστι, in quo dolus non est, quod
est sincerus, candidus, cuius verba
ipsis rebus sunt consentanea. comp.
ἀληθῆς, ἰ, ἡ, aor. superl. ἀληθισ-
τος, αἰ, αἰον, Sap. 6, 17. ἀρχὴ σφί-
ας ἀληθῆς παιδείας ἐπιθυμία, initi-
um sapientiae verissimum (est) disci-
pline concupiscentia.

Ἀληθῆς Adverb. verē Luc. 21, 3. ἀ-
ληθῶς λέγω υἱόν, verē dico vobis. Job.
8, 31. ἀληθῆς μαθητὴς μου εἶσι, verē
discipuli mei estis. Act. 12, 11. οἶδα ἀ-
ληθῶς, verē novi.

Ἀληθινός, ἡ, ὁ, verus, a, um. 1. Job.
5, 20. ὅς ἐστιν ὁ ἀληθινός θεός, hic est
verus Deus Job. 15, 1. ἡ ἀμπελὶς ἡ ἀ-
ληθινὴ vera vitis. Job. 1, 9. τὸ φῶς ἡ
ἀληθινὴ lux vera. verax Job. 7, 28.
Apoc. 3, 7. πῶδε λέγῃς ἄγχι, ὁ ἀληθι-
νός, haec dicit sanctus, verax ille. cer-
tus, firmus Luc. 16, 11. νόν fucatus,
non fictus. Hebr. 10, 22. μετ' ἀληθινῆς
καρδίας, integro corde. opponitur um-
bris V. Test. Hebr. 8, 2. καὶ τὸ σκηνῆς
τὸ ἀληθινῆς, veri illius tabernaculi,
scilicet cuius typus fuerat taberna-
culum manibus hominum factum.

Ἀληθία, αἰ, ἡ, veritas. Job. 8, 32.
γινώσκω τὴν ἀληθειαν, cognosco veri-
tatem. sinceritas, Phil. 1, 18. εἴτε
σοφάσθῃ, εἴτε ἀληθείᾳ, sive in speciem,
sive sincerē. 1. Cor. 5, 8. Job. 4, 24. ἐν
πίσ-

πρόμαπα καὶ ἀληθεία in spiritu & veritate. Opponitur hypocrisis. Sic 1. Sam. 12, 24. ἀλλόθεν αὐτῶ ἐν ἀληθείᾳ, felicitas, integritas, Job. 8, 44. ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐκ ἔστηκεν, in integritate sua non perstitit. iustitia 1. Cor. 13, 6. vera salutis doctrina 1. Tim. 3, 15. verax sermo. Col. 1, 5. noticia Dei à lapsu reliqua. Rom. 1, 18. impletio ceremoniarum V. T. Job. 1, 14. 17. Hebraismus, Eph. 4, 24. ὁσίωτη ἀληθείας pro ὁσίωτη ἀληθινή, sanctimonia vera. Matth. 22, 16. ἐν ἀληθείᾳ pro ἀληθῶς verè. Hebraismus. Sic ἐν ἀληθείᾳ Luc 4, 25. Act. 4, 27. idem pl. ἀληθείᾳ. 2. Macc. 3, 9. ἐπὶ νῆματι, εἰ πῦρ ἀληθείας πῦμα ἔχοντα τῶν χυμῶν, percontatus est, num in veritatibus ea se ita haberent. Cap. 7, 6. πῦρ ἀληθείας, veritatibus, i. e. revelata.

Φιλαλήτης, εἰς, ὁ, ἡ, veritatis studiosus.

Φιλαλήθεια, αἰ, ἡ, veritatis amor, studium.

Ἀληθῶς vera loquor. Fut. ἀληθῶσω. Prat. ἐλήθωκα. Gal. 4, 16. ἀληθῶς (part. pres. act.) ὑμῖν, vera loquens vobis. item sincerè me gero Eph 4, 15. ἀληθῶς ὅτι ἐν ἀγάπῃ sed sincerè nos gerentes cum charitate. ἀληθῶς ἐν ἀγάπῃ, est veram & ἀνυπόκριτον charitatem sectari. Hebraismus. Nam ידן cui respondet ὁ ἀληθῶς significat in niphali fidelem, sincerum & constantem esse. Veritas hic opponitur fraudi, non duntaxat in dictis, sed etiam factis. neutraliter usurpatur Sir. 34, 4. δὸν ψεύδης ἢ ἀληθεύσει; à mendace quid veri existet?

ἈΔΙΕ Adb. satis, abundè, affatim cum Genit. & absolutè sine casu. Prov. 11, 2. δυνὸς satis quercus.

Ἀλλῶ, congreco. F. ἀλλῶ. P. ἡλῶκα. a. 1. ἡλῶσι.

Συναλλῶ, cogo, congreco. prat. med. συναλλίζομαι, convenio, in cœtum venio. Act. 1, 4. συναλλίζομαι cum illis conveniens.

Ἀλλῶ, αἰ, ἡ, cœtus, q. d. ubi satis hominum est.

ἈΔΙΣΓΕΩ, polluo, contamino. Hoc verbo 70. interpp. reddiderunt Hebraum pihel יחל qd verbum in kal significat λυτρώσας redimere, in pihel verò πῶλιν contaminare. F. ἀλισγησω. Sir. 40, 33. a. 1. ἡλισγηται. Mal. 1, 7. P. ἡλισγηκα. Prat. pass. ἡλισγημαι, Mal. 1, 12. unde est nomen

Ἀλισγημα, τοῦ, ὁ, pollutio. Act. 15, 20. ἀπέχεσθαι δὸν τῷ ἀλισγημάτων, abstinere à pollutis, hoc est, à sacrificiis & conviviiis, qd in idoliis (delubris Deorum) agitari solebant, item, à cibo lege vetito. Suidas ἀλισγηθεὶς voce synonyma ἀσπαθεὶς reddit, nec non voce ἐσπαθεὶς convivio exceptus. ἐσπαθεὶν est convivio ex-cipere, à nomine ἐστας, αἰ, ἡ, focus.

ἈΔΙΣΚΩ capio. Fut. ἀλώσω. P. ἡλώκα. Atticè ἐάλωκα. captus fui. Est qvidem verbum activum, sed tamen in prat. & a. 2. act. significationis passivæ. Xenoph. l. 2. pæd. ἀδὰ πῦτό γε ψυδρόμῳ ἐάλωκα, sed hic in mendacio deprehensus sum. prat. pass. ἡλωμαι & ἐάλωμαι. aor. 1. act. ἡλώσα. aor. 2. ἡλῶν & ἐάλῶν tanquam ab ἀλώμι. a. 2. subj. ἀλῶ & ἐάλω. Sir. 23, 6. in a. 2. act. inf. ἀλῶναι. in part. a. 2. act. ἀλῶς ὄν. fut. 1. med. ἀλώσομαι, capiar. Sir. 27, 27.

Ἀλωσις, αἰ, ἡ, captura 2. Pet. 2, 12. ὡς ἀλογα ζωα γινόμενα εἰς ἀλῶσιν καὶ φθορῶν, veluti bruta animalia facta ut capiantur & intereant.

Ἀλῶσις.

Αἰχμαλωτῶ, υ, ό, ή, captivus, a. A compof. ex αἰχμή, ής, ή, cuspis, mureo, ἔ αλωτός captivus, qđod est à 3. sing. pret. pass. ήλω). αἰχμή verò ut tradit Etym. dicitur πικρὸν ἔ αἶμα χεῖν, à fundendo sanguine. αἰχμή λόγχης cuspis hastæ. per syn. memb. hasta. Luc. 4, 18. κηρύξαι αἰχμαλώ- ταις ἀφ᾽ ἑσιν, ut publice annuntiem cap- tivis dimissionem. neutro gen. αἰχμα- λωτων. 1 Macc. 29. τί σκευή αἰχμαλώ- ται, βασί captivæ, captis aut devictis hostibus adempta.

Συναἰχμαλωτῶ, υ, ό, ή, in captivi- tate socius. Rom. 16, 7. Col. 4, 10. Phi- lem. 9, 23. ὁ συναἰχμαλωτὸς με εὖ Χρῆ- στον ἰδοῦν, meus in captivitate propter Christum Jesum socius.

Αἰχμαλωτῆς, ιδῶ, ἔ αἰχμαλωτῆς, ιδῶ, ή, captiva. Gen 31, 26. ὡς αἰχ- μαλωτῆδας, (acc. pl.) tanqđam capti- vas.

Αἰχμαλωσία, ας, ή, captivitas, C captivorum multitudo. Eph. 4, 8. cap- tivivi. 1, Macc. 9, 70. 72. ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν αἰχμαλωσίαν, reddidit ei capti- vitatem, i. e. captivos.

Αἰχμαλωτῶν, captivum duco. 2. Tim. 3, 6. F. ὄσω. P. ήχμαλωτόσκα. a. 1. act. ήχμαλωτόσω captivum du- xi. Eph. 4, 8.

Αἰχμαλωπῶ idem. Rom. 7, 23. 2. Cor. 10, 5. Fut. αἰχμαλωπῶ. P. ήχμα- λώσκω. præt. pass. ήχμαλώπομαι. a. D 1, pass. ήχμαλωπίδω. Part. αἰχμαλω- πιδεύς, 1. Macc. 10, 33. F. 1. pass. αἰχ- μαλωπιδήσομαι. Luc. 21, 24. κηή αἰχμα- λωπιδήσονται (3. pl. fut. 1. pass. indic.) εἰς πάντα τὴν ἰσθμ, ἔ captivi ducentur in omnes gentes.

Ἀνάλω, υ, ό, ή, inexpugnabi- lis.

Ἐυάλω, υ, ό, ή, facilis expu- gnatu.

Δορυάλω, υ, ό, ή, bello captus,

captivus, mancipium. 2. Macc. 5, 11. ἔλαβα τὴν πόλιν δορυάλωτον, urbem vñ cepit. Ex δόρυ, hasta, ἔ αλώσκω.

Δυστέλω, υ, ό, ή, difficilis captu. Θεράλω, υ, ό, ή, à belluà ca- ptus, dilaniatus. Lev. 22, 8.

Ἀναλώσκω, ex ἀνά ἔ αλώσκω, con- sumo, destruo. Fut. ἀναλώσω. 2. Thess. 2, 8. ὃν ὁ κύριος ἀναλώσῃ, qđem Do- minus destruet. Præt. act. ἀνέλωκα. a. 1. ἀνήλωσα. Luc. 9, 54. κηή ἀναλώ- σαι (a. 1. act. inf.) αὐτούς, ἔ consu- mat eos. Præt. pass. ἀνέλωμαι, σαι, ται. aor. 1. pass. ἀνέλωθω. Gal. 5, 15. βλί- πετε, μὴ ὑποδ᾽ ἀλλήλων ἀναλώητε (2. pl. aor. 1. pass. subj.) videte, ne alii ab al- liis consumamini.

Ἀνάλωσις, εως, ή, consumtio, destrus- tio.

Ἐξανάλωκα, penitus consumo. aor. 1. inf. ἔξανάλωσαι. 1. Macc. 5, 15.

Καταναλώσκω consumo, vasto. Heb. 12, 29. ὁ Θεός ήμῶν πῦρ καταναλόσκον (part. præt. act. g. n.) Deus posset est ignis consumens. Fut. καταναλώσω. Epist. Jer. 6, 10. εἰς ἑαυτούς καταναλώ- σουσιν, in seipsos consumunt.

Προσυναλώσκω impendo. F. προσυ- ναλώσω. P. προσυνηλώσκω. a. 1. act. προσ- συνηλώσκει. part. a. 1. προσυναλώσκει, αἰῶ, ό, προσυναλώσκει, ης, ή, προσυ- ναλώσκει, αἰῶ, ἔ. Luc. 8, 43. ήπερ εἰς ἑαυτούς προσυναλώσκει (part. aor. 1. act. g. f.) ὅλον τὸν βλον, σὺν ἰσχυρὸν ὑπ᾽ ἐδνὸς ἡραποδιδύαι, qđe in me- dicos impenso toto victu non potuerat ab ullo curari.

Ἀλτῆ, ὦ, pecco, delinquo; proprie, (secundum qđosdam) admit- to aliquid in Deum, fut. ἀλτῆσω, perf. ήλτῆκα, a. 2. ήλτεν. perf. pass. ήλτῆμαι. Hinc

Ἀλιτῆρα, υ, ό, peccator, flagitio- sus, sceleratus. 2. Macc. 12, 23. Ex α, ut volunt, ἔ λιτῆ ής, ή, supplicatio; 806

vel quod ejusmodi homo indignus sit, A pro quo supplicationes & intercession- nes fiant: vel quod poenam deprecatione nulla avertere possit.

Τελοπαλίμελος, ο, summe impi- us, sceleratissimus, 2. Macc. 8, 34. 15, 3.

Α Α Α Α', sed, conjunctio discretiva, videtur nonnullis orta à Syriaca voce Ν'Ν ella, ex Ν'Ν en la, vel est ex nomine adj. ἀλλο, ο, alius, a, ud, neutr. pl. ἀλλοι. In conj. accentus est in fine differentia causa, 1. Cor. 15, 39. tamen Col. 2, 5. εἰ ἢ καὶ τῇ σαρκὶ ἀ- πειμι, ἀλλὰ τῷ πνεύματι σὺν οὖν εἰμι, nam etsi corpore abssum, spiritu ta- men vobiscum sum. igitur, Gal. 2, 14. ἀλλ' ὅτι εἶδον, pro ὅτι εἰ εἶδον, quum igitur viderem. ὅτι ἐὸ quod Act. 5, 13. ἀλλ' ἰμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός, ἐὸ quod populus eos magni faceret. Scilicet redditur ratio, cur ceteri (nempe ec- clesie hostes) Apostolos non fuerint aggressi. nisi Marc. 9, 8. εὐαγγε- λιστὰς εἶδον, ἀλλὰ τὸ Ἰησοῦν, non amplius vi- derunt quembquam, nisi Jesum, ubi ἀλ- λά ponitur pro εἰ καὶ, quibus particu- lis in eadem historia utitur Matth. 17, 8. ἀλλὰ καὶ, sed etiam est nota majoi- ris, precedente à μόνη 1. Thess. 1, 8. imò Job. 16, 2. ἀλλ' ἔρχομαι, imò ve- niat tempus. 2. Cor. 7, 11. ἀλλὰ δόλο- γίαν, imò defensionem seu excusatio- nem. nimirum etiam Rom. 6, 5. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναστάσις nimirum etiam re- surrectionis. Servit epanalepsi, & fertitur autem Rom. 5, 14. ἀλλ' ἰθα- σιάσωσιν ὁ ἰσχυροῦς, regnabit autem mors. ἢ quandoque ei proponitur, & valet sed, ut Ps. 1, 2. ἀλλ' ἢ ἐν τῷ νό- μῳ τοῦ Κυρίου τοῦ ἡλιού, sed in le- ge DOMINI voluntas ejus. nisi 1. Cor. 3, 5. ἀλλ' ἢ Ἀλέξανδρος, nisi mi- nistri.

Α Α Α Α Σ Σ Ω vel Atticè ἀλλάττω

A muto, immuto. F. 1. ἀλλάζω. Att. 6,

14. ἀλλάξει (3. sing. fut. 1. att. indic.) τὸ ἴδιον, mutabit ritus. Præt. act. ἡλ- λαζα. aor. 1. ἡλάξα. Rom. 1, 23. ἡλ- λαξαν (3. pl. a. 1. att. indic.) τὸν θεόν & ἀφάρτου Θεοῦ, mutarunt glo- riam incorruptibilis Dei. Gal. 4, 20. ἀλλάξαι (aor. 1. att. inf.) τὸν φωνή- μου, mutare vocem meam. a. 2. act. ἡλαζον. aor. 2. pass. ἡλάκην, καὶ, καὶ fut. 2. pass. ἀλλαγήσομαι mutabor. 1.

Cor. 15, 51. πάντες ἀλλαγήσομεθα (1. pl. fut. 2. pass. indic.) omnes mutabimur. Hebr. 1, 12. καὶ ἀλλαγήσονται (3. plur. fut. 2. pass. indic.) & mutabuntur scil. caeli. præt. pass. ἡλλαγμαί, ξαι, κται.

Ἀλλαγμα, τό, ὅ, mutatio. Sir. 2, 4. ἐν ἀλλάγμασι πεπεισώσας σε μακρο- σύνησιν, in mutationibus humiliatio- nis tuae longanimis es. aor. 1. pass. ἡλλάχθην, mutatus fui. fut. 1. pass. ἀλλαχθήσομαι, η, ελαι, mutabor. præt. med. ἡλλαξα, unde est

Ἀλλαγή, ἡ, ὅ, mutatio, vicissitu- do. Sap. 7, 19. τρεῖς πάν ἀλλαγές, sol- sitiorum & æquinoctiorum vicissitu- dines. item κόλυνθος, ο, ὅ, argentei nummi permutatio.

Ἀπλλάττω vel ἀπλλάττομαι compenso. à præt. pass. ἀπήλλαγμα derivatur

Ἀπλλάγμα, τό, ὅ, compensatio.

Sir. 26. ἐκ ἑνὸς ἀπλλάγμα πικρὸς δο- μίης ψυχῆς, non est permutatio ani- mae eruditae. Matth. 16, 26. τί δώσῃ ἀπλλάγμα τῆς ψυχῆς σου; quam da- bit compensationem animae suae.

Ἀπλλάσσω vel Atticè ἀπλλάτ- τω, dimitto, libero. F. ἀπλλάζω. P. ἀπήλλαξα. aor. 1. ἀπήλαξα. Hebr. 2, 15. & ἀπλλάξῃ (3. sing. a. 1. att. subj.) τούτους, & liberos redderet hos. ἀπλλάσσομαι, vel Atticè ἀππλάττομαι, discedo. Act. 19, 12. ἀππλάσσει (pres. inf. pass.) ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἴσους,

ίους, ut discederent ab iis morbi. li-
beror. Luc. 12, 58. ἀπὸ ἀλλήλων (prat.
pass. inf.) ἀπ' αὐτῶν, ut libereris ab
eo. cum solo Genit. Sap. 12, 2. ἀπαλ-
λαζίντες (nom. pl. m. g. part. a. 1.
pass.) τῆς κακίας, liberati malitia.

Διαλλάττω, permuto, item recon-
cilio. F. ξω. P. δι' ἄλλαχα. aor. 2. δι-
ήλλαχον. Δι' ἄλλωττοιμα, reconcilior.
aor. 2. pass. διήλλαγην, ης, η. Matth.
5, 24. Δι' ἄλλαζήτι (2. sing. aor. 2. pass.
imper.) τῷ ἀδελφῷ σου, reconciliator
fratrituo. 2. Macc. 6, 27. διαλλάξα
(a. 1. inf. act.) τὸν βίον, commuta-
re vitam (cum morte) i. e. mori.
Perf. pass. διήλλαγμα. Part. διήλλαγ-
μίν, ης, η. Sap. 15, 4. ἑδωκεν ὁ πτωχῶν
χρῶμασι διήλλαγμένοις, species macu-
lata coloribus commutatis (variis, di-
stinctis.)

Διαλλάζῃ, ης, η, reconciliatio. Sir.
22, 23.

Ἐαλλάττω, immuto.

Ἐαλλάζῃ, ης, η, immutatio Sap.
14, 26.

Καταλλάσσω vel Atticè καταλλάτ-
τω, commuto, item reconcilio. Sci-
licet inter homines, qv̄i reconcilian-
tur, mutantur. Fuerunt enim hostes
ἔς sunt amici. F. ξω. P. κατήλλαχα
2. Cor. 5, 19. κόσμον καταλλάσσω (part.
pres) ἰωτῶ, mundum reconcilians
sibi. aor. 1. κατήλλαξα, ας, ε. 2. Cor. 5,
18. πῶς ἂν πάντες ἐν ἡμῖν, ἔς καταλ-
λάξωμεν (part. aor. 1. act. gen. sing. g.
m.) ἡμεῖς ἰωτῶ Δι' ἡσὺ Χρῆστῃ,
haec autem sunt a Deo, qv̄i reconcilia-
vit nos sibi per Jesum Christum. aor.
2. act. κατήλλαχον, ες, ε. a. 2. pass.
κατηλλάγην, ης, η reconciliatus fui.
Rom. 5, 10. εἰ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλά-
γμεθα (1. pl. aor. 2. pass.) τῷ θῆ, si qv̄um
inimici essemus, reconciliati sumus
Deo. a. 2. pass. imper. καταλλάζῃτι,
ήτω. 1. Cor. 7, 11. τῷ ἀιδεῖ καταλλά-

ζήτω (3. sing. aor. 2. pass. imper.) vi-
ro reconciliator. 2. Cor. 5, 20. καταλ-
λάζῃτε (2. pl. a. 2. pass. imper.) τῷ
Θεῷ. reconciliamini Deo. 2. Macc. 1,
5. καὶ καταλλάγῃ (3. sing. a. 2. opt.
pass) ὑμῖν, ἔς reconcilietur vobis. a. 2.
pass. part. καταλλάγεις, εἰς, ε, κα-
ταλλάγῃς, ης, η, καταλλάγῃ, εἰς, ε,
τί. Rom. 5, 10. καταλλάζιντες (nom. pl.
part. a. 2. pass.) reconciliati. fut. 2.
καταλλάζομαι, prat. med. κατήλλα-
χα, unde est nomen

Καταλλάζῃ, ης, η, reconciliatio,
Rom. 5, 11. 2. Cor. 5, 19. ἡμεῖς ὁ ὁ ὁ
μῖν τὸν λόγον τῆς καταλλάγῃς, posuit
qve in nobis sermonem illum reconcili-
ationis.

Ἀντικαταλλάττοιμα, commuto, per-
muto. Sir. 46, 12.

Ἐυκατάλλακί, ης, ε, η, facilis re-
conciliatu, placabilis; Deo tribui-
tur 3. Macc. 5.

Μεταλλάττω, transmuto. aor. 1.
μετήλλαξα Rom. 1, 25. οἱ τινες μετήλλα-
ξαν (3. pl. aor. 1. act. indic.) τὴν ἀλή-
θειαν ἔς θῆ ὁ τῷ ψεύδει, qv̄i trans-
mutarunt veritatem Dei in falsita-
tem. vita fungor, vitam cum morte
commuto. 3. Esd. 1, 29. μετήλλαξε
(3. sing. a. 1. ind. act.) τὸν βίον ἰωτῶ,
commutavit vitam suam (cum morte.)
2. Macc. 4, 7. μετελλάξαντο (gen.
sing. m. g. part. a. 1. act.) τὸν βίον Σε-
λεύου, vita perfuncto Seleuco. perf.
act. μετήλλαχα. Part. μετήλλαχώς,
ῶς, ες. 2. Macc. 4, 37. διὰ τὴν τῷ με-
τήλλαχόντο σφωρσυνῇ, propter occis-
temperantiam.

Μεταλλάζῃ, ης, η, mutatio, im-
mutatio. Jer. 31, 21. Sym.

Παρελλάττω, alterno Fut. ξω. P.
παρήλλαχα prat. pass. παρήλλαγμα.
part. παρήλλαγμίν, ης, η. 2. Macc. 3,
16. prat. med. παρήλλαχα, unde est
nomen

Παρελ-

Παρελλαγή, ἥς, ἡ, transmutatio. *A* Jac. 1, 17. παρ' ᾧ οὐκ ἐστὶ παρελλαγή, apud quem non est transmutatio.

Ἀποκαταλλάττω reconcilio, placo.

Fut. ἀποκαταλλάξω. *A. 1.* ἀποκατήλλαξα. *Col. 1, 22.* νῦν ἡ ἀποκατήλλαξε (3. sing. *A. 1.* αἰ. indic.) nunc sanè reconciliabit. *Eph. 2, 16.* ἀποκαταλλάξῃ. (3. sing. *A. 1.* αἰ. subj.) τὸς ἀποποιήσας, reconciliaret utrosque. *Col. 1, 20.* Ἐδὶ ὧν ἀποκαταλλάξαι (*A. 1.* αἰ. inf.) τὰ πάντα εἰς αὐτὸν, per eum reconciliare omnia. *Præf.* ἀποκατήλλαχα.

Συναλλάττω, pacifcor.

Συναλλαγµα, ατο, ὅ, commercium, id proprie, q̄d per mutatione exercetur. *It.* scriptio contractus, scriptio commercialis, seu mercatoria: ejusdem generis cum Syngrapha, *Es. 58, 6. 1. Macc. 13, 42.*

†† ἈΛΗΛΟΥΙΑ. *Apoc. 19, 1.* Hebraice הללויה ha-lelu-jáh, αἰνεῖτε τὸ κύριον, laudate Dominum, הללו halelehi est 2. plur. imperat. pibhel gener. mascul. à singulari הלל Dagesch forte ex Lamed excidit juxta regulam: Dagesch forte ex litera schevatà plerumque excidere solet. *Radix est* הלל in pibhel הללו laudavit. הלל est nomen Dei proprium.

ἈΛΛΗΛΩΝ. *Gen. pl. Dat. pl.* ἀλλήλοις ὁ ἀλλήλους, *Accus. pl.* ἀλλήλους ὁ ἀλλήλους, *in neut. g.* ἀλλήλα alius, alium. Alii exponunt per invicem, mutuò. *Luc. 23, 12.* μετ' ἀλλήλων inter sese. *Joh. 5, 44.* παρ' ἀλλήλων (*gen. pl. g. m.*) alii ab aliis. *Act. 15, 39.* ἀπ' ἀλλήλων, alter ab altero. *Rom. 2, 15.* μετὰ ἀλλήλων inter sese. *1. Cor. 12, 25.* ὡς ἀλλήλων (*gen. pl. g. n.*) alia pro aliis. *Jac. 5, 16.* ὁ ἄλλος ὡς ἀλλήλων (*gen. pl. g. m.*) orate alii pro aliis. *Jac. 1, 9.* καὶ στενάχετε κατ' ἀλλήλων, ne ingemiscite alius ad-

versus alium. *Luc. 24, 14.* ἀλλήλους, colloquebantur inter sese. *Marc. 9, 50.* ἐκλωθετε ἐν ἀλλήλοις, pacem colite inter vos mutuò, vel alii cum aliis. *Gal. 5, 13.* δεσλοῦτε ἀλλήλους, alii aliis servite. *Act. 7, 26.* ἵνα τί ἀδικεῖτε ἀλλήλους; Cur alii alios injuriis afficitis? *1. Pet. 1, 22.* ἀλλήλους ἀγαπήσατε, vos mutuò diligite.

ἈΛΛΟΜΑΙ, salio (ἀνέβη scan- dit, ascendit.) *Joh. 4, 14.* πηρὶ ὕδατος ἀλλοῦρου, fons aquæ salientis. imperf. ἡλλόμην, *v. ep.* *Act. 14, 10.* ἡλλετο καὶ ἐξελιπότο, exiliit ὁ ambulavit. *F. ἡλλόμεν* *Es. 35, 6.* τίς ἀλεῖ ὡς ἡλλόμεν ὁ χαλός, tunc saliet claudus, sicut cervus. de casu fulminum dicitur *Sap. 5, 21* ἐπὶ σκοπὸν ἀλῆται (3. pl. fut.) ad scopum defliant. *aor. 1. med.* ἡλλόμην, *ω, ατο. 1. Sam. 10, 10. Sap. 18, 15.* ὁ λόγος τῷ θεῷ εἰς μέσον τῆς γῆς ἤλατο, verbum Dei in mediam terram defliit.

Ἐνέλλομαι, infilio. *aor. 1. med.* ἐνέλαμην, infilti. *1. Macc. 3, 23.*

Ἐξέλλομαι, exfilio. *Act. 3, 8. F. ἐξέλαμην.*

Ἐφάλλομαι, ex ipso ὁ ἀλλομαι, π mutatur in φ propter sequentem affixatam, infilio. *Act. 19, 16.* ἐφάλλομεν (part. pres. med.) ἐπ' αὐτῷ, infiliens in eos.

Πεγαλὴς, ἑως, ὁ, ἡ, promptus, declivis, præceptus, *Sir. 30, 8.* metaph. protervus.

ὑπεράλλομαι, transfilio, *f. ὑπεράλαμην, Sir. 38.*

ἈΛΛΟΣ, ἡ, ο, alius, 2, ud. ἄλλος, proprie de multis, ὑπερ- de duobus. *Joh. 21, 18.* ἄλλος σὺ ζῶσθ, alius te cinget. *1. Cor. 15, 41.* ἄλλη ἡ δόξα ἄλλος, alius est decor solis. *Act. 21, 34.* ἄλλος ἢ ἄλλο π ἰβῶν, alii autem aliud vociferabantur. *Act. 2, 12.* ἄλ-

ἀλλοιῶντες ἄλλων (pro ἀλλήλους) ἀλλοιῶντες, dicentes alius ad alium.
 ἄλλως adv. aliter. 1. Tim. 5, 25. καὶ τὰ ἄλλως ἔχοντα, & ea quæ secus habent.

ἄλλοτε, adverb. alias, alio tempore. 2. Macc. 13, 10.

ἄλλαχῇ, alibi, aliò. Sap. 18, 18.

ἄλλαχόθεν Adverb. aliundè. Job. 10, 1.

ἑξάλλοι, ab aliis diversus, inufitatus. 3. Macc. 4. ἑξάλλοι, peregrinum. 2. Reg. 6.

ἑξάλλως, adv. inufitate; supra modum.

ἈΛΛΟΤΡΙΟΣ, α, ον, alienus, non proprius, a, um. Rom. 14, 4. οὐ τίς ἐστὶ οὐ κρίαν ἄλλοτερον οἰκέτω; tu quis es, qui condempnas alienum famulum? Act. 7, 6. ἐν γῇ ἄλλοτρίᾳ, in terra peregrina. 1. Tim. 5, 22. μηδὲ καινῶν ἀμαρτίαις ἄλλοτρίαις, neque communicato alienis peccatis. Luc. 16, 12. εἰ ἐν τῇ ἄλλοτρίᾳ πιστοὶ σὺ ἐγίνεσθε, si in alieno fideles non fueritis. Divitiae huius mundi dicuntur alienæ, tanquam instabiles, ad nos filios Dei hinc exulantes minus pertinentes. Matth. 17, 25. 2. Macc. 14, 26. ἀλότεια φερεῖν τῶν πραγμάτων, aliena sentire à rebus, animo esse abalienato à rebus alicujus.

Ἀλλοθῆς, alienigena Luc. 17, 18. υἱοὶ ἄλλοθεν, (gen pl.) filii alienigenarum, i. e. orti alienigenis.

ἄλλοι, οἶα, οἷοι, alius atque alius, diversus, varius.

ἄλλοιῶν, ὦ, mutò, immutò, alieno. fut. ὄστω, Sir. 12, 18. ἄλλοιῶσει ὁ πρόσωπον αὐτοῦ, immutabit faciem suam. aor. 1. ἄλλοιῶσα, imper. ἄλλοιῶσθι, Sir. 36, 5. perf. ἄλλοιῶκα. Pass. ἄλλοιῶμαι, ἤμαι. mutor. Cap. 27, 11. ὁ δὲ ἄφρων ὡς σελήνη ἄλλοιῶται, imprudens vero sicut luna mutatur, perf.

ἄλλοιῶμαι. aor. 1. ἄλλοιῶθην, cum gen. ἄλλοιῶθι τῷ, Ἀλεξάνδρῳ, alienata est ab Alexandro.

ἄλλοιῶσις, εως, ἡ, mutatio. Sir. 37, 17.

ἄλλοτρίῶν, ὦ, abalienò. fut. ὄστω. P. ἄλλοτρίῶκα. Præf. pass. ἄλλοτρίομαι, ἔμαι, abalienor. Imperf. ἄλλοτρίομην, σιμην, 1. Macc. 6, 24. ἄλλοτρίοντο ἂν ἡμῶν, abalienabantur à nobis. præf. pass. ἄλλοτρίομαι. cum Dat. Cap. 11, 53. ἄλλοτρίῳθι (3. sing. aor. 1. pass.) τῷ Ιωνάθαν, abalienatus est à Jonathan.

Ἀπαλλοτρίῶν, idem. fut. ὄστω, Sir. 11, 32. ἀπαλλοτρίῶσει σε τῶν ἰδίων σου, abalienabis te à propriis tuis. præf. pass. ἀπαλλοτρίομαι, ἔμαι, abalienor. Eph. 2, 12. ἀπαλλοτρίωθῆτε (præf. pass.) τῆς πολιτείας τῆς Ἰσραὴλ, alieni à Rep. Israelis.

Ἀπαλλοτρίῶσις, εως, ἡ, alienatio. Jer. 17, 17.

Ἀπαλλοτρίῶσις, εως, ἡ, abalienatio, Jer. 13, 27.

ἑξαλλοτρίῶν, ὦ, abalieno. 1. Macc. 12, 10. πρὸς ὃ μὴ ἑξαλλοτρίωθῆται (aor. 1. inf. pass.) ὑμῶν, ne abalienemini à vobis.

ἈΛΞ, κός, ἡ, ὁ ἄλκη, ἡς, ἡ, robur, vires. 2. Macc. 12, 28.

Ἀλκήεις, ειντο, ὁ, fortis, strenuus.

Ἀλκιμ, οἶ, ὁ, idem.

Ἐπυλξίς, εως, ἡ, propugnaculum muri. Sir. 9, 13. ἐπὶ ἐπυλξίῳ πόλεως, super propugnaculo urbis.

ἈΛΟΉ, ης, ἡ, aloë, planta & succus, nascitur in locis maritimis Indiae & Arabiae, unde nonnullis videtur derivari ab ἄλς mare. Affertur pellibus infusa ex India & Arabia, estq. amarissimi succi. Ps. 45, 2. ἡ ἄλὸς bulgò aloen feruntur 70. κακτῶν. Job. 19, 39. 7mδ.

Juvenalis : Plus aloes, quam mellis habet.

ΑΛΟ ΑΛΩ, ὦ, trituro, fruges executio. Mich. 4, 13. ἀλόα (pro ἀλόας) est 2. sing. pres. imper. act. tritura. part. pres. ἀλοῶν, ὦν. ἀόντ, ὦντ, ὅ, triticans. 1. Cor. 9, 9. ὁ φικῶντος ὦν ἀλοῶντα, non capistrabis bovem tritificantem. 1. Chr. 21, 20. καὶ ἐβριχέοντο ἀλοῶν πυρὸς, Orna autem triturbabat triticum. perdo, percutio. Fut. ἀλόσω. Es. 41, 15. ἀλόσας ἐρη triturbabis montes, h. e. hostes quamvis elastissimos perdes, ubi 70. Verbum aspirant. pro ἀλοῶν dicitur etiam ἀλοῖα, ὦ, per pleonasmum litterarum pr. perf. ἡλόηκα.

Μητεγλοῖα, α, ὅ, Doricē. Atticē μητεγλῶν, α, ὅ, matricida. 1. Tim. 3, 9.

Πατεγλῶν, α, ὅ, patricida ibid. Vocēs sunt compositae. μητεγλῶν q. d. μητέρα ἀλοῶν pro ἀλοῖαν part. pres. act. matrem percutiens, cadens, perdens. ἀλοῖαν enim seu ἀλοῖαν, ut supra vidimus, proprie est trituro. per metaph. verò percutio, cædo. Sidelur derivari à nomine ἄλως, ω, ὅ, area.

ΑΛΣ, ὅς, ὅ, sal, Germ. saltz Marc. 9, 49. πῶσαι ὑμεῖς ἀλὶ ἀλισθησάτω, (3. sing. fut. 1. pass. indic.) omnis oblatio sale salietur. Num. 18, 19. Ἀλὶ θύκη ἀλὸς fœdus salis, hoc est, perpetuum, ab omni corruptione tutum. Job. 6, 6. ἐν βρωθήσῃ ἀρτοῦ ἀνὸς ἀλὸς; an comedetur cibus sine sale? q. d. hoc esse sanitati & proinde ipsi rationi minime consentaneum.

Ἄλως, ὅς, ὅ, idem. Matth. 5, 13. ὑμεῖς ἐστέ τὸ ἄλας τῆς γῆς, vos estis sal terra, scilicet qbi vestra doctrina & admonitionibus hoc effecturi estis, ne electi computrescant in peccatis suis. Marc. 9, 50. ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς ἄλας (acc.

cas.) habete in vobis ipsis salem, hoc est, celestem sapientiam & timorem Dei. Col. 4, 6. ἄλας ἡγετυμῶ. sermo vester sit sale conditus, hoc est, celestis sapientia, qba alios emendetis, ne computrescant in peccatis suis. Pro ἄλως legitur ἄλα Sir. 39, 32.

Ἄναλ, α, ὅ, ὅ, insullus, a. Marc. 9, 50. ἄλως ἄναλον sal insullum, insipidum.

Ἄλυκος, ὅς, ὅ, fallus, a, um. Gen. 14, 3. Jac. 3, 12. ἀλυκὸν ὕδωρ, falsum aqua.

Ἀλιζω, F. ἀλίσω. P. ἡλικα. salio, sale conspergo, sale condio. ἀλίζουα salior. Pres. pass. ἡλισμα, σαι, σαι. unde est a. 1. pass. ἡλίσθω, ας, η. Ez. 16, 4. hinc est fut. 1. pass. ἀλίσθησαι, η, σαι. saliar. Matth. 5, 13.

Ἄλμυ, ας, ὅ, salugo, aqua salsa. Psal. 107, 34. Sir. 39, 22. μετατρέψεν ὕδατι εἰς ἄλμυ, convertit aquas in saluginem.

Ἀλυεῖς, ὅς, ὅ, salugo, falsus humor, salina. Job. 39, 6.

Ἀλμυεῖς, α, ὅ, salus, saluginosus. Jer. 17, 6.

ΑΛΣ, ὅς, ὅ, mare, sic dictum qvòd sit salsum, vel ab ἀλμα, salio, qvòd sit in perpetuo motu, vel à verbo ἀλίζω congreo. Est enim mare aquarum collectio. Solo genere differt ab ἄλς, ὅς, ὅ, sal.

Ἀλμυ, α, ὅ, ὅ, maritimus; it. saluginosus. Jer. 17, 6.

Ἐνάλμυ, α, ὅ, ὅ, marinus, a. q. d. ἐν ἀλὶ in mari. Jac. 3, 7.

Παράλμυ, α, ὅ, ὅ, ὅ, παραλμυ, λα, ὅν. maritimus. q. d. παρὰ τῇ ἀλὶ prope mare. Luc. 6, 17.

Παραλία, α, ὅ, ὅ, maritima, scil. terra, 1. Mac. 11, 8. ἐκινεῖται τὴν πόλιν αὐτῆς παραλίας scil. γῆς, dominatus est urbibus maritima (terra,) i. e. mari affinis.

Ἀλιεύς, ἰϞ, ὁ, piscator. *Matth. 4, A*
18. ἦσαν ἦ ἀλιεῖς, erant enim piscatores.

Ἀλιεύς, piscor. *Job. 21, 3. ὑπάρχω ἀλιεύειν ab eo piscatum. F. ἀλιεύσω. P. ἡλιεύκα.*

Ἀλιεύς, αἰ, ἡ, piscatio.

Ἀλυσίς, αἰς, ἡ, catena q. ἄλυτος, insolubilis. *Eph. 6, 20. ἐν ἀλύσει in catena 2 Tim. 1, 16. τὴν ἄλυσιν μεσσησὶ πηχῶν, non puduit eum catenam mea. Act. 12, 6. δεδεδωκέναι ἀλύσει δύναι, vinculus catenis duabus. Marc. 5, 4. διεσπάρθεν ὑπὸ αὐτοῦ τὰς ἀλύσεις, dispersas fuisse ab eo catenas. Sap. 17, 18. μία ἦ ἀλύσις σκότους πάντες ἰδύθησαν, una enim catena tenebrarum omnes vincti erant.*

Ἀλυσίδιον, ι, ὁ, catenula; unde

Ἀλυσιδώτης, ὅ, ὁ, catenatus seu hamatus, ut ἀλυσιδώτης θώραξ, thorax hamatus seu confectus hamis.

Ἀλυσιδωτὴς, ὦν, τὰ, catenata, hamis conferta. 1. *Macc. 6, 35. ἀνδρες πεδωγαμισμένους ἐν ἀλυσιδωτοῖς, viros thoracibus munitos. At*

Ἀλυσιδετός, ι, ὁ, ἡ, catena vinctus, est à δεῖν, vincio seu ligo, ὅ ἀλυσίς.

† Ἀλφαῖος, ι, ὁ, Alphaeus, nomen proprium viri, qv̄i fuit pater Jacobi Apostoli. ab Hebr. אֱלִיָּהוּ dux, *Matth. 10, 3.*

Ἀλῶπις, ι, ὁ, ἡ, (ab ἀλῶ decipio, ὅ ψ facies: vel ab ἀλῶ ὅ παίζω ludo. Ludendo enim fallit) vulpes *Luc 9, 18. αἱ ἀλώπικες φωνεῖς ἔχουσιν, vulpes latibula seu antra, seu iustra habent. per metaph. homo versutus, callidus. Luc. 13, 32. ἵππαι τῇ ἀλώπικι dicite vulpi istῷ, hoc est, fraudulento isti insidiatori.*

Ἀλῶσις, ω, ἡ, (delin. 4. simpl. qv̄a est declinatio Attica) area, ubi frumentum ἀλίσσῃ colligitur, tritatur ὃ excutitur. 1. *Reg. 19, 22.*

Ἀλῶν, ων, ὁ, ἡ, idem *Luc. 3, 17. ἀλῶν καθαρεύει τὴν ἁλωνα αὐτοῦ, perpurgabit aream suam.*

Ἀλῶσις, ἰϞ, ὁ, agricola per species.

ἈΜΑ, unā, cum, simul Adverbium temporis, ὅμῃ ὁ loci. constructum cum Dativ. à Syriaco ⲙⲁ cum. *Matth. 13, 29. ἅμα αὐτοῖς cum illis. item sequente σου, ὃ veritatem simul. 1. Thess. 4, 17. ἅμα σου αὐτοῖς, simul cum is. ἅμα καὶ simul etiam.*

*Col. 4, 3. vel absolute sine casu. Rom. 3, 12. ἅμα ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι simul inutiles facti sunt. 1. Tim. 5, 13. ἅμα ὃ ὁ δὲ καὶ (ἑνὶ) μωχθῶσι, simul autem etiam pigra esse (otiosi) discunt, item seq. adverbio *Matth. 20, 1. ἅμα παύσθαι, prima luce, summo mane, idem qv̄od ἅμα καὶ, in prosa ἅμα ἰσ, cum aurora, hoc est, prima luce, primo diluculo. Demosth. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, hoc est, qv̄am primum discere capit, qv̄am primum dies illuxit. 1. Macc. 4, 6. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ὡφθη ἰσθὰς, simul cum die visus est Judas.**

ἈΜΑΞΑ, sive Ἀμαξία, ης, ἡ, currus, plaustrum. *Sir. 33, 5. τροχὸς Ἀμαξίας, rota plaustrī.*

Ἀμαξέω, fut. ὀσω, perf. ἡμαξέωκα, plaustrum duco, aurigor.

Ἀμαξόβιον, ι, ὁ, ἡ, in plaustro vivens. *Pl. ἀμαξόβιον, idem qv̄i*

Ἀμαξόνοιοι, qv̄i in curribus degunt; Nomades.

ἈΜΑΡΤΑΝΩ, pecco, format sua tempora ex inusitato ἀμαρτίω, derivatur ab inf. hiphil ⲙⲁⲣⲧⲏ rebellare *Joſ. 1, 18. vel ex α ὃ μάρτυς testis, qv̄ia est opus tenebrarum. Vertitur ἀπειθεῖν, non obedire Dei legi. Aliis videtur comp. ex α negativo ὃ ἀμαρτίω sequor: alii ex α ὃ μαρτυρο apprehendo, qv̄od peccare sit à ἁπορῇ aberrare. *Judic. 20, 16. Latinum pecco**

Ἀμαρτία, τὸ, ὃ, peccatum, à A
prat. pass. inusitato ἡμαρτία. 1. Cor.
6, 18. πᾶν ἁμαρτία, omne peccatum.
Marc. 4, 12. ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτή-
ματα, remittantur eis peccata.

Ἀμαρτία, αἰ, ἡ, peccatum Rom. 7,
17. ἡ οἰκδοτε ἐν ἡμοῖς ἁμαρτία, habi-
tans in me peccatum, hoc est, pecca-
tum originis. Hebr. 4, 15. χωρὶς ἁ-
μαρτίας, sine peccato. 1. Tim. 5, 24. αἱ
ἁμαρτίαι παρὸντες, peccata manifesta.
Act. 10, 43. ἀφισιν ἁμαρτιῶν λαβεῖν, re-
missionem peccatorum accipere. hostia
pro peccato. Rom. 8, 3. παρὶς ἁμαρτίας
κατέκτανεν τὸν ἁμαρτιῶν, pro καὶ ἡτοῖς
παρὶς ἁμαρτίας, conf. Hebr. 10, 6. Ἐ
Lev. 4, 34. peccator. 2. Cor. 5, 21. ἢ μὴ
χρὸνται ἁμαρτίαν, ἐπιήσεται ἁμαρτίαν,
eum, qvī non nobis peccatum, fecit pec-
catum, hoc est, peccata nostra ei impu-
tavit, Ἐ proinde eum habuit pro pec-
catore, qvīa se pro nobis stitit ἕξου-
σπονforem, Hebr. 7, 22. peccatum ori-
ginis. Rom. 7, 14. πνεῦμα ἡμῶν πω-
τὸν ἁμαρτιῶν, venditum, ut subjiceret
peccato, hoc est, lucta cum peccato ori-
ginis. Sermo est de intestina lucta spi-
ritus cum carne. 1. Joh. 5, 16. ἁμαρτία
πρὸς θάνατον, peccatum ad mortem,
hoc est, peccatum in Spiritum S. pec-
catum actionis. Jac. 1, 15. ἡ ἰσχυρία
αἰντὴ ἁμαρτίαν, concupiscentia parit
peccatum. 1. Joh. 3, 8. ἁμαρτίαν ποιεῖν,
peccato operam dare, 1. Tim. 5, 22. κοι-
νωεῖν ἁμαρτίας ἀλλοτρίαις communi-
care alienis peccatis, hoc est, eorum
reddi participem.

Ἀμαρτωλός, ὁ, ὃ, ἡ, peccator, pec-
catrix. Luc. 5, 8. ὁμὴν ἁμαρτωλός εἰμι,
homo peccator sum. publicè infamis
Luc. 7, 37. ἡ γὰρ ἁμαρτωλός, qvīa erat
peccatrix, hoc est, mulier flagitiosa
Ἐ prostituta vitæ, meretrix. Eodem
sensu dicuntur publicani (Luc. 15, 2.)
ἁμαρτωλοί. peccator, in quo pecca-

tum regnat. Rom. 5, 8. conf. 1. Joh. 3,
9. Ἐ 5, 18. qvō sensu pro ethnicis, hoc
est, pro gentibus à fadere Dei alienis
sumitur per syn. gen. Marc. 14, 41.
Adjectivè accipitur Rom. 7, 13. ἡ
ῥῶν) ἁμαρτωλός ἡ ἁμαρτία, ut pecca-
tum admodum peccans fieret, hoc est,
tale agnosceretur.

Ἀμαρτητός, αἰ, ὁ, ἡ, peccati ex-
pers. Joh. 8, 7. ὁ ἀμαρτητός ὑμῶν,
qvī vestrum immunis est à peccato. 2.
Macc. 8, 4. μνησθῆναι τῶν ἀμαρτη-
τῶν νηπίων, meminisse infantum, qvī
non peccarunt.

Διαμαρτηνῶ, aberro. Jud. 20, 16.

Ἐξαμαρτάνω, delinquo, pecco. Cant.
3. puer. 6. καὶ ἐξαμαρτάνω (1. pl. a. 2.
ind. act.) ἐν πᾶσι, Ἐ peccavimus in
omnibus. item peccare facio (idem
qvōd πω ἁμαρτεῖν, qvīa phrasī le-
gitur Es. 29, 21.) 2. Reg. 13, 2. Sir. 47,
23. ὅς ἐξαμαρτῶν (3. sing. a. 2. act. in-
dic.) ἢ Ἰσραὴλ, qvī ad peccandum
induxit Israël, ad exprimendum
verbum biphil. Hebr. ~~וַיִּזְכֹּר~~

Πεγαμαρτηνῶ, ante pecco. Fut.
παραμαρτησῶ. Prat. παραμαρτησῶ. 2.
Cor. 13, 2. γράψω τοῖς παραμαρτηκόσι
(dat. pl. part. prat. act.) scribo iis, qvī
ante peccarunt.

ΑΜΑΥΡΟΣ, ὁ, ὃ, ἡ, obscurus,
qvāsi ab αἶς uaias, luceo.

Ἀμαυρώω, ὠ, obscuro, fut. αἰσῶ. Sap.
4, 12.

ΑΜΑΨΩ, ὠ, meto. (Affine Hebræo
אָפֶּס sol, aestus, messis, ab aestu)
Fut. ἀμψῶ. a 1. act. ἡμψα. prat. act.
ἡμψα. Jac. 5, 4. ἰδὲ ὁ μισθός τῃ ἐγ-
χατῶν τῇ ἀμψαῶντων (part. aor. 1. act.)
τοῖς χώρεσι ὑμῶν, ecce merces operari-
orum, qvī messuerunt regiones vestras.

Ἀμψ, αἰ, ἡ, falx messoria.

Ἀμψός, αἰ, ὁ, messis, collectio fru-
gum.

Ἀμψ

Ἀμνητός, ὁ, tempus messis. ἡμέ-
ρα ἀμνητός tempus messis. Es. 18, 4. ἀμ-
νητον ἐπιβάλλει ἐπὶ τὸ ἀμνητόν falcem
immittere in messem. Deut. 23, 25.

ΑΜΕΙΒΩ, permuto, commuto.
ἀμείβειν πᾶντι πρὸς rem aliquam aliā
permutare. F. ἀμείψω. Præf. act. ἡ-
μείβε. aor. 1. ἡμείψα. præf. med. ἀ-
μείβομαι, remuneror, rependo, par
pari refero, item respondeo. Luc. ἀ-
μείβομαι αὐτῷ οὐλῶς, ego illi respon-
deo similiter, eam vicissim saluto. q. d. B
ἀντιπαύσσομαι αὐτῷ, eam resaluto.
Fut. ἀμείψομαι. Præf. med. ἡμοίβα.
unde est

Ἀμοιβή, ἡ, retributio. 1. Tim.
3, 4. ἀμοιβὰς ἀποδοῦναι τοῖς ἀγαθοῖς,
vicem rependere parentibus. Græci
una voce vocant ἀντιπαύειν, bene-
fictum rependere, à natura τὸ πλάσ-
γῃ, id est, ciconie, quæ parentes at-
te confectos alere humeris quæ gestare
perhibetur: à quæ beneficentia ab He-
bræis vocatur אֲמִיבָה, hoc est, bene-
fica, & à Germanis Etordh q. d. φι-
λόσοφος. aor. 1. med. ἡμείψαμῶ, ω,
ατο. Plut. ἡμείψατο, respondit. const.
cum Accus. ἰσοῖς ἰσοῖ ἀμείψατο par pa-
ri referre.

ΑΜΗΝ nomen Hebræum אֲמֵן
veritas. ἀλήθεια à Rad. אָמַן in kal
alere, in niphal veracem esse, in hi-
phil credere. Es. 65, 16. אֲמֵן בְּרַחֲמֵי
אֲמֵן jischabab belobé amen, ὁμῶν. D
τὸ θεόν, τὸ ἀληθινόν, jurabit per Deum
veritatis, hoc est, per Deum veracem.
Hebraïsmus. Sic Filius Dei D. N.
Jesus Christus vocatur ὁ ἀμὺν Apoc.
3, 14. hoc est, ὁ ἀληθινός, veritas, pro-
ut seipsum vocat Job. 14, 6. ubi ait:
ἐγὼ εἰμι ἢ ὁδός, καὶ ἢ ἀλήθεια, καὶ ἢ
ζωή, ego sum via illa, & veritas, & vi-
ta. Adverbialiter frequentissime ac-
cipitur, & primò est Adverb. affirm.

A mandī, significans certitudinem &
veritatem rei, de quæ est sermo, est quæ
idem quod ἀληθώς, ut patet ex colla-
tione Luc. 9, 27. cum Matth. 16, 28. &
Marc. 9, 1. Nam Matthæus & Mar-
cus habent ἀμὺν λέγω ὑμῖν. Lucas
verò ἀληθώς λέγω υἱόν, eandem de-
scribentes historiam. Suidas vertit
ἀληθώς, & ex Aquila versione in Es.
65, 16. πιστωθήσῃς, cui fides facta est,
ubi dubitare sit religio. Et Aposto-
lus Paulus ἀμὺν & καὶ ponit ὡς ἰσο-
δωκαῦντα, ut æquipollentia. 2. Cor. 1,
20. ὅσα καὶ ἡ ἐπαγγελία τοῦ θεοῦ, ἐν αὐτῷ
(κατατὰ) ἔσται, & ἐν αὐτῷ τὸ ἀμὺν, τὸ
θεοῦ ὡς δόξαν, quod quod enim sunt
promissiones Dei, in ipso sunt etiam,
& in ipso sunt amen, ad Dei glori-
am. Hac vocula concludunt Lucas
& Johannes Evangelium suum, q. d.
verè hæc, ut scripsimus, gesta esse te-
stamur. Conf. Job. 19, 35. & 21, 24.
Evangelista Johannes solet hanc asse-
verandi voculam ingeminare c. 1, 51.
& passim, quæ ingeminatio est em-
phatica, ἀμὺν ἀμὺν λέγω ὑμῖν, verè
verè dico vobis, hoc est, verissimè dico
vobis. Græci alioquin solent ingemi-
nare τὸ καὶ. Theocrit. εἰδὺς δ. Et
pro ἀμὺν Matth. 23, 36. dicit Lucas
11, 51. καὶ. Per se non est adv. jurandi,
sed utuntur hac vocula οἱ μισοῦν-
τες πάλιν καὶ λέγουσιν ἢ ἀποβεβαῖονται, ali-
quid asseveraturi, quod etiam sine ju-
rejurando fieri potest. In jureju-
rando enim Deum sicut testem in-
vocamus, ita etiam eundem nomi-
namus, vel expresse, ut 2. Cor. 1, 23.
ἐγὼ δὲ μαρτυρῶ τὸν θεόν ἐν καρδίᾳ μου,
ego vero testem Deum invoco: vel ver-
bis æquivalentibus, ut Job. 16, 19. ἰδὲ
ἐν ὑψαῖς μαρτυρῶς μου, ecce in cælis est
testis meus! Deinde vocula hac testa-
mur assensum nostrum. 1. Cor. 14, 16.
πῶς ἰστέ τὸ ἀμὺν ἐν τῇ σὴ δόξα καὶ τῇ
ἐκείνῃ

ἐπειδὴ ἡ λέγεις, οὐκ οἶδ'· ὅπως οὖν
dicturus est amen ad tuam gratiarum
actionem, nam quid dicas, nescit?
Sic mulier illa, quæ adulterii accusa-
batur, respondebat ad imprecationem
Sacerdotis, Amen. Num. 5, 22. Ter-
tio significat promissum, ubi pollice-
mur obedientiam, nosque Deo ob-
stringimus. Deut. 27, 15. in uno capi-
te legitur decies quater ἡ ἐστὶ πᾶς
ὁ λαός, γίνετο (in Hebræo ἀμὲν) Et
dicat omnis populus amen. Quarto
est Adv. optandi, significans votum
Et orationem, Et idem valet, quod
utinam fiat. Et hoc sensu accipitur
in precatatione Dominica Matth. 6, 13.
Apoc. 22. 20. ἀμὲν, καὶ ἔρχου Κύριε, ita
fiat, quæso veni Domine. Jer. 28, 6.
καὶ εἶπεν ἱερεὺς καὶ λαὸς (Hebr. ἀ-
μὲν) ὅπως πειθήσῃ (3. a. i. act. opt.)
Κύριε, ἡσέαυ τὸν λόγον σου, ὃν σὺ προ-
φήτευσας, tum dixit Jeremias, amen
ita faciat Dominus, præstet Domi-
nus verba tua, quæ prophetas. Conf.
1. Reg. 13, 6. 1. Chr. 17. Heb. 16, 36.

† AMINADAB nomen Hebr.
proprium viri, ἀκκτεν, compositum
אֲמִינָדָב Amminadab, populi prin-
ceps, ex אֲמִי populus, Et אֲבִי
princeps. Matth. 1, 4. Luc. 3, 33.

AMMOΣ, 8, 4, arena, Rom. 9, 27.
Scribitur etiam ψάμμος, 8, 4, tabu-
lum, arena. Metaphora Hebraica,
ὕπὲρ τῶν ἄμμοι πλεθύνουσα, Jer. 15, 3.
numeriosorem fieri, quam est arena
maris. Gen. 22, 17. καὶ μὲν δούλοισιν ὁ-
λοήσῃ σε, Et πλεθύνων πλεθύνω τὸ
σπέρμα σου, ὡς τὰς ἀνέρες ἔβραϊς, Et
ὡς τῶν ἄμμοι, καὶ πλεθύνω τὸ χεῖρ σου
ἐν ἡλίκῃ, certe benedicens benedicam
tibi, Et multiplicans multiplicabo se-
men tuum, sicut stellas cæli, Et sicut
arenam, quæ est in litore maris. Sed

eadem metaphora utitur etiam Home-
rus in 6. 385. Iliad. 1.

Ἀμμώδης, 10, 4, 6, arenosus. Sir.
25, 20.

AMNOΣ, 8, 6, agnus (ex a pri-
vatis ἔμινος robur) Job. 1, 29. ἰδεὶ ὁ
ἀμνὸς ἔστι, ὁ αἶψαν τῶν ἀμαρτιῶν ἔ-
κόςται, ecce agnus Dei, quæ portat pec-
catum mundi.

Ἀγνάς, 40, 4, 6, agna. Gen. 31, 41.
δέκα ἀγνάς (dat. pl.) decem agnis,
B. e. intra quod tempus decies fa-
tum ediderunt agnæ. Metonym. sub-
jecti.

Ἀγνὺς ἰδὲ, 4, 6, idem.

AMΠΕΛΟΣ, 8, 4, vitis. (ex αμ
pro ἀμφὶ circa ἔπελα sum, mox eo,
quod instar hederae arbori aut pertice
circumvolvatur. nonnulli volunt etiam
componi ex ἀμα simul, cum, ἔπι-
λός, Ionice vinum Job. 15, 1. ἐγὼ εἰμι
ἡ ἀμπέλῳ ἡ ἀληθινή, ego sum vitis
illa vera. Sap. 24, 18. ἐγὼ ὡς ἀμπέλῳ
βλαστήσεται χάριν, ego (sum) sicut vi-
tus progerminans gratiam. vinea A-
poc. 14, 10. ἐκρύψεται τῶν ἀμπέλων, vin-
demini vineam.

Ἀμπέλων, 40, 4, 6, vinea Matth.
20, 1. εἰς τὴν ἀμπέλωνα αὐτοῦ, in vine-
am suam. Matth. 21, 41. καὶ τὴν ἀμ-
πελωνα ἐκδοῦσι ἄλλοις γεωργῶν, vine-
am elocabit aliis agricolis. Matth. 21,
33. φυθεῖν ἀμπέλωνα plantare seu
D conferere vineam. Cant. 1, 6. dat. pl.
ἀμπέλων. 1. Macc. 3, 56. καὶ φυτεύου-
σιν ἀμπέλωνας (acc. pl.) Et plantant
vineas.

† AMΠΛΙΑΣ, 8, 6, Amplias,
est nomen proprium viri Latinum, à
nomine amplius. Rom. 16, 18.

AMYΝΩ opem fero, ab injuria
defendo. (ab ἄμυν stabiliri, unde
etiam est Græcum μύνη, 15, 4, præ-
textus, quæ nos volumus defendere.
Odyss. φ. 111.) Fut. ἀμυνέω. P. ἔμυνε
præf.

præf. med. ἀμύνωμαι propugno, tue-
or. Fut. ἀμυνούμαι. aor. 1. med. ἡμυνά-
μην, αἰ, ατο, Act. 7, 24. Ἐἰδὼν πῶς ἀ-
δικήσαντες ἡμῶντο scilicet αὐτὸν, quoniam
vidisset quætempiam injuriâ affici, tuta-
tus est eum. ulciscor, Jos. 10, 13. ἔως
ἡμύνατο ὁ θεὸς τοῖς ἐχθροῖς αὐτῶν, do-
nec ultus esset Deus hostes eorum. Sap.
11, 3. ἡμύνατο (3. pl. a. 1. ind. med.)
ἐχθροῖς ὑλτί sunt hostes. propello,
propulso, amolior. 2. Macc. 6, 20. ἀ-
μύνοντες (præf. inf. med.) ὡς δὲ διῆλθον
ἐκ τῆς πόλεως, amoliri, quæ fas non est gu-
stare.

"Αμυνά, ης, ἡ, ultio, Sap. 5, 17. εἰς
ἀμυνά ἐχθρῶν, in ultionem inimico-
rum.

† ΑΜΦΙΠΟΛΙΣ, εως, ἡ, Am-
phipolis, nomen urbis, quæ utrimq;
αἰθρα alluit: compositum ex ἀμφί
circa, ἔς πόλιν, εως, ἡ, urbs. Act.
17, 1.

ΑΜΦΩ ambo vel ambæ.

Ἀμφότερα, α, ον. uterque. in N. T.
semper legitur in plur. num. Matth.
13, 14. ἀμφότερα πορεύονται, ambo ca-
dent. 1. Sam. 30, 18. καὶ ἀμφότερες τὰς
γυναικὰς αὐτοῦ ἐξείλετο Δαβὶδ, ἔς am-
bas suas uxores eripuit David. Eph. 2,
14. ὁ ποιῶν τὰ ἀμφότερα ἐν, quæ u-
traque fecit unum. Act. 23, 8. ἀμφότε-
ρα de tribus, quæ tamen adduo sum-
ma genera revocari potuerunt. Vide
comm. Theodor. Bez.

Ἀμφίς, adverb. utringue.

Ἀμφισβητία, ὦ, ambigo, dubito,
controversor. Fut. ἴσσω.

Ἀμφισβήτημα, αἶθ. ὦ, ἔς

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, controver-
sia.

Ἀμφισβητήτης, sine controversia,
indubitanter. 1. Efd. 6.

† ΑΜΩΝ, ἸΩΝ Ἀμον, fidelis,
verax. Nomen proprium viri ἀκλῆτον

Α à radice ἸΩΝ in kal. alere, in niphāl
veracem aut fidelem esse, Matth.
1, 10.

† ΑΜΩΣ, ἸΩΝ, hoc est, ro-
bustus, fortis. Pater Esaiæ propheta
ita fuit appellatus, Es. 1, 1. à radice
ἸΩΝ robustus fuit, Luc. 3, 25.

ΑΝ particula potentialis. Vide
infra ἰάν.

ΑΝΑ, per, præpos. Marc. 7, 31.
ἀνὰ μέσσω τῶν ὁρίων per medios fines.
inter. 1. Cor. 6, 5. Gen. 9, 13. ἀνὰ μέσσω ἐ-
με καὶ ὑμῶν, inter me ἔς vos. in-
Matth. 13, 25. ἀνὰ μέσσω τῆς πίττης, in me-
dio critici. Significat etiam nume-
rum distributivum, ἔς sic adverbial-
sit. Joh. 2, 6. χωρῶν ἀνὰ capientes
singule scilicet amphora. item addi-
tur numerus, Luc. 9, 14. ἀνὰ πεντηκόν-
τα quinquageni, ut singuli quinquagin-
ta considereant. Luc. 9, 3. μήτι ἀνὰ δύο
χιτῶνας ἔχον, neque binas tunicas ha-
bere Apoc. 21, 21. ἀνὰ εἰς ἑκάστην πύ-
λωνα, singula porta. Sic apud Medi-
cos ἀνὰ in Receptis formulis, quæ vo-
cantur, significat partes æquales. ἀνὰ in
compositione modò valet πάλιν rursus.
Luc. 7, 22. Rom. 14, 9. modò χωρὶς se-
orsim, ut ἀναχωρεῖω secedo, modò i-
dem quòδ ἀνω sursum, ut ἀναβαίω
sursum scando, ascendo.

ΑΝΑΓΚΗ, ης, ἡ, necessitas, nec-
esse. Matth. 18, 7. ἀνάγκη γάρ ἐστιν ἰδ-
εῖν τὰ σκάνδαλα, necesse enim est, ut
eveniant scandala. Luc. 14, 18. ἐχὼ
ἀνάγκην ἐξελθεῖν, necesse habeo exire.
Sap. 17, 17. τὴν δυστέλευτον ἀνάγκην,
inevitabilem necessitatem. Luc. 23,
17. ἀνάγκην εἶχεν ἀπολύναι, necesse
autem habebat dimittere eum. Judæ 6, 3.
ἀνάγκην ἔχον γράψαι ὑμῖν, necesse ha-
bui vobis scribere. Rom. 13, 5. ἀνάγ-
κη (ἐστὶν) νόμος τοῦ σωτῆρος, necesse est sub-
jici. 1. Cor. 9, 16. ἀνάγκη γάρ μοι ἐπι-
κεῖται,

κεται, necessitas enim mihi incumbit. Sic ἀνάγκη μοι τούτο ποιῆν, cogor hoc facere 2. Cor. 9, 7. ἐξ ἀνάγκης ex necessitate, hoc est, invitus, καὶ ἀνάγκῃ idem. 3. Mact. 15, 2. (κατὰ ἐκείνου) sponte Philem. 6. 14.) 1. Cor. 7, 37. ἀνάγκη ἔξ ἐμοῦ καὶ τοῦ θεοῦ ἡ ἐξουσία. necessitas ἔξ ἐμοῦ καὶ τοῦ θεοῦ voluntatis opponuntur, angor, angustia, afflictio, calamitas. Luc. 21, 23. ἔσται ἡ ἀνάγκη μεγάλη, erit itaque angustia magna. 1. Cor. 7, 26. ὁ δὲ τὸν κόσμον ἀνάγκῃ, propter presentem necessitatem, id est, persecutiones. 1. Thess. 3, 7. ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει καὶ ἀνάγκῃ ἡμῶν, in omni afflictione ἔξ necessitate nostra. Ep. Jer. 6. 32. ἐν ἀνάγκῃ ἀνθρώπων ὄντων, hominem in angustia constitutum.

Ἀνάγκαι, ὧν, αἱ, angustiae, calamitates fatales, à Deo impositae. 2. Cor. 6, 4. ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, in necessitatibus, in angustia.

Ἀναγκαῖον, αἶμα, αἶον, necessarius, a, um. Aët. 13, 46. ὅταν ὁ ἀναγκαῖος τοῦ λόγου τοῦ θεοῦ, quod necesse fuit primum annuntiari verbum Dei. 2. Cor. 9, 5. ἀναγκαῖον ἡγοούμενος, necessarium duxi, necessarium esse putavi. Tit. 3, 14. εἰς τὰς ἀναγκαῖας χρείας, ad necessarios usus, in comp. ἀναγκαῖοις, αἱ, οἱ, magis necessarius. Phil. 1, 24. superl. ἀναγκαῖοτάτων, αἱ, αἱ, maxime necessarius. D. Prol. Sir. ἀναγκαῖοτάτων ἰσχυρῶν, maxime necessarium duxi. amicus quib. Latine quod dicitur necessarius, quod eo tam egeamus, quam aqua ἔξ igni, Aët. 10, 24. συγκλητοῦμεν τὸν συγκλητὸν καὶ τὰς ἀναγκαῖας φίλους, convocatis cognatis suis, ἔξ necessariis amicis. Hinc amicitia eodem sensu dicitur necessitudo.

Ἀναγκάζω cogo. Gal. 2, 14. ἡ τὴν ὁρὴν ἀναγκάζεις ἰουδαίους; cur gen-

tes cogis Judaizare? Gal. 6, 12. ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτεμεῖν, cogunt vos circumcidi. imperf. ἀναγκάζον. Aët. 26, 11. ἀναγκάζον βλασφημεῖν, cogebam blasphemare. Fut. ἀναγκάσω. a. 1. ἡναγκάσω. Marc. 6, 45. ἀναγκάσας (3. sing. aor. 1. aët. indic.) τὸν μαθητὴν, coegit discipulos. 2. Cor. 12, 11. ὑμῖς με ἀναγκάσατε (2. pl. aor. 1. aët. indic.) vos me coegistis. Luc. 14, 23. ἀναγκάσαν (2. sing. a. 1. aët. imper.) εἰσιλθεῖν. coe intrare. Præt. aët. ἡναγκάσθην. coactus fui. a. 1. pass. ἀναγκάσθην coactus fui. Aët. 28, 19. ἀναγκάσθην ἐπικαλεσθαι Καίσαρα, coactus fui appellare Caesarem. Gal. 2, 3. ἀναγκάσθην (3. sing. aor. 1. pass.) περιτεμεῖν, coactus fuit circumcidi. part. ἀναγκάσθης, εἶσα, ἐν, coactus, necessitate adactus. Draco 6, 30.

Ἀναγκαστὴς coactè, Adv. 1. Pet.

C 5, 2.

Ἐπ' ἀναγκῆς adv. necesse, τὰ ἐπ' ἀναγκῆς scil. ὅντα necessaria. Aët. 15, 28.

Ἐπ' ἀναγκῆς, ἔ, οἱ, qui adigit, exactor. Job. 3, 18. Symmach.

Καταναγκάζω, cogo, adigo; wrgeo, 1. Mac. 2, 15. οἱ καταναγκάζοντες τὴν ἀπεσταλμένην, qui urgebant apostatam, sive quib. adigebant ad desertionem.

ἈΝΑΙΝΟΜΑΙ, abnuo, recuso. Ex αἶν, οἱ, ascensio.

Ἀπανήναι, repudio, respuo. Sir. 4, 4. ἰκίμη θλιβούσων μὴ ἀπανήναι, supplicantes afflictum ne repudias, ne repelle.

† ἈΝΑΝΙΑΣ, α, οἱ, Ananias. Nomen viri. Aët. 5, 1. Hebr. אַנְיָאִי Chananicha, b. e. Dominus commiseratus fuit, ex אַנְיָאִי gratiofus fuit, ἔξ DOMINVS.

† ἈΝ-

† ἈΝΔΡΕΑΣ, α, ὁ, Andreas. A
Nomen proprium viri Græcum, δὲ ἄνδρῶς, q. d. animosus, strenuus, Nom. ὁ Ἀνδρίας, Matth. 10, 2. Gen. 3. Ἀνδρέα, Andrea, Marc. 1, 29. Dat. τῷ Ἀνδρείῳ, Andreae. Accusat. τὸν Ἀνδρέαν, Andream, Luc. 6, 14. Et Poeticè Ἀνδρείας, Andréas.

† ἈΝΔΡΟΝΙΚΟΣ, α, ὁ, Andronicus, nomen viri Græcum, compositum ex ἀνδρῶς, vir, Et νίκη, seu νίκη, victoria, Latine victoriosus, B
Rom. 16, 7.

ἈΝΕΜΟΣ, α, ὁ, ventus. (ab ἀνέμω, flo, vel ἀνεμω, laxor, solvor) Matth. 14, 24. ὡς ἡ ἀνέμω, ὁ ἀνέμω, erat enim ventus contrarius. Marc. 4, 39. καὶ ἐμώπουν ὁ ἀνέμω, tum quiescit ventus. Job. 6, 18. ἀνέμω μεγάλῃ πνέοντι, vento magno flante. Notentur phrasæ. Matth. 11, 7. ὑπο ἀνέμω σπλάγχνω. Jac. 3, 4. ἐλαύνει δακ. Jude 6, 12. ἀεφίεσθαι. Apoc. 6, 13. C
σείει δακ. à vento agitari, circumferri, concitari Epitheta ἀνέμω μέγας, Job. 6, 18. ἰσχυρὸς, validus. Matth. 14, 30. σπληνὸς ἰσχυρὸς. Jac. 3, 4. ψυχρὸς Sir. 43, 24. Matth. 7, 25. ἐπιούσαν οἱ ἀνέμοι, flabunt venti. Marc. 4, 39. ἐπνέοντι τῷ ἀνέμω objurgabit ventum. Luc. 8, 25. τοῖς ἀνέμοις ἐπιπνέσει, ventis imperat. inconstantia Eph. 4, 14. ἀεφίεσθαι παρὰ ἀνέμω τῆς διδασκαλίας, qbi circumferamur quodvis doctrine vento. D
Regio, plaga unde venti spirant. Marc. 13, 27. ἐν τῷ πνεύματι ἀνέμων, electos suos coget à quatuor ventis, hoc est, à plagis, unde spirant quatuor venti. metonym. adj. Eccl. 5, 15. μοχθεῖν εἰς ἀνέμοι, hoc est, frustra laborare. proverbialis loquendi ratio Hebræis usitata. Sir. 34, 2. διώκω ἀνέμω persequens ventum, i. e. inepte, sedulus, sine fruge laborans, sine spe assequendi, quod capiat.

Ἀνεμίζω ventis agito, impello. F. Iow. P. ὡς ἡμεῖς Jac. 1, 6. ὡς ἡμεῖς δάνι ἡμεῖς ἀνεμίζω (part. pres. pass. dat. sing. g. m.) similis est fluctui maris, qbi à ventis agitur.

ἈΝΕΥ, sine, absque, circa. adv. cum Gen. Matth. 10, 29. ἀνὸς ἡ πατὴρς υἱῶν, sine patre vestro. 1. Pet. 3, 1. ἀνὸς λόγῳ absque sermone. 1. Pet. 4, 9. ἀνὸς γογγυσμῶν, sine murmurationibus. casui suo postponitur, 3. Macc. 4. ἀπάσης αἰδῆς ἀνὸς, absque omni pudore.

ἈΝΕΨΙΟΣ, α, ὁ, consobrinus Col. 4, 10. μαρξὸς ὁ ἀνεψίος βαρναβᾶ, Marius consobrinus Barnabæ.

Ἀνεψία, ας, ἡ, consobrina. Videtur orti ab ἀνέπτω, annecto, vel ab ἐψία, ας, ἡ, colloquium, quod οἱ ἀνεψιοὶ soleant esse familiares. Etymol. ἀνεψιοὶ λέγονται παρὰ τὸ ἀνέπτω τῷ ἑσθῶν εἰς συγγενεῶν, consobrini dicuntur ab eo, C
quod superne conjuncti sint in cognationem.

ἈΝΗΘΟΝ, α, τὸ, anethum, herba genus. ἀπὸ ἡ ἀνὸς θεῖν, à sursum currendo, quod cito crescat, Matth. 23, 23.

ἈΝΗΡ (ab Hebr. אִישׁ robur vel ἀνὸς ἡ ἀνέμω, à supra tollendo, quod mulieri sit prelatum) in Genitibo ἀνέρος (pro qbo per synopen ἡ ἔς reposito ἡ δὲ ἀφωρίας ἐνεκα) usitate ἀνδρῶς, vir. Luc. 8, 27. ἀνὴρ πῶς vir quidam. maritus. 1. Tim. 2, 12. ἀνὴρ τὸν ἀνδρῶς, auctoritatem usurpare in virum seu maritum. Marc. 10, 2. ἔχον ἀνδρᾶ, num liceat marito. Joh. 4, 16. φώνησον τὸν ἀνδρᾶ σου, voca maritum tuum. Vocativo ὦ ἀνὴρ. Act. 8, 12. ἐβαπτίσθησαν ἀνδρῶς τε καὶ γυναικῶν, baptizabantur Et viri Et mulieres. Act. 17, 12 ἀνδρῶν ἐκ ἐλπίου, virorum non pauci. Col. 3, 18. ὑποτάσσεσθε τοῖς ἀνδράσι, subijcite vos viris. Joh. 4, 18.
πίστευ

πέντε ἀνδρας ἔχεις, qvinqve maritos A
habuisti. Act. 7, 2. ἀνδρα, (vocat. pl.)
ἀδελφοί, viri fratres, aliquis, qvidam,
πῆς, ex Hebraico idiotismo. Act. 8, 27.
ἰδὲς ἀνὴρ αἰθίοψ ecce qvidam Aethi-
ops. Gen. 2, 23. Symmachus ἄνθρωπος
vertit ἀνδράδα (ἀ nominat. ἀνδρῆς, ἰ-
δῶ, ἦς) q. d. viram.

Ἀνδράς, ἀνδρῶν, ὁ, statua, proprie
viri Dan. 3, 1. Sym.

Ἀνδρεία, αἰ, ἦς, virilitas, fortitudo.
Ep. Jer. 6, 59.

Ἀνδρεῖον, εἰα, εἶον, virilis, strenu-
us. Sir. 26, 2. γυνὴ ἀνδρεία, mulier stre-
nua.

Ἀνδρεῖως, adverb. viriliter, stre-
nue.

Ἀνδρίζουμαι, virum me praesto, ma-
sculè me gero. 1 Cor. 16, 13. ἀνδρίζε-
σθε (2. pl. praes. med. imper.) viriliter
agite. Sir. 31, 26. ἐν οἶνῳ μὴ ἀνδρίζε
(1. sing. imper.) in vino ne virilis esto.
Beatus Polycarpus cum ad necem pro
Christo subeundam abduceretur, cæ-
litus hanc se hortantis vocem audiit:
ἰσχυς, Πολύκαρπε, καὶ ἀνδρίζε, validus
esto & virilis, Polycarpe. Marty-
rol.

Ἀνδράω, ὦ, fut. ὦσω. aor. 1. ἠνδρά-
σω, virilem reddo. Pass. ἀνδρεῖσθαι, ἔ-
μαι. perf. ἠνδράσμαι α. 1. ἠνδράσθην,
ad virilem ætatem pervenio, vir fio.
Job. 27, 14.

Ἀνδρεύομαι, adoleasco. aor. 1. παθ.
ἠνδρεύην, adolevi. part. ἀνδρευόμενος,
Exod. 2, 10.

Ἀνδρεῶδῶς, adverb. viriliter, forti-
ter. Ab

Ἀνδρῶδης, εἰα, ὁ, ἦς, virilis, for-
tis.

Ἐυανδρῶν, αἰ, ὁ, ἦς, strenuos viros
habens; ut πόλις ἑυανδρῶν, civitas bo-
nis & fortibus viris abundans.

Ἐυανδρεία, αἰ, ἦς, copia bonorum.

& fortium virorum; item virilitas.
2. Macc. 8, 7.

Πολύανδρος, αἰ, ὁ, ἦς, multos viros
habens; ut πολύανδρος γυνή, i. e.
πλῆθος, qvæ multis nubis sive nu-
pta est.

Πολυάνδρος, αἰ, ὁ, ἦς, idem.

Πολυάνδρειον, αἰ, τὸ, cæmeterium,
qvod multos viros capiat, 2. Macc. 9,
4. 14. Ex πλῆθος & ἀνὴρ.

Ἰπανδρῶν, αἰ, ἦς, viro subjecta Rom.
7, 2. q. d. ὑπὸ τὸν ἀνδρα ἔσται, sub viro
existens. vide hanc phrasin Num.
5, 29.

Φίλανδρος, αἰ, ἦς, amans mariti.
Tit. 2, 4. q. d. φίλη & ἀνδρῶς, amica
viri.

ἈΝΘΟΣ, εἰα, τὸ, flos. Etym. πα-
ρὰ τὸ αἶμα θεῖν ἐν τῇ ἀνδρανοῦ, qvod
sursum ascendat, dum crescit. in-
gen. pl. ἀνθῶν crebrius qvām ἀνθῶν,
ad differentiam & ἀνθῶν qvapropter,
Adv. item participii ἀνθῶν florens. 1.
Pet. 1, 24. δόξα ἀνθρώπου, ὡς ἀνθῶν
χορτος, gloriabominis (mundana) ut
flos graminis.

Ἀνθῶ, ὦ, floreos, vigeo. Ef. 35, 1.
F. ἀνθήσω Ef. 17, 11 Eccl. 12, 5. P. ὠθή-
κα. aor. 1. αἶψ. ὠθήσασθαι. Cant. 6, 10.
εἰ ὠθήσεν ἡ ἀμπέλῳ, si floruerit vi-
tis. cum acc. cognata significationis,
Sir. 39, 1. ἀνθήσεται (2. pl. a. 1. imper.)
ἀνθῶ ὡς κρίνον, florete florem sicut
lilium.

Ἐξανθῶ, ὦ, effloresco. Lev. 13, 12.
F. ἔσται P. ἐξανθήσεται.

ἈΝΘΡΑΞ, αἰα, ὁ, (pro ἀνθρώπῳ
ex ἀνθῶ sursum & ἦμας calefactio) car-
bo Rom. 12, 20. ἀνθρακας πυρὸς, car-
bones ignis. Hebr. pro ἀνθρακας πυ-
ρῶδης carbones ignitos, per qvos vi-
dentur intelligi dolores ejus, qvem
conscientia convincit. Conf. 1. Sam.
24, 18. alii ajunt, sic anigmata de-
pingi iram Dei imminet.

Ἀνθρα-

Ἀνθρακία, αἷ, ἡ, carbonum strues, pruna, hoc est, carbones ardentes, Ἐ. *Ἀνθρακία*, αἷ, ἡ, Sir. 11, 32. Job. 18, 18. *Ἀνθρακίαν* πῦρ καὶ ὅτι, qvī prunas con- gesserunt.

ἈΝΘΡΩΠΟΣ, α, ὁ, ἡ, homo
Matth. 4, 4. Marc. 1, 17. Num. 23, 19. *ὡς ἄνθρωπος*, ὁ θεός, non sicut ho- mo, Deus est. vir. Matth. 19, 3. ma- sculus Job. 7, 22. *ὁ σαββάτος* ἔει- πένετι ἄνθρωπον, sabbato circumcidi- tis masculum. mulier, femina. Gen. 1, 27. Num. 31, 35. *καὶ ψυχὴ ἄνθρωπος* ἀπὸ τοῦ γυναικῶν, Ἔ anima (persona) hominis (feminae) ex mulieribus. Es. 44, 13. *ὡς ὁρμαίνοντος ἄνθρωπος*, secun- dum ornatum hominis (mulieris,) ut desideat domi. Job. 16, 21. *ὅτι ἰδὺν ἄνθρωπον* εἰς τὸ κόσμον, qvōd homo (sive mas sive femella) natus sit in mundum. interdum notat filium, ut Matth. 10, 35. ubi respondet τῷ θυ- γατρὶ filiæ. ἡὸς ἄνθρωπος, filius ho- minis, hoc est, homo. Hebraismus. Ez. 2, 1. *ἡὸς ἄνθρωπος*, filii hominis, hoc est, ὁ homo. Sic Servator noster in N. Test. frequentissime appellatur, idqve καὶ ἰσοχρῶ Luc. 21, 27. *ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ* ἄνθρωπου *ἐρχόμενος* ἐν νεφελῇ, tunc videbunt filium hominis, venien- tem in nube. in pl. num. ἡὸς ἄνθρωπος filii hominis dicuntur plebei Ps. 49, 3. Sept. vertunt γυναικῶν, q. d. ἐκ τῆς γῆς, nati, viles, obscuri, qvibus opponun- tur ibid. filii viri, hoc est, viri celebres, clari, aliquis, quidam Heb. Marc. 14, 13. *ἀπαρμόδιον ἄνθρωπον* κρη- μιον ὑδάτος βαλῶν, occurrit vobis aliquis, portans amphoram aquæ. Conf. Lev. 13, 29. plaga lepræ si erit in homine (hoc est, in aliquo) sive mare sive femina. unusquisque 1. Cor. 4, 1. Ἐ 11, 28. *δοκιμάζετε τὸν ἄνθρωπον* ἰαν- τὸν, exploret verò qvīqve seipsum, sive sit mas sive femina. 2. Tim. 3, 17.

ὁ υἱὸς ἄνθρωπου vir Dei, hoc est, servus Dei, missus à Deo ad annunti- andam ipsius voluntatem. Sis 1. Chr. 23, 14. Moyses vocatur ἄνθρωπος τοῦ θεοῦ vulgatus interpres homo Dei, hoc est, vir Dei. ἄνθρωπος verò (ut qvī- dam volunt) dicitur qvāsi ἄνω τρεπὼν ὤψα, sursum vertens vultum. Ad qvōd ἱεροῦ Ovidius videtur allusisse, ubi scripsit: Os homini (Deus) sub- lime dedit, cælumq. lueri jussit, Ἐ berektos ad sidera tollere vultus. Bestie enim prone sunt Ἐ ad pastum abje- ctæ. Socrate (vide Platonem in Cra- tylo) autore ἄνθρωπος dicitur q. ἀνα- θρῶν ἀ ἐπάνω, attente considerans, qvæ vidit, ἀναθρῶν, αἰ, attente confide- ro. est ex ἀνὰ per Ἐ ἀδρία considero. ἐπάνω est præ. med. Attic. pro ὤψα, ex ὀπίω, pro qvō usitatum est ὀπίωμαι, ὀπίωμαι, video. Alii q. τὰ ἄνω θεωρῶν superiora, hoc est, cælestia contem- plans. Hinc est adj.

Ἀνθρώπινος, ἡ, οἱ, humanus, a, um. 1. Cor. 10, 13. *πειρασμὸς ἀνθρώπινος*, ten- tatio humana. 1. Cor. 2, 13 *ἀνθρώπινος σοφίας*, humana sapientia.

Ἀνθρώπινος accipitur adverbialiter, Ἐ vertitur humano more, ex hominum consuetudine. Rom. 6, 19. *ἀνθρώπινον λόγον*, idem qvōd καὶ ἄν- θρωπον λόγον humano more dico. Ad- hibetur verò phrasis illa ab Apostolo vitanda suspicionis blasphemiae, ut ad Rom. 3, 5. interdum fugienda invidiæ causa, veluti, qvum cogitur apostolus de gestis suis aliud dicere ad asseren- dam officii sui auctoritatem. 1. Cor. 15, 32. 2. Cor. 11, 16. 17. 21. Quidāq. utitur hac phrasi, qvum docendi cau- sa exemplum aliquod ex communi ho- minum vita proponit Rom. 6, 19. 1. Cor. 9, 8. *μὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ*, num sensu humano hæc loqvor? 1. Pet. 4, 6. *κατὰ ἄνθρωπος* hominum opinio.

opinione. Gal. 3, 15. item aliquoties, q̄dum hominum doctrinam Dei autoritati opponit, ut illa isti cedat. Gal. 1, 11. οὐκ ἔστι κατ' ἀνθρώπων, non est secundum hominem, hoc est, ab homine non est profecta. Postremo κατὰ ἀνθρώπων idem valet, q̄dod κατὰ σάρκα, secundum carnem, cui opponitur κατὰ πνεῦμα, secundum spiritum 1. Cor. 3, 3. 1. Pet. 4, 6.

Θεάνθρωπος, ὁ, ὁ, Deus homo. Sic Graeci patres vocarunt τὸ Λόγον ἐνσαρκωθέντα, verbum incarnatum, ad exprimendum Hebr. nomen ἱμάνυηλ, hoc est, μεθ' ἡμῶν ὁ θεός cum nobis Deus. Matth. 1, 23.

Φιλάνθρωπος, ὁ, ὁ, humanus, amans hominum.

Φιλάνθρωπος, ὦ, fut. ἦσω. aor. 1. ἐφιλάνθρωπισσα, sum humanus, humanum me praebeo, 2. Macc. 13, 23. τὸν τόπον ἐφιλάνθρωπισσι, locum humaniter tractavit.

Φιλάνθρωπία, αἰ, ἡ, humanitas, amor erga homines. Tit. 3, 4. Añ.

28, 2.

Φιλάνθρωπως Añ. humaniter Añ.

27, 3.

Φιλάνθρωπον, τὸ, favor, beneficium, privilegium, 2. Macc. 4, 11. φιλόανθρωπον βασιλικὰ, favores regios.

† A'NNA ἡ Channa, hoc est, gratiosa. fuit altera uxor Elcanæ. 1. Sam. 1, 2. fuit etiam nomen prophetissæ, Luc. 2, 36. Derivatur à radice ἡ gratiosus fuit. ἡ gratia. Valer idem q̄dod Johanna.

† A'NNAΣ ἡ Chanan, gratiosus, benignus. Ferè idem q̄dod ἡ Iuchanan, Johannes, de q̄ba voce suo loco dicemus. à voce Chaldaica ἡ ordinis duplicatorum, ut ἡ Hebraice: ἡ significat gratificari, largi-

si, donare. Alii vertunt affligentem à radice ἡ respondit. in piel ἡ affixit. Sed nos hic sequimur Syriacam N. T. versionem, ubi "Anna Syriacè scribitur ἡ. Est verò σ in fine terminatio Græcorum. In Gen. "Anna, Luc. 3, 2. Dat. "Anna. Accus. "Anna. Joh. 18, 13. Añ. 4, 6. Fuit nomen pontificis.

A'NTA per syncopen pro ἀντὰ cum genit. est poeticum, coram, unde est

Ἀντῶ, ὦ, occorro. F. ἀντήσω. P. ὠτήκα. aor. 1. ὠτήκα.

Ἀπαντῶ, ὦ, ex ἀπὸ ἑ ἀντῶ, occorro. cum Dat. 1. Macc. 11, 68. ἀπῆντι (3. sing. imperf. ind. añ.) αὐτῷ, occurrebat ei. Marc. 14, 13. ἀπαντήσῃ (3. sing. fut.) οὖν ἀνθρώπῳ, occurret vobis quidam. Matth. 28, 9. Ἰησοῦς ἀπάντησεν (3. sing. a. 1. a. indic.) αὐταῖς, Jesus occurrit eis. Luc. 17, 12. δέκα λεπροὶ ἀπάντησαν αὐτῷ, decem leprosi occurrerunt ei. evenio, contingo. Sir. 31, 22. πᾶν ἀρρώστια ἢ μὴ σοὶ ἀπάντησῃ (3. sing. a. 1. subj.) omnis infirmitas non tibi contigerit. 1. Macc. 10, 56. ἀπάντησαν (aor. 1. imper. añ.) εἰς πτολεμαῖδα, occurre in Ptolemaida. Luc. 14, 31. ἀπαντήσας (a. 1. inf. añ.) τῷ ἱεροδῶνι, occurrere venienti.

Ἀπάντησις, αὐτῇ, occurfus Matth. 25, 1. ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἑ νυμφῆς, egressæ sunt in occursum sponsi. 1. Thess. 4, 17. εἰς ἀπάντησιν Κυρίου in occursum Domini rapiemur. adspetus. 2. Macc. 15, 12. ἀδύμοια ἰδὲ τὴν ἀπάντησιν, i. e. κατὰ τὴν ἀπάντησιν, venerabilem quidem aspectu. Sir. 19, 25. δὲ ἀπάντησας ὡσεὶ οὐκ ἐπιγινώσκουσιν νοήσαν, ab aspectu seu habitu oris cognoscitur intelligent.

Ἀπάντημα, αὐτῷ, τῷ, occurfus, congressus.

congressus. à perf. pass. verbi ἀπαν-
τώ. Eccle. 9, 11.

Ἐπαπίντω, ω, ό, ή, obvius; co-
mis, comiter obvius i. e. q̄vobis ex-
cipiens. 2. Macc. 14, 9. καὶ ἦν ἔχεις
πρὸς πάντας διαπίντων φιλαδέφω-
τών, pro ea, q̄viam habes erga q̄vos-
bis comem humanitatem.

Ἐπαπαντήσια, ας, ή, comi-
tas.

Ἐπαντώ, ω, ex ἐπὶ ὧ ἀντώ, oc-
curro, obvius fio, obviam venio, ob-
viam eo. Luc. 8, 27. ἐπώντησιν (3. sing.
a. i. aet. indic.) αὐτῷ ἀνὴρ τις, occur-
rit ex urbe vir q̄vidam. Correctiores
tamen codices habent ἐπώντησιν, de
q̄vo vide inferius.

Καταντώ, ω, ex κατὰ ὧ ἀντώ, oc-
pervenio, incido, venio. 1. Cor. 10, 11.
εἰς ὅς τὴν πλὴν τῶ αἰῶνος κατλώσῃ,
(3. sing. a. i.) in q̄vos fines seculorum
inciderunt. Act. 21, 7. δὲ τὴν κατλώ-
σησιν (1. pl. aor. 1. aet. indic.) εἰς
C πτολευαίδαν, Tyro pervenimus Ptole-
maidem. Act. 25, 13. κατλώσῃ (3.
pl. aor. 1. aet. indic.) εἰς Καισάρειαν,
venerunt Caesaream. Phil. 3, 11. ἐπὶ
καταντήσω (1. sing. aor. 1. aet. subj.)
εἰς τὴν ἐξαστάσιν τῶ νεκρῶν, experiens
scq̄vo modo perveniam ad resurrecti-
onem mortuorum. Eph. 4, 13. μέχρι
καταντήσωμεν (1. pl. a. i. aet. subj.)
donec pervenerimus. Act. 26, 7. εἰς τὴν
ἐλπίδα καταντήσας (aor. 1. inf. aet.) ad
q̄viam (promissionem) sperant se per-
venturas. Act. 27, 12. καταντήσונτες
(part. a. i. aet.) εἰς Φοίνικα, pervenien-
tes Phœnicia.

Κατάντημα, ατ, τὸ, occursus. à
perfect. pass. verbi καταντώ. Psal.
29, 6.

Συναντώ, ω, ex συνὶ cum, ὧ ἀν-
τώ, cum aliis occurro, unā occur-
ro, obviam venio, si prapositionis
συν regit Dativum, Luc. 22, 10. συναν-

τήσιν ὑμῶν ἀνδράσιν, occurret vobis a-
liquis. Heb. 7, 10. ὅτε συνώλῃσιν (3.
sing. aor. 1. aet. indic.) αὐτῷ μελχι-
σιδικ, q̄vum occurreret ei Melchisede-
cus. Hebr. 7, 1. ὁ συνωτήσας (part.
aor. 1. aet.) Ἀβραάμ, q̄vi occurrit
Abrahamo. Act. 20, 22. πὺ ἐν αὐτῇ
συνωτήσονται (part. fut. 1. aet.) μοι, q̄vā
mihī eventura sunt.

Συνάντησις, εως, ή, occursus. De-
rivatur à 2. perf. prat. pass. συνώλῃ-
σας, abjecto augmento ὧ mutato αἰ
in εἰς, Them. ἀντώ, hinc συναντώ.
Fut. ἵστα. P. συνώλῃσας. Prat. pass.
(q̄vōd tamen ἀχρηστον, inusitatum)
συνώλῃσας, in 2. perf. συνώλῃσας ὧ.
Hinc

Συνάντημα, ατ, τὸ, occursus, e-
ventus, casus. Item plaga, Eccl. 2, 14.
Ex. 9, 14.

Συνάντησις, occursus, obviatio.
Matth. 8, 34. ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ
C Ἰησοῦ, exiit in occursum Jesu. Ex-
iit (nempe ut textus habet) tota
urbs, hoc est, omnes cives unā occurre-
runt.

Ἐπαντώ, ω, ex ἐπὶ ὧ ἀντώ, oc-
curro Matth. 8, 28. ἐπώντησιν (3. plur.
aor. 1. aet. indic.) αὐτῷ δύο δαίμονες
δύο, occurrerunt ei duo demoniaci.
obvenio, contingo. Sir. 12, 17. κακὰ
ἀνὶ ὑπάντησιν (3. sing. a. i. subj.) σοι,
mala si obdenerint tibi.

ὑπάντησις, εως, ή, occursus. Job.
12, 13. ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, pro-
dierunt ei obviam.

ἈΝΤΙ, Prapositio regit solum
Genit. Vertitur pro, Matth. 2, 22.
ὅτι Ἀρχιλάου βασιλεύει ἐν Ἡρώδῃ,
Archelaum regnare pro Herode.
Matth. 5, 38. ὁφθαλμὸν ἀντὶ ὁφθαλμοῦ,
oculum pro oculo. 1. Macc. 16, 3. γί-
νηος αὐτοῦ ἐμὲ καὶ τῷ ἀδελφῷ μου, e-
stote pro me ὧ fratre meo, i. e. meo
ὧ fratris mei loco. Paulē aliter ac-
cipi-

capitur Hebr. 12, 16. ἀνὶ βρώσις μίῃς A
ἀπὸ τοῦ πᾶσι πωλούμεν αὐτῷ, unico edu-
lio vendidit suum jus primogeniti.
Propter, & notat causam finalem.
Hebr. 12, 2. ἀνὶ ἀγαλλίας ἰαυτῷ χα-
ρῆς, propter propositum sibi gaudium,
ad illud videlicet consequendum. 1.
Cor. 11, 15. ἡ κόμη ἀνὶ ᾧ βολαίς δι-
δοῖ, coma data est pro belamine, hoc
est, ut esset belamen. αὐτῷ ὦν, ἐὸν qvòd,
propterea qvòd, idcirco qvòd, Luc.
1, 20. αὐτῷ ὦν ὅτι ἐπίσδους, ἐὸν qvòd
non credidisti. Luc. 19, 44. αὐτῷ ὦν
ὅτι ἐγὼ εἶπα, ἐὸν qvòd non agnoveris. Act.
12, 23. αὐτῷ ὦν ὅτι ἔδωκε τὴν δόξαν
τῷ θεῷ, ἐὸν qvòd non tribuisset gloriam
Deo. Propterea simpliciter non se-
quente qvòd. Luc. 12, 3. αὐτῷ ὦν ὅτι
ἐν τῇ σκοτίᾳ ἔπαυε, ἐν τῷ φωτὶ ἀνα-
στήσεται, propterea seu qvòd propter,
qvòd in tenebris dixisti, in luce audi-
entur. ἀνὰ τέτα propterea, huius rei
gratiā, ob hanc causam. Eph. 5, 31. C
ἀνὶ τέτα κατελείψῃ ἀνδρα γυναικα ὡς
ἑαυτὴν, propterea derelinquet homo,
nempe maritus, patrem. Valet etiam
idem qvòd super, Job. 1, 16. χάριν ἀν-
τὶ χάριτος, gratiam super gratiam,
hoc est, gratiam cumulatam, auctio-
rem. Accipitur etiam pro ὡς, &
commodum ac utilitatem declarat.
Matth. 17, 27. δός αὐτοῖς ἀνὶ ἐμοῦ κῆ-
ρ, da eis pro me & te. Matth. 20,
28. & Marc. 10, 45. δέξαι τὸν ψυχλὸν D
αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν, daret qvòd a-
nimam suam in redemptionis preti-
um pro multis. cum infinitivo. Jac.
4, 15. ἀντὶ τοῦ λέγειν υἱάς, pro eo qvòd
dicere debuisti, in compositione signi-
ficat contra, adversus. ἀντιλέγω, con-
tradico Job. 19, 12. Ἀντίχριστος, ὁ,
Antichristus, qvòd Christo est contra-
rius, 1. Job. 2, 18. Loco vice, ἀντι-
παύω, ὁ, proconsul. Act. 13, 7. vi-
cissim. ἀντικαλῶ, vicissim invito.

Luc. 14, 12. ἀντιποδίδωμι, reddo, vi-
cissim do, compenso. Luc. 14, 12. ἐ
regione, ἀντιπαρέρχομαι, contra pro-
deo, prater eo. Luc. 10, 31.

Ἀντιπάρω, ἐ regione, ex adverso.
Luc. 8, 26.

Ἀντικρυς vel ἀντικρυ Adverb. con-
struitur cum genitivo, ἐ regione, Act.
20, 15. ἀντικρυ χλσ, ἐ regione Cbii in-
sula.

Ἐναντι ex eo & ἀντὶ Adv. cum Gen.
ante Luc. 1, 8. ἔναντι τοῦ θεοῦ, ante De-
um, id est, in templo, ante arcam
testimonii.

Ἀπέναντι Adv. coram, cum gen.
Act. 3, 16. ἀπέναντι πάντων υἱῶν coram
omnibus vobis, ex adverso Matth. 21,
2. εἰς κάμλον τὸν ἀπέναντι υἱῶν scil.
ἵππων, in vicum, qvòd vobis est ex ad-
verso, vel ἐ regione, vel ut Geometrae
loquuntur, ἐ diametro oppositam.
Matth. 27, 61. ἀπέναντι τοῦ τάφου ἐ regi-
one sepulcri. contra Act. 17, 7. ἀπέναν-
τι τοῦ δρυμάντος, contra decreta.

Ἀντιπῶρος, ἐ contrario, ex adver-
so; ἀντὶ ab. cum genit. Cant. 6, 4.

Κατ᾽αντι, idem. Marc. 11, 2. εἰς κά-
μλον τὴν κατ᾽αντι υἱῶν (ἵππων) in vi-
cum, qvòd vobis est ex adverso. Rom.
4, 17. κατ᾽αντι (αὐτῷ) ὁ ἐπίσδου, co-
ram eo, cui credidit. Hellenismus, pro
ᾧ ἐπίσδου.

Κατ᾽αντιπῶρος, ex adverso; coram.
D 2. Reg. 22, 23.

Ἐναντίος, ὁ, ὁ, contrarius, ὁ, um,
adversus, ὁ, um. Matth. 14, 24. ὡς
ἦν ἐναντίος τοῦ ἀνέμου, erat enim ven-
tus contrarius. ἐξ ἐναντίας scilicet
χώρης ἀγρι, ex adverso, ἐ regione.
Marc. 15, 39. παρ᾽ἐναντίας ἐξ ἐναντίας αὐ-
τοῦ, adstant illi ex adverso. Sir. 37, 9.
item ἐ contrario.

Ἐναντίος Adv. idem qvòd ἀντιπῶρος
coram cum Gen. Marc. 2, 12. ἐξ᾽ἀντι-
πῶρος πάντων, egressus est coram
omnibus,

omnibus, in conspectu omnium. Luc. 24, 19. ἐναντίον τῷ Ἰησοῦ καὶ παντὶς τοῦ λαοῦ, eorum Deo, & toto populo.

Ἐναντιόμην, ἔμην, fut. ὄσμαι, ad-
versor, repugno, obisto. 3. Esd. 1, 26.
καὶ μὴ ἐναντίς (2. sing. imper. contr.
ex ἐναντός) τῷ Κυρίῳ, & ne adversa-
re Domino.

Ἐναντιώσις, εἰς, ἡ, repugnantia,
contrarieras.

Τῶναντιον. Adv. è contrario, con-
tra, compositum ex τὸ ἐναντίον 2.
Cor. 2, 7. Gal. 2, 7. ἄλλὰ τῶναντιον, imò
è contrario.

Ἰπτανίτης, ὁ, occultè contrari-
us Col. 2, 14. ὁ (χειρουργῶν) τῷ ἰσ-
τανίῳ ἡμῶν, quod erat nobis occultè con-
trarium. hostis, adversarius Hebr.
10, 27. φοβερὸν δὲ πρὸς ἐκδοχὴν κρίσεως,
καὶ πρὸς τὸν ἰστανίαν μὴδοντὸς τὴν
ἰστανίαν, sed horrenda quædam ex-
spectatio iudicii, & ignis fervor, quib.
deboraturus est adversarios. Sir. 23, 3.
πιστεύει ἰσταντῶν ἰστανίαν, cadam
coram adversariis.

Ἀνκευς, & ἄνκευ, è regione, co-
ram; cum Gen. 3. Macc. 5.

† ἈΝΤΙΟΧΕΙΑ, αἰ, ἡ, Antio-
chia, nomen urbis quæ fuit totius Sy-
ria metropolis, à Seleuco Nicânore
condita, & à patris sui Antiochi no-
mine ita denominata, ex ἀντὶ pro, vi-
ce, & ὄχος, ἵα, ὁ, significat repagu-
lum, q. d. vice repaguli. Notatio est
à simili. Genit. Ἀντοχίαι, Aët. 11, 19.
Dat. Ἀντοχίαι, Aët. 15, 35. διτελευτῶ
Ἀντοχίαι, commorati sunt Antio-
chia. Acc. Ἀντοχίαν, Aët. 11, 27. In
quæ urbe discipuli primum caperunt
nominari Christiani. Hinc

Ἀντοχίως, ἵα, ὁ, Antiochenis,
Aët. 8, 5.

† ἈΝΤΙΠΑΣ, α, ὁ, Nomen viri
Apoc. 2, 13. ex ἀντὶ & πᾶς, q. d. vice,
seu loco omnium, vel contra omnes,

Aut Ἀντίχας, contrarius Christo.
† ἈΝΤΙΠΑΤΡΙΣ, ἵα, ὁ, No-
men urbis Palestinae, nunc diruta,
quæ Herodes rex Judææ ex patris
sui Antipatris nomine ita vocaverat,
quib. dictus fuit ἀντίπατρις, ὁ, ὁ, An-
tipater, q. d. ἀντὶ πατρὸς loco seu vice
patris. Conf. 1. Macc. 12, 6. Dicitur
Ἀντιπατρὶς pro Ἀντιπατρὶς. Aët. 10,
23, 31.

ἈΝΤΛΕΩ, ᾧ, haurio, cum Acc.
(ex ἀντὶ & τλάω sursum fero) Joh. 4,
15. F. ἀντλήσω. P. ἠντληκα. Joh. 2, 9.
οἱ ὠτληκότις (part. præter. act. pl.
num.) τὸ ὕδωρ, quib. hauserant aquam.
aor. 1. act. ὠτλησθε. Joh. 2, 8. ἀντλή-
σας (2. pl. aor. 1. imper.) haurite.
Joh. 4, 7. ἔρχε(ν) γυνὴ ἀντλήσας (aor.
1. act. inf.) ὕδωρ, venit mulier, ut hau-
raret aquam. præter. pass. ὠτλημαι, un-
de derivatur

Ἀντλημα, τό, ὁ, haustum, & α
quæ haurimus aquam. Joh. 4, 11.

ἈΝΤΡΟΝ, ὁ, τὸ, antrum, locus
subterraneus; stabulum. 3. Reg.
16, 18.

Ἀντράδης, ἵα, ὁ, ἡ, antri speciem
habens, cavernosus. 2. Macc. 2, 5.

ΑΝΥΩ perficio. F. ἀνύσω. P. ἠνύ-
κα. α. 1. ἠύσω.

Διανύω, idem, cum Acc. F. διγνύσω.
P. διώνυκα. α. 1. διώνω. Aët. 21, 7.
διγνύσας (part. a. 1. act. pl. num.)
τὸ πλοῦν, absoluta navigatione. per-
venio, 2. Macc. 12, 17. διήνυσαν (3. pl.
a. 1. ind.) εἰς τὴν χάρεκα, pervenerunt
in Characa.

Κατανύω, conficio, perago. 2.
Macc. 9, 4. κατανύειν τὴν πορείαν, con-
ficere iter.

Ἀνώντος, ὁ, ὁ, ἡ, impossibilis. Li-
nus ῥάδια πάντε ἡμῶν πλίσας, καὶ
ἀνώντιν εἶδεν, facilia sunt omnia
Deo perfectu, & impossibile nihil.
ἀνώντον (ut hæc juniorum causa ad-
dam)

dam) ex a priv. ὁ αἰνὴς perfectus, A quod est ex αἰνῶ vel αἰνῶς, perficio, α in medio mutatur in η, metri causa. inexpeditus, imperfectus, 3. Macc. 4. ἀλὼντων λαμβάνουσι τέλῃ, inexpeditum accipiens finem, ante confectum negotium finita.

ΑΝΩ sursum, supra. Adb. loci. item temporis. Job. 11, 41. ὁ ὃ 'ἰν-σῆς ἦς τὰς ὀφθαλμοὺς αἰνῶ, Jesus autem elevari oculos sursum. Supernè, in locis supremis, Act. 2, 19. Heb. 12, 15. B αἰνῶ φέρον, suppullulare. ὁ αἰνῶ scil. αἰν. supernus, superior. ἡ αἰνῶ scilicet ἔσσε superna. Gal. 4, 26. ἡ ἡ αἰνῶ ἰσχυρο-λάμ, illa enim quæ sursum est Hierosolyma. Phil. 3, 14. τῆς αἰνῶ κλήσεως, superna vocationis. Col. 3, 2. τὴν αἰνῶ (scil. αἰνῶ) προσέτι, superna satagite Job. 8, 23. ἐγὼ ἐκ αἰνῶ (scil. αἰνῶ) εἰμι, ex supernis sum, hoc est, & cælo. Job. 2, 7. ἰσῶς αἰνῶ usque ad summum, pro ἰσῶς αἰνῶ scil. μίρως, usque ad summam partem, h. e. usque ad orificium. comparatur etiam more Latine vocis supra ἀνώτερον, α, ο, superior, us. ἀνώτερος, η, ο, supremus, α, um. Hinc ἀνώτερον capitur Adverbialiter, altius, in locum sublimiorem. Luc. 14, 10. φίλε, προσ-ελάβεθι ἀνώτερον, amice, ascende altius, superius. Heb. 10, 8. ἀνώτερον λέ-γων, quum superius dixisset, ubi non locum, sed tempus significat. Sic D apud Demosth. οἱ αἰνῶ χεῖροι, superiora tempora.

Ἐπάνω Adb. loci. compositum ex ἐπὶ super & ἄνω sursum, construitur cum gen. supra, super. Matth. 2, 9. ἐπάνω ἢ τῷ τῷ παιδίον, pro ἐπάνω αἰ-πυ ἢ τῷ τῷ παιδίον, supra locum, ubi erat puerulus. Luc. 10, 19. πατέιν ἐπά-νω ὄφεις, calcare serpentes. Matth. 5, 14. ἐπάνω δεῦς κερύβιν, supra mon-tem posita. Matth. 21, 7. καὶ ἐπὶ ἵππων

ἐπάνω αὐτῶν τὰ ἵμῃνα imposuerunt eis vestimenta Apoc. 6, 8. καθήμενος ἐπὶ-νω αὐτῶν, insidens illi eqvo. Matth. 27, 37. ἐπάνω τῆς κεφαλῆς, super ca-put. Luc. 4, 39. ἐπιστὰς ἐπάνω αὐτῆς, astans supra eam, scilicet flectendo caput. Ad dignitatem transfertur Job. 3, 31. ἐπάνω πάντων ἐστὶ supra omnes est. Luc. 19, 17. ἰδοὺ ἐξοίσαν ἔ-χων ἐπάνω δέκα πόλεων, habeto ius in decem urbes. sine casu expresso Luc. 11, 44. ἀεὶ πατέοντες ἐπάνω scilicet τῶν μνημείων, ambulantes super monimen-τα. aliquando sine casu. 1. Macc. 6, 1. διαπορεύετο τὰς ἐπάνω χώρας, peragra-uit superiores regiones. Transfertur ad pretium & redditur amplius quàm Marc. 14, 5. ἡδυνάτω ὃ τῶν ἑκατῶν ἐπὶ αἰνῶ πεντακοσίων δλωαρίων. poterat hoc venire amplius quàm trecentis de-nariis. Ad numerum & sine casu ab-solute ponitur 1. Cor. 15, 6. ἔπειτα ὡφθῆν ἐπὶ αἰνῶ πεντακοστοῖς ἀδελφοῖς, deinde conspectus fuit & pluribus quàm quingentis fratribus.

Ἰπταγῶν, longè supra Eph. 1, 21. ὑπερῶν πάσης δέχης, longè supra omne imperium. Eph. 4, 10. ὑπερῶν πάντων τῶν ἑγγύων, longè supra omnes cælos. supra, idem quod ἐπάνω Hebr. 9, 5.

Ἀνωθεν propriè Adverb è loco, uti terminatio ostendit, è supernis. in N. T. ponitur pro ἐξ ἁνωθεν è cælis. Jac. 1, 17. ἀνωθεν ἐστὶ καταβαίνων, supernè, & cælo descendens. Job. 3, 31. ὁ ἀνωθεν ἐρχόμενος, qui è supernis venit. Job. 19, 11. εἰ μὴ τῷ σοι δεδομένον ἀνωθεν, nisi tibi datum esset supernè. Jac. 3, 17. ἡ ἀνωθεν σοφία, quæ è supernis est sapientia. à summo Marc. 15, 38. δὲ ἀνωθεν ἰσῶς καὶ τῶ, à summo usque ad imum. Job. 19, 23. ἐκ τῶν ἀνωθεν à summo. altius, à principio. Luc. 1, 3. denuò Job. 3, 3. Nonnus bene vertit

τὸ δόξ

τὴ δούλῳ, *secunda vice*. Ad tem-
pus etiam transfertur, & vertitur
inde à majoribus Αἰ. 26, 5. ἀπο-
λασκοντες με ἀνῶθεν, qv̄i me noverint
inde à majoribus. Retrò Gal. 4, 9.
εἰς πάλιν ἀνῶθεν δαδόντων διδασκ., qv̄i-
bus retroflexis vestigiis rursus servire
sultis.

Ἀνωτερικός, ἡ, ὄν, superior. Αἰ. 19,
2. διαλαθόντα ἀνωτερικά μίση, *per-*
gratis superioribus locis.

ΑΝΩΓΕΟΝ, ὡ, τὸ, cœnaculum B
(idem qv̄od ὑπεῖον palatium, cœna-
culum, q. d. τὸ ὑπὲρ τῶν ἔσθων, qv̄od
super terram, sicut Favorinus alu-
dit.) Atticè ἀνώγειον, ὡ, ὅ, declin. 4.
simpliciter Marc. 14, 15. Luc. 22, 12.
δείξει ἀνώγειον μίζα ἑσθωμένων, cœna-
culum magnum stratum. Scribitur
etiam ἀνώγειον q. d. ὡς τῆς γῆς διὰ su-
pra terram eminens. ex ἀνω ὅ γαῖα
terra, qv̄od veteres in superiore adi-
um parte cœnarent.

ὑπόγειον, ὡ, ὅ, ἡ, subterraneus.
Jer. 38, 11. ὑπόγειον vel ὑπόγειον, ὡ, ὅ,
hypogæum, ædificium subterraneum,
arcuato opere extructum, cuiusmodi
est cella vinaria.

Αἰλίνη, ἡ, ὅ, securis, item do-
labra, ascia, à Th. ἄλω (κλῶ) fran-
go, Matth. 3, 10. Luc. 3, 9.

Αἰλος, α, ὅ, dignus, a, um.
regit Gen. Derivatur παρὰ τὸ ἄγειν
ducere, trahere. propriè dicitur de
eo, qv̄od æqualis est ponderis ac mó-
menti, translatione à ponderandi
ratione sumpta, in qv̄a lanx lancem
adducit in rebus ponderis æqualis. Qv̄e
verò præponderant, lancem deprimunt.
Luc. 10, 7. ἀξίος ὁ ἑργάτης ἑμισυῦ ἀν-
τίστ., dignus est operarius mercede
suâ. aptus Matth. 10, 38. σὺ μὲν οὐκ
ἀξίος, non est me dignus, scilicet do-
mino, ineptus est ad regnum meum.
meritis Rom. 1, 32. ἀξίος θανάτου, di-

Agni morte, mortem meriti sunt. de-
cens, conveniens 2. Macc. 6, 24. ὃ
ἦ τῆς ἡμετέρας ἡλικίας ἀξίον ἐστὶν ὑπο-
κερῆναι, non enim nostra ætate di-
gnum est simulare. Αἰ. 26, 20. ἀξία τῶ
μετενοίας ἔργα, opera penitentiae
convenientia. par (pro ἀντίξιο.)
Rom. 8, 18. σὺν ἀξίᾳ τὸ παθῆματι τῷ
νῦν καὶ οὗτος τὸ μέγα σπέρμα δόξου
ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς, non sunt pa-
res perpeffiones presentis temporis
gloria in nobis revelanda. Sequente
infinitivo. Luc. 15, 19. σὺ γὰρ εἶμι ἀξίος
κληθῆναι υἱός, pro ὅτι κληθῆναι, non
amplius dignus sum, qv̄i nominer fi-
lius. sine casu Luc. 7, 4. ἀξίος ἐστίν,
ὃ παρέξει τῷτο, dignus est, cui hoc
praestes. Subintelligitur casus Luc. 23,
41. ἀξία ἦ ὢν (pro τῷτιν ὢν) ἱστέα-
ξαμεν ἀπολαμβάνομεν, nam digna fa-
ctis nostris recipimus.

Ἀξία, αἰ, ἡ, dignitas, meritum.
C Sir. 38, 17. κατὰ τὴν ἀξίαν, ex meri-
to.

Ἀξίως Ἀδῶ. dignè, cum gen. Rom.
16, 2. ἀξίως τῶν ἀγίων dignè sanctis,
h. e. prout decet sanctos. 1. Theff. 2, 12.
ἀξίως ἦς dignè Deo, hoc est, prout
debet filios Dei, qv̄os Deus tantis affe-
cit, & afficiet beneficiis. sine casu, ju-
ste. Sap. 16, 1. ἐκλογισθεσαν ἀξίως, pu-
niti sunt juste. convenienter, Sir. 14,
11. ὡς σφοδρῶς κυρία ἀξίως ὡς σφοδρῶς,
D oblationes Domino convenienter ad-
duc.

Ἀξίωμα, ατ, τὸ, dignitas, au-
ctoritas. 2. Macc. 4, 31. οἱ δὲ ἀξίω-
ματι κείμενοι, in dignitate positi.

Ἀνάξιος, indignus 1. Cor. 6, 2.
cum Gen.

Ἀναξίως Ἀδῶ, indignè cum genit.
2. Macc. 14, 42.

Ἀντίξιος, æquiparandus, æqualis
pretii.

Ἀξιόω, ὦ, cupio Αἰ. 28, 22.
F 2 æquum

αξιωματιον censeo. imperf. ἡξίωσεν, 2v. *Alt.* A erint, ut aeternam illud (scilicet vitam aeternam) consequantur.
 15, 38. παύλας δὲ ἡξίωσεν (3. sing. imperf. *alt* pro ἡξίωσεν) Paulus autem aequum censebat. dignor, dignum censeo. a. 1. ἡξίωσεν. Luc. 7, 7. ἡδὲ ἐμὸν τὸν ἡξίωσεν περὶ τοῦ εἰδέναι, neque me dignum arbitratus sum, qui venirem ad te. peto, postulo. 1. Macc. 11, 28. ἡξίωσεν Ἰωνάθαν τὸν βασιλέα, rogavit Jonathan Regem. Atque haec significatio frequens est in Apocryphis. dignum reddo. 2. Thess. 1, 11. B
 ἵνα ὑμᾶς ἀξίωσιν (3. sing. aor. 1. *alt.* subj.) τῆς κλήσεως, ut vos dignos reddat ista vocatione. praes. pass. ἀξιόωμαι, ἔμαι, dignus reputor 1. Tim. 5, 17. διπλῆς τιμῆς ἀξιόωσεν (3. pl. praes. pass. imperf.) contrāte pro ἀξιοῖσθαι, duplici honore digni habentor. Praet. perf. ἡξίωμαι Heb. 3, 3. κλήσιν δὲ ἡξίωται ampliore honore dignus habitus est aor. 1. pass. ἡξιώθην. fut. 1. pass. ἀξιοθήσμαι Heb. 10, 29. πόσω χειρότερον ἀξιοθήσεται τιμωρέας, quantum acerbior dignus censebitur supplicio?

Καταξιώω, ὦ, dignum iudico, dignor. F. καταξιώσω. Praet. καταξιώκα. aor. 1. καταξίωσα. rogo. καταξιώσιντων (gen. pl. m. g. part. a. 1. *alt.*) τὸν ἐλεήματα Κύριον, cum rogarent misericordem Dominum. 2. Macc. 13, 12. praet. pass. καταξιώμαι, σαι, ται. a. 1. pass. καταξιώθην *alt.* 5, 41. καταξιώσιντων (3. pl. a. 1. pass. indic.) ἀπμα-
 ἔτηα, digni fuerint habiti, qui contumelia afficerentur. Luc. 21, 36. ἵνα καταξιώσιντε (2. pl. aor. 1. pass. subj.) εἰσφύγῃν, ut digni habeamini, qui effugiat. 2. Thess. 1, 5. εἰς τὸ καταξιώθῃν (aor. 1. pass. inf.) ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ut digni habeamini regno Dei. Luc. 20, 35. οἱ δὲ καταξιώσιντες (part. aor. 1. pass. pl.) τοῦ αἰῶνος τυχόν, qui vero digni habiti fu-

erint, ut aeternam illud (scilicet vitam aeternam) consequantur.

ΑΞΩΝ, ὄν, axis, qv. ab ἄξω, qv. circa axem rota agitur. Sir. 33, 5.

ΑΠΑΛΟΣ, ἡ, ὄν, tener, a, um, delicatus, mollis. Marc. 13, 28. ὁ κλάδος ἀπαλός, ramus tener. in compar. ἀπαλώτερος tenerior. Gen. 33, 13. videtur sic dici qv. ἀπαλός a nomine ἀφῆ, ἡ, tactus. ἀπαλός q. d. tactui cedens, qv. enim mollia sunt, tactui cedunt.

Απαλότης, ἡ, ὄν, teneritas, molities. Ez. 17, 4.

Απαλώω, fut. ἰω, tenerum reddo, emollio. Pass. ἀπαλωόμαι, emollior. a. 1. ἡπαλώην. 4. Reg. 22, 19. Ps. 55, 21.

ΑΠΑΞ, semel Adv. Phil. 4, 16. ἀπαξ ἐς δις, semel atque iterum. Heb. 9, 28. ὁ Χριστὸς ἀπαξ περὶ ἡμῶν Χριστὸς semel oblat. certo, immutabiliter. Juda v. 5. εἰδόντες ὑμᾶς ἀπαξ τῷτο, ut qui certo hoc sciatis. Cum Genit. ἀπαξ τῆς ἡμέρας semel in die. Heb. 9, 7. ἀπαξ τοῦ αἵματος, semel in anno.

Εφαπαξ, semel, ex ἐπὶ ἑ ἀπαξ, Rom. 6, 10. ἀπὸ θανάτου ἐφάπαξ, mortuus est semel. item una vice seu uno eodemque tempore, auf einmal 1. Cor. 15, 6. Heb. 7, 27.

ΑΠΑΡΤΙΑ, αι, ἡ, supellex, qv. se instruunt οἱ ἀπαρτίζοντες, i. e. proficiscentes. Judith. 2, 15. Th. αἰρω.

ΑΠΑΤΑΩ, ὦ, decipio, fallo, impono, seduco, q. d. ἀπάγω τὴν πίστιν a via deduco. vel ex a priv. Ἐπατίω ambulo, non recte incedo. Eph. 5, 6. μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω (3. sing. praes. *alt.* imperf.) nemo vos seducat. Jac. 1, 26. ἀπατῶ (part. praes. *alt.*) καρδίαν αὐτοῦ, seducens suum ipsum cor. F. ἀπατήσω. P. ἡπάτηκα. aor. 1. ἡπα-

τησθε

μοσε. Judith 13, 18. ἡπαύτησεν αὐτὸς τὸ
 πρῶτον, *imposuit ei vultus*. Sap. 4,
 11. ἡ δόλος ἀπατήσῃ (3. sing. a. 1.
 subj.) ψυχῇ αὐτοῦ, *aut dolus seducat*
animam ejus. præt. pass. ἡπαύτηται.
 aor. 1. pass. ἡπαύθην 1. Tim. 2, 14.
 Ἀδὰμ οὐκ ἡπαύτην (3. sing. a. 1. pass.
 indic.) ἡ δὲ γυνὴ ἀπατήθησα (part.
 a. 1. pass.) *Adamus non fuit seductus*
(scil. à Satana immediate) sed mulier
seducta.

Ἀπαυτών, ὧν, ο, impostor. dece-
 ptor.

Ἀπατήσις, εως, ἡ, deceptio, à
 pers. pass. Judith. 10, 4. εἰς ἀπατήσιν
 ὁφθαλμῶν, *in deceptionem oculorum*.

Ἀπατητικὸς, fallax, fallendi arte
 instructus.

Ἀπατή, εως, ἡ, deceptio, fallacia,
 fraus, dolus, impostura. Matth. 13, 22.
 ἡ ἀπατή τῶ πλάττει. fallacia divitiarum;
 hypallage Hebraica, pro ὁ πλάττει
 τὸ ἀπατήσις, hoc est, ἀπατητικὸς, di-
 vitiae fallaces, deceptrices. Eph. 4, 22.
 κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ἀπατήσιν, He-
 braismus, pro ἀπατητικὰς vel ἀπα-
 τήσας, secundum seductrices cupiditates.

Ἐξαπατήω, ὦ, seduco Rom. 16, 18.
 ἔξαπατῶσι (3. pl. præs. act. indic.) τὰς
 καρδίας τῶν ἀνθρώπων, *seducunt corda ho-*
minum minime malorum. Susan. 6.
 56. ὁ καὶ δὲ ἐξηπάτησέν με (3. sing. a. 1.
 ind. act.) et, *pulebritudo decepit te*.

Φρεναπήσις, εως, ο, mentis deceptor.
 Tit. 1, 10. καὶ φρεναπήται, *et mentium*
deceptores.

Φρεναπατήω, ὦ, decipio. Gal. 6, 3.
 ἐαυτὸν φρεναπατῶ, *hunc suus ipse a-*
nimus seducit, hoc est, seipsum se-
 ducit. F. φρεναπατήσω. P. πηφρενα-
 πτήκα.

ἈΠΕΙΛΕΩ, ὦ, minor. Nab. 1, 4.
 ἀπειλὴν ἠκούσας, καὶ ἐνράσων αὐτὸν,

increpans mare arefacit ipsum. 1.
 Pet. 2, 23. πύχων οὐκ ἡπέλει (3. sing.
 imperf. act.) *quum pateretur, non*
minabatur. In prima pers. imperf.
 ἡπέλεον contractè ἡπέλεον, *minabar*.
 F. ἀπειλήσω. Ef. 66, 14. P. ἡπέληκα.
 a. 1. ἡπέλησα. inf. ἀπειλῶσα Sir.
 19, 16. præs. med. ἀπειλιόμεναι, ἔμεναι,
 minitor, interminor. F. 1. ἀπειλήσουμαι.
 aor. 1. pass. ἡπειλήθην Num. 23, 19. ἔχ
 ὡς ἀνθρώπου ὁ θεὸς ἀγαπήσας
 ἀπειλήσας non ut homo Deus decipi
 potest, neque ut filius hominis minis
 terreri. Hebr. aut. quæm peniteat.
 conf. Judith. 8, 15. a. 1. med. ἡπειλη-
 σάμεναι, ω, ατο, Αἴ. 4, 17. ἀπειλὴ ἀ-
 πειλησώμεθα (1. pl. aor. 1. med. subj.)
 interminando interminemur, hoc est,
 gravissimis minis interdiciamus, seve-
 rissime interminemur. Hebraicus ple-
 onasmus.

Ἀπειλή, ἡς, ἡ, minæ Αἴ. 9, 1. ex
 ἀπὸ ἑὸ obsoleto ἱλιώ Ἄolicè ἱλιώ, pro
 quæ nunc usitatum est αἰγῶναι, ab-
 straho, aboco, quod minis nostris alios
 à proposito suo abocemus.

Προαπειλιόμεναι, ἔμεναι, addo mi-
 nas, Αἴ. 4, 21. πρὸς ἀπειλισώμενοι
 (part. a. 1. med.) ab a. 1. med. indic.
 πρὸς ἀπειλισώμεναι, ω, ατο, perrexi mi-
 nari, gravius minatus sum.

† ΑΠΕΛΛΗΣ, ἔ, ὁ, Apelles,
 nomen viri, ex α ἑ πῆλος seu πῆλος
 niger, fuscus, q. d. minime niger. vel
 à Latina voce apella, quæ circumci-
 sum significat, q. d. sine pelle. Sic a-
 mens, q. d. sine mente, Rom. 16, 10.
 Ἀπολλέως τὸ Ἀπελλῶ, salutate A-
 pellen. Fuit etiam alius Apelles, pi-
 ctorum princeps, à quo solo Alexan-
 der rex Macedonum pingi voluit, de
 quo Ovidius ita scripsit:

Si nunquam Venerem Couis pin-
 xisset Apelles,

Merfa sub æquoreis illa lateret A
aquis.

Α'ΠΗΝΗΣ, ἑ, ὁ, η, crudelis,
immitis. Ex δὲ ὁ ἐνός, i. e. πρῶτος,
mansuetus. Sap. 17, 19.

Ἀπηνεία, ας, η, inhumanitas.

Α'ΠΛΟ'ΟΣ, ἄς, (ex α ἑ πολὺς
quasi dicas non ex multis) in Genit.
ἀπλός, ὦ, in f. g. ἀπλόη, ἡ. in n. g.
ἀπλόον, ὦν, simplex Luc. 11, 34.

Ἀπλῶς Adverb. benignè, fac. 15.
simpliciter. Sap. 16, 27.

Ἀπλότης, ὅτι, ἡ, simplicitas.
item candor, sinceritas. 2. Cor. 1, 12.
ὦν ἀπλότη καὶ εὐκλειείᾳ. Col. 3, 22.
ὦν ἀπλότη καρδίας φοβούμενοι τὸν Θεόν,
cum integritate cordis, timentes De-
um. Sap. 1, 1. benignitas, beneficen-
tia Rom. 12, 8. 2. Cor. 8, 2. item idem
quod εὐθεία, bonitas, probitas. 1.
Macc. 2, 60. πρᾶυτης, mansuetudo,
δυσπρόσωπα, nulla pravitatis, zu viel
gut seyn/ qvofensu à Demosthene ac-
cipitur olynth. 2. vide 1. Chr. 29, 17.
Prov. 19, 1. Sic ἀκαθῶ, ἀπλῶς,
Gen. 25, 27. ab Aquila vertitur ἀπλῶς.
Quandoque etiam est idem quod ἁπλῶς
ἀφρων fatuus.

Ἀπλῶν, ὦ. fut. ὠσῶ. perf. ἥπλωκα.
aor. 1. ἥπλωσα. simplicem reddo.
Job 22, 3.

Τετραπλόος, ἑς, ὁ, quadruplus.
Luc. 19, 8. διδίδωμι τετραπλῶν, reddo
quadruplum. διπλόος, ἑς, duplex. vi-
de infra suo loco.

Τετραπλῶς, adverb. quadrupli-
citer.

Α'ΠΟ', Præpositio, construitur
cum solo genitivo, ἔσ valet à, ab. Col.
2, 2. χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη δὲ πατρὸς
ἡμῶν, gratia sit vobis ἔσ pax à
Deo Patre nostro. Heb. 8, 11. δὲ παρὸς
ἡμῶν, cum parvulus, cum ma-
gnus. Similis phrasis Jon. 3, 5.

Rom. 16, 17. ἐκκλησίου ἀπ' αὐτῶν, de-
clinatis ab illis. ex Matth. 27, 21. τίνα
δίδασκε δὲ τῶν δύο; utrum vultis ex
istis duobus? Luc. 6, 13. ἐκλεξαμένοι
ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, quum ex ipsis (di-
scipulis suis) elegeret duodecim. Luc.
8, 2. ἀφ' ἧς, ex quibus exierant demo-
nia septem. Matth. 23, 34. δὲ πόλει
ἐς πόλιν, oppidatim. B. Luc. 19, 39.
δὲ τῇ ὄχλῳ, à turba. propter.
Matth. 14, 26. δὲ τῇ φόβῳ ἐκπαύει,
propter metum foverati sunt. Luc.
19, 3. οὐκ ἠδυνάτο δὲ τῇ ὄχλῳ, non po-
terat propter turbam. Præter. Hebrai-
smus, ubi ἰδῶ exprimitur per δὲ.
Luc. 21, 26. δὲνυχόντων δὲ φόβῳ, ex-
animatis præ timore. Luc. 24, 41. δὲν
χαρῆς præ gaudio. Job. 21, 6. ἐν ἑπ
ἐκείνῳ ἔχουσιν δὲ τῇ πλήθει
non amplius trahere poterant præ
multitudine. Act. 20, 9. δὲ ὕπνῳ, præ
somno. post, more Latinorum, quibus
quodque præpositione à utuntur pro
post. Luc. 2, 36. ἔγνωσε ἰησὺν δὲ
παρθένῳ vixerat annos septem post
virginitatem suam. Rom. 1, 20. δὲ κτί-
σις κόσμου, à creatione mundi, hoc
est, post creationem mundi. Rom. 15,
23. δὲ πολλῶν ἐτῶν, à multis annis.
ante, per Hebraismum. Apoc. 17, 8.
ὡς ἡ γέγεα π' πὲ νόμου ἐπὶ τῇ βί-
βλῳ τ' ζωῆς δὲ κατεβολῆς κόσμου.
quorum nomina non scripta sunt in
libro vitæ ante constitutionem mun-
di. Conf. Eph. 1, 4. sic 2. Thess. 2, 13.
ἀπ' ἀρχῆς. confer cum 2. Timoth. 1,
9. ὡς ἔγενον αἰώνιον ad formam ἑ
ἰδῶ Psal. 93, 2. Proverb. 8, 22. ἰδῶ
ante tunc, ἔσ ib. v. 23. ἰδῶ
ante primordia terre. ἔσ Ps. 93, 7. ex-
plicationis ergo additur ἰδῶ
ab æterno. Es. 43, 13. ἰδῶ
ante diem, hoc est, ante ullum tempus. Per
Luc. 12, 57. π' ἀφ' ἑαυτῶν ἔκλειπεν τὸ
δικαίον;

δικαιον; cur per vos ipsos non discernitis quod justum est? Luc. 21, 30. αὐτοὶ γινώσκετε per vos ipsos agnoscitis. ad exemplum. 2. Tim. 1, 3. ὡς δὲ λαλῶ δὲ τῷ ᾠδαίῳ, cui servio à majoribus, hoc est, majorum meorum vestigia secutus, videlicet Abrahami, Isaac, Jacobi &c. à quibus sum ortus & quasi per manus veram religionem accepi. conf. Act. 24, 14. Post verbum passivum ponitur pro ᾧ ἀδελφὴ πατρὶς, à, ab. Confer cum seqq. quæ Th. Beza annotabit in 1. Joh. 2, 28. Marc. 8, 31. δὲ δοκιμασθῶν δὲ (pro ᾧ) τῷ πειρασμένῳ, reprobari à senioribus. Luc. 11, 50. ἵνα ἐκζητῇ τὸ αἷμα τὸ ἐκ χειρὶ ἰδρὸν δὲ καταβολῆς κόσμου, δὲ (pro ᾧ) τῷ ᾧ αἵματι τῆς γῆς, ut requiratur sanguis effusus à jactis mundi fundamentis, à natione ista, à sanguine Abel. Hic δὲ trifariam capitur. δὲ καταβολῆς, hic notatur temporis terminus: δὲ τῷ ᾧ αἵματι hic ponitur pro ᾧ. δὲ τῷ αἵματι, hic notatur terminus actionis. Per sanguinem enim ex Hebraismo cades intelligitur. Act. 10, 21. ἀπεσταλμένος δὲ τῷ Κορνήλιῳ, missos à Cornelio. conf. Matth. 11, 19. & 16, 21. Luc. 9, 22. & 17, 25. Sic Arist. in Eth. ἀνδρεία ἢ ἐὶν καθ' ἡδύναμιν τοι εἶσιν δὲ φέροντ' ἐπὶ θανάτου fortitudo est virtus, secundum quam homines difficulter percelluntur, à timoribus circa mortem. Hic δὲ pro ᾧ ponitur. Procul à Col. 1, 23. ὡς μετακινῶμεν δὲ τὸ ἐλπίδῳ, non dimoti procul à spe. Postponitur Act. 13, 23. τὸ τῷ ᾧ αἵματι τῷ ᾧ γένει σωτῆρι pro δὲ τῷ αἵματι τῷ ᾧ, Deus ex hujus semine excitabit servatorem. Redundat Luc. 15, 16. γαστήρα τῶν κοιλῶν δὲ τῷ κρεβάτι, implere ventrem siliquis. Modò causam efficientem notat Gal. 1, 1. κοίτη

ἀπ' ἀνθρώπων, non ab hominibus scilicet vocatus. Jac. 5, 4. ἀπιστεῖτε δὲ αὐτῷ, à vobis defraudatus. 2. Cor. 7, 13. ὅτι ἀναπέπαυ) τὸ πνεῦμα αὐτοῦ δὲ πάντων ὑμῶν, quod refocillatus sit spiritus ejus ab omnibus vobis. Modò subj. locum Marc. 7, 4. δὲ ἀγροῦς, à foro scilicet venientes. Luc. 19, 39. καὶ πᾶς τῶν φαρισαίων δὲ τῶν ἑχθρῶν αὐτοῦ, & quidam Pharisei & turbae (hoc est, ut Syrus vertit, & medio turbarum) dixerunt. Modò adj. temporis, terminum à quo. Eph. 3, 9. δὲ τῷ αἰῶνι, à seculis, hoc est, aeterno. Vide paulò ante voculam post. Dissentaneum. Luc. 18, 3. ἐνδίκησόν με δὲ τῷ ἀνδρὶ μου, vindicame ab adversario meo Matth. 6, 13. ῥύσας ὑμᾶς δὲ τῷ πονηρῷ, libera nos à Malo. Luc. 10, 21. ὅτι ἀπεκρύβη τὸ πνεῦμα δὲ σφῶν quod hac abscondisti à sapientibus. Praepositur Adverbis Matth. 27, 51. δὲ ἀνωθεν, à summo, pro δὲ τῷ αἵματι τῷ αἰῶνι ὄντι, à summa parte ibid. v. 55. δὲ μακρόθεν, eminus. pro δὲ τῷ πνεύματι τῷ μακρόθεν διαστῶν, à loco procul distante. Luc. 24, 21. αὐτὸς δὲ, subintelligitur χρόνος, ex quo tempore, Joh. 1, 51. ἀπ' ἀγῆ, ab hoc tempore, pro δὲ τῷ αἰῶνι χρόνῳ. Matth. 26, 16. δὲ τότε, ex eo tempore. 2. Cor. 8, 10. δὲ πρὸς, ab anno superiori. Rom. 15, 15. δὲ μίμης, aliquatenus. Notatur trajectio casus, quib. regitur. 2. Cor. 3, 18. καθάπερ δὲ τῷ Κυρίῳ πνεύματι, veluti à Domini Spiritu, pro δὲ πνεύματι Κυρίου. inserbit periphrasi, ut Joh. 21, 2. Ναθαναὴλ, ὁ δὲ Κανὰ scil. ὁ, hoc est, Κανὰ, Canensis, quib. erat ex Cana. Act. 14, 19. δὲ Ἀντιοχείας Ἰουδαίῳ, ex Antiochia Judaei. In compositione vertitur ex, ut ἐκ πλάνης inde spero. Luc. 6, 35. μηδὲ ἀπὸ πλάνης, nihil inde vel ex eo sperantes.

tes. ἀπολαμβάνω, excipio 3. Job. 6. 8. Ἀπάλιν, rursus, ἀποκαθίσταίνω restituo. *Att.* 1. 6. de, ἀποστρέφω detego, *Marc.* 2, 4. valdè, ut ἀποτρυμάω, valdè audax sum, *Rom* 10, 20. α, ab, abs, ἀπειμι, abssum. *Col.* 2, 5. ἀπομάσσωμαι, abstergo, *Luc.* 10, 11. *Αποκ.* 20, 11. ὁ ἀπὸ πνεύματος (pro ἀφ' ὧ) à cuius conspectu.

† ΑΠΟΛΛΩΝΙΑ, ας, ἡ, Apollonia, nomen urbis Macedoniae, sic dictae ἀπὸ τοῦ ἀπολλύειν, à perdendo, *Βαβλ.* *Att.* 17, 1.

† ΑΠΟΛΛΩΣ, ὦ, ὁ, Apollos, nomen viri Alexandrini, 1. *Cor.* 3, 5. τίς ὁ Ἀπολλῶς; Quis vero est Apollos? *Gen.* Ἀπολλῶ 1. *Cor.* 16, 12. *Acc.* Ἀπολλῶ pro Ἀπολλῶν, *Att.* 19, 1. 1. *Cor.* 4, 6. *Tit.* 3, 13. ubi observa in qvarta simpliciū declinatione, qvā Attica est, genitivum in dissyllabis aut polysyllabis, si ascensus sit in fine, non circumflexi, ut λέως ἔ λέω, νῶς ἔ νῶ. Ἐ C accusativum regulariter desinere in ν, excerptis ὁ ἄδης, τ' ἄδω, nomen montis. ἡ ἑως, τῶ ἑω, aurora. ἡ κίως, τῶ κίω, vel contractè ἡ κῶς, τῶ κῶ. nomen insulae. ὁ λαγῶς, τ' λαγῶ, lepus. Ἀπολλῶς nomen viri, τ' Ἀπολλῶ. Quaedam tamen eorum etiam regulariter declinantur. Herod. dixit τ' ἄδων, Ἐ Plutarchus τ' λαγῶν, Ἐ *Att.* 21, 1. legimus τῶ κῶν. Eadem est huius vocis notatio, qvā præceden-

tis. ΑΠΤΟ, apto, necito, accendo. *Luc.* 15, 8. ἔχι ἀπὸ τοῦ λύχνου; annon accendit lucernam? F. act. ἀψω. *Præc.* act. ἦψα. α, 1. act. ἦψα. *Luc.* 8, 16. λύχνον ἀψας (part. a. 1. act.) post qvā lucernam accendit. *Judith.* 13, 13. ἀψαντες (nom. pl. m. g.) πῦρ εἰς φῶσιν, accendentes ignem in lucem. *Luc.* 22 55. ἀψάντων (gen. plur. aor. 1. act. part.) ὃ πῦρ, qvum accendissent

ignem, extruxissent focum. α. 2. act. ἦφον. F. 2. act. ἀφῶ.

Ἐξάπλω, accendo, succendo. aor. 1. ἔξῃψα, accendi. 2. *Maccab.* 1, 8. ἀπτομαι, tango. item lædo, percutio, plaga afficio ad imitationem *Υἱὸς tetigit.* conf. 2. *Reg.* 15, 5. construitur cum Genit. 1. *Job.* 5, 18. ὁ πονηρὸς ἔχ' ἀπὸ τοῦ αἵματος, malignus non attingit eum, hoc est, nihil in eum amplius habet potestatis, seu non potest eum ledere seu plaga afficere. metonym. effecti. *præf.* imper. med. ἀπλῶ. *Job.* 20, 17. μὴ μὲ ἀπλῶ, ne tange me. 2. *Cor.* 6, 17. ἀκατάραξ μὴ ἀπλῶδε (2. plur. imper. *præf.* med.) impurum ne tangitote, hoc est, ne confociemini immundis ἔ peccatoribus, ἀπλῶς enim non solum est tangere, sed etiam innecti, innodari, vinciri. LXX. utuntur pro *Πῦρ* fortiter apprehendit, ac derinuit. *Ez.* 41, 6. *Ecc.* 9, 12. item *Πῦρ* adhæsit, conglutinator fuit. 2. *Chr.* 3, 12. *Job.* 31, 7. *præf.* subj. med. ἀπλωμαι, ἡ, ταῦ *Luc.* 18, 15. *præf.* inf. ἀπλῶς *Luc.* 6, 19. ἐξήντ' ἀπλῶς αὐτῷ, studebat eum tangere. 1. *Cor.* 7, 1. γυναικὸς ἀπλῶς, mulierem attingere, hoc est, eam in uxorem ducere. *Zach.* 2, 8. ὁ ἀπτόμενος (part. *præf.* pass.) υἱῶν, ὡς ὁ ἀπτόμενος τ' κόρης ἔ ὁ φθάλμιος αὐτῷ, qvbi tangit, hoc est, lædit, (*Job.* 1, 11.) vos, tangit pupillam oculi ipsius, imperf. ἡπτόμενος, α, ετο. *Marc.* 6, 56. ὅσοι αὐτῷ ἡπτοντο (3. pl. imperf. med.) αὐτῷ, qvotqvot tangebant eum. F. 1. med. ἀψομαι. α. 1. med. ἡψάμενος, α, ατε, *Marc.* 5, 31. τίς μὲ ἡψατο; qvīs me tetigit? aor. 1. med. subj. ἀψομαι, ἡ, ταῦ *Matth.* 9, 21. ἐάν μόνον ἀψομαι, si solum tetigero. *Col.* 2, 21. μὴ ἀψῃ (2. pers. sing. a. 1. med. subj.) ne tetigeris. *Marc.* 8, 22. ἵνα αὐτῷ ἀψήται (3. pers. aor. 1. med. subj.) ut eum tange-

tangeret. Marc. 6, 56. καὶ ἅψων) (3. A. pl. a. i. med. subj.) ut vel tangerent. part. a. i. med. ἅψαντες Luc. 22, 51. ἅψαντες ὧν αὐτῶν, tacti ipsius aure. raro accus. jungitur. 2. Macc. 9, 10. ἑβραίων ἄστρον ἀπὸ τοῦ δοκῶντος, qđi caelestia sidera se contingere putabat. Præf. med. ἐστὶ ἡψα, qđodcum P. actiſ. coincidit, unde est nomen

Αψή, ἡς, ἡ, commissura. Eph. 4, 16. Ἀψή πᾶσις ἀψῆς, per omnem commissuram. Col. 2, 19. Ἀψή τῶν ἀψῶν, per commissuras.

Αναπῶ accendo. Jac. 3, 5. ὀλίγον πῦρ ἡλίκοιο ὕλην ἀνάπτει, exiguus ignis quantum materiam accendit? F. ἀνάψω. P. ἀνήψω. a. i. act. ἀνήψα. Act. 28, 2. ἀνάψαντες (part. aor. i. act.) τὸ πνεῦμα, qđum accendisset pyram. præf. pass. ἀνήψαμεν. a. i. pass. ἀνήψω Luc. 12, 49. ἡδὴ ἀνήψην (ἔκ πῦρ) ignis jam accensus est. 2. Macc. 1, 32. φλόξ ἀνήψην, flamma accensa est.

Ἐφάπτομαι, attingo. 2. Maccab. 7, 1.

Καθίπλω, invado. Fut. καθίψω. P. καθίψα. aor. i. καθίψα, invasi. Act. 28, 3. καθίψα τὸ χειρὸς αὐτοῦ, invasi manum ejus.

Υφάπλω, succendo. aor. i. ὑφάψα, succendi. 2. Macc. 8, 33.

Ψηλαφῶ, ὦ, contrecto, palpo, compositum ex ψάλλω, in a. i. act. ἔψηλα, tango, ἔ leni qđodam modo percussio, ἔ ἀφῶ contrecto, est à nomine ἀψή, ἡς, ἡ, tactus. F. ψηλαφήσω. P. ἐψηλάφησα. aor. i. ἐψηλάφησα. 1. Job. 1, 1. αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, ἔ manus nostræ contrectaverunt. Luc. 24, 39. ψηλαφήσατε (2. pl. a. i. act. imper.) me, καὶ ἴδετε, contrectate me ἔ videte. Act. 17, 27. εἰ ἄρα ψηλαφήσειεν (3. plur. aor. i. act. Attici opt.) αὐτὸν καὶ ὁρῶσιν, si forte palpando eum invenirent. No-

tetur Syntaxis. ἅπλομαι regit Genit. ψηλαφῶν verò Accus. Gen. 27, 12. μήποτε ψηλαφήσῃ (3. sing. aor. i. act. subj.) με ὁ πατήρ, ne forte me contrectet pater. præf. pass. ψηλαφώμεν, ὦμαι, palpor, contrector. Heb. 12, 18. ὅσοι πλησύνει ψηλαφῶντων πατ. præf. pass.) ὅρῳ, non accessistis ad contrectabilem montem.

Ψηλαφήσις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio, contactus. Sap. 15, 15. ἅπτα δάκτυλοι χειρῶν εἰς ψηλαφήσιν, neqđe digiti manuum in contactum.

Ψηλαφῆς, ἡ, ὄν, palpabilis. Exod. 10, 21. ψηλαφήσιν σκοτεινὰ, palpabiles tenebræ.

† Αἰφφία, ας, ἡ, Apphia, nomen mulieris. Syriacè ~~ܐܦܗܝܐ~~, forte ita dicitur ab ~~ܐܦܗܝܐ~~, coq̄ere, vel ab ~~ܐܦܗܝܐ~~ pinfuit, Philem. v. 2. q. d. coq̄va.

Αῖρα, ας, ἡ, vox media. preces. item diræ, maledicta. ab Hebr. ~~אירא~~ Rom. 3, 14. ὡς ἔ σόμα δῶς καὶ πνεῦμα ζωῆς, qđorum os diris ἔ virulentia plenum est. Ex abundantia cordis os loq̄vitur. Juramentum Gen. 26, 28. Ποιεῖτω ἀπὸ ἀνὰ μέσον ἡμῶν, καὶ ἀνὰ μέσον σου, sit jusjurandum inter nos ἔ inter te. Jusjurandum sic dicitur, qđod fæderati diris sese debuerent, si jusjurandum violarent. Eadem ratione juramentum militare videtur dici Sacramentum, ab exsecrando.

Ἀράομαι, ὦμαι, precor. item diras imprecor cum Dat. verbum medium, qđod in bonam ἔ malam partem accipitur. Chryses sacerdos ab Homero vocatur δῆτηρ, ἡς, ὁ, q. d. precator. Idem. 1. v. 78. ἀρητήρ ἐτίμωτο, ὁδὸς δ' αἰς τίτω δῆμω, sacerdos factus erat, tanqđam Deus verò honorabatur à populo. Euripid. δῶμαι δῶας,

malè precor. Hellenismus. Fut. δὲ ἀ-
συναί Num. 23, 8. Præf. ἡσυχία. aor. i.
med. ἡσυχία.

Κατὰρξαι, αἰ, ἡ, imprecatio, execra-
tio. Gal. 3, 10. 13. Heb. 6, 8. Jac. 3, 10. 2. Pet.
2, 14. Sir. 29, 6. κατὰρξας (acc. pl.) καὶ
λαλοῦσας δὲ αὐτῶν, maledictio-
nes & calumnias reddet illi.

Καταρξομαι, ὦμαι, diris devoveo,
maledico. Matth. 5, 44. εὐλογεῖτε τὰς
καταρξοµένους υἱάς, benedicite iis, qđi
vos devobent. Scilicet solius Dei est

execrari, confer Rom. 14, 4. Juda 9.
Construitur cum Acc. raro cum Da-
tiv. Luc. 6, 28. εὐλογεῖτε τὰς καταρξο-
µένους (part. pres. med.) υἱῶν. Absolu-
tè. Rom. 12, 14. εὐλογεῖτε & υἱὰ κα-
ταρξοµένους (2 pl. pres. imper.) benedi-
cite & ne imprecamini. Jac. 3, 9. κατα-
ρξοµεθα (1. pl. pres. med.) τὰς ἀνδρά-
πους, execratur homines. Fut. κατα-
ρξοµαι. Gen. 12, 3. τὰς καταρξοµένους

σε καταρξοῦμαι, qđi maledicunt tibi,
eos execrabor. Str. 23, 17. ἡµεῖς τὴν
τῆς καὶ κατὰρξοµένου, diem nati-
vitatibus tue non execraberis. P. pass.

κατὰρξοµαι. Matth. 25, 41. πορεύεσθε
ἀπ' ἐµὲ καταρξοµένοι (part. pres. pass.)
abite à me maledicti. cum gemino aug-
mento, κακαρξοµένους, Sir. 3, 16. A. 1.

med. καταρξοῦσιν, ω, ατο. Marc. 11,
21. ἡ συκῆ, ἡν κατὰρξοµένον (2. sing. A. 1.
med. indic.) ficus, cui maledixisti.

aor. 1. inf. καταρξοῦσθαι. Sir. 4, 5.

Κατὰρξοις, εως, ἡ, maledictio; ipsa
execrandi actio. Num. 23, 11.

Ἐπικατὰρξοις, α, ὁ, ἡ, maledictus,
2. Gal. 3, 13. ἐπικατὰρξοῦσθαι πᾶς ὁ κρε-
µάµενος ἐπὶ ξύλῳ, execrabilis est,
qđisqđis pendet in ligno.

ΑΡΑ, conjunctio, utique, profe-
ctò. Matth. 12, 28. nempe 1. Cor. 15,
18. ἀρα καὶ οἱ κοιµήσαντες ἐν Χριστῷ
ἀπαύονται, nempe & qđi obdormierunt
in CHRISTO, perierunt. Videlicet

1. Cor. 15, 15. εἰ περ ἀρα νεκροὶ οὐκ ἐ-
γείονται, si videlicet mortui non exci-
tantur. πῶς ἀρα ἐκquis. Luc. 22, 23.

ΑΒ. 8, 22. εἰ ἀρα σὺ fortè. μήτι ἀρα
num. 2. Cor. 1, 17. ἐπεὶ ἀρα alioquin,
ergò. Matth. 19, 25. πῶς ἀρα διώκει
συνδουλῶν; Quid ergò potest servari?

Rom. 10, 17. ἀρα ἢ πῶς ἐξ ἀκοῆς, ἢ
ἢ ἀκοῇ ἀλὲ ρήµατος. Ergò fides est
ex auditu, auditus verò per verbum.

DEL. 1. Cor. 7, 12. ἀρα εἰ καὶ ἔχραψα
itaqve et si scripsi.

Ἀρα Atticè igitur. Matth. 7, 20.
sape vacat. & ποιεῖτε ἀγ, vel per me-
tathesin ῥα sunt μόρια συνυληρωµατι-
κά, hoc est, diastyluncula expletivæ.

Ἀρα interrogativum utrum, an,
num, nonne. Luc. 18, 8. ἀρα οὐκ ὁρῶ
τὴν πίστιν ἐπὶ τῷ γῆς; num reperiturus
est fidem in terra? Job. 8, 10. ποῖς σε
κατέκρινεν; ubi ἀρα vel μὴν ἐλλείπει,
an nullus te condemnavit?

† ΑΡΑΜ, Aram, est nomen viri
ἀκλιτον, de qđo Matth. 13, 4. Luc. 3, 33.
& Ἀρα, ab Hebræâ voce אר
altus, excelsus, sublimis, à radice
אר elevari, extolli, cuius sit
mentio Gen. 10, 22. Ruth 4, 19. Vide
Schindl. Lexic. ad אר sub fi-
nem. Job. 32, 2. אר pro אר
per aphæresin.

ΑΡΑΧΝΗΣ, α, ὁ, araneus.

Ἀραχνα, ης, ἡ, aranea; it. araneæ
tela. Job. 17, 18.

† ΑΡΑΨ, Arabs, ארב 2. Esdr.
2, 19. & ארב Es. 13, 20. LXX. xo-
ρῶν, cornix qđasi ארב Hieron. la-
tro, qđia latrociniis ferè dediti Ara-
bes, à radice ארב spondere, nego-
tiari, miscere. unde est ארב Ara-
bia. nomen proprium regionis, ita
dicta ab ארב negotiatio. vel à mul-
tis desertis, qđibus abundat. ארב
signif.

† ΑΡΑΨ, Arabs, ארב 2. Esdr.
2, 19. & ארב Es. 13, 20. LXX. xo-
ρῶν, cornix qđasi ארב Hieron. la-
tro, qđia latrociniis ferè dediti Ara-
bes, à radice ארב spondere, nego-
tiari, miscere. unde est ארב Ara-
bia. nomen proprium regionis, ita
dicta ab ארב negotiatio. vel à mul-
tis desertis, qđibus abundat. ארב
signif.

† ΑΡΑΨ, Arabs, ארב 2. Esdr.
2, 19. & ארב Es. 13, 20. LXX. xo-
ρῶν, cornix qđasi ארב Hieron. la-
tro, qđia latrociniis ferè dediti Ara-
bes, à radice ארב spondere, nego-
tiari, miscere. unde est ארב Ara-
bia. nomen proprium regionis, ita
dicta ab ארב negotiatio. vel à mul-
tis desertis, qđibus abundat. ארב
signif.

† ΑΡΑΨ, Arabs, ארב 2. Esdr.
2, 19. & ארב Es. 13, 20. LXX. xo-
ρῶν, cornix qđasi ארב Hieron. la-
tro, qđia latrociniis ferè dediti Ara-
bes, à radice ארב spondere, nego-
tiari, miscere. unde est ארב Ara-
bia. nomen proprium regionis, ita
dicta ab ארב negotiatio. vel à mul-
tis desertis, qđibus abundat. ארב
signif.

† ΑΡΑΨ, Arabs, ארב 2. Esdr.
2, 19. & ארב Es. 13, 20. LXX. xo-
ρῶν, cornix qđasi ארב Hieron. la-
tro, qđia latrociniis ferè dediti Ara-
bes, à radice ארב spondere, nego-
tiari, miscere. unde est ארב Ara-
bia. nomen proprium regionis, ita
dicta ab ארב negotiatio. vel à mul-
tis desertis, qđibus abundat. ארב
signif.

† ΑΡΑΨ, Arabs, ארב 2. Esdr.
2, 19. & ארב Es. 13, 20. LXX. xo-
ρῶν, cornix qđasi ארב Hieron. la-
tro, qđia latrociniis ferè dediti Ara-
bes, à radice ארב spondere, nego-
tiari, miscere. unde est ארב Ara-
bia. nomen proprium regionis, ita
dicta ab ארב negotiatio. vel à mul-
tis desertis, qđibus abundat. ארב
signif.

† ΑΡΑΨ, Arabs, ארב 2. Esdr.
2, 19. & ארב Es. 13, 20. LXX. xo-
ρῶν, cornix qđasi ארב Hieron. la-
tro, qđia latrociniis ferè dediti Ara-
bes, à radice ארב spondere, nego-
tiari, miscere. unde est ארב Ara-
bia. nomen proprium regionis, ita
dicta ab ארב negotiatio. vel à mul-
tis desertis, qđibus abundat. ארב
signif.

† ΑΡΑΨ, Arabs, ארב 2. Esdr.
2, 19. & ארב Es. 13, 20. LXX. xo-
ρῶν, cornix qđasi ארב Hieron. la-
tro, qđia latrociniis ferè dediti Ara-
bes, à radice ארב spondere, nego-
tiari, miscere. unde est ארב Ara-
bia. nomen proprium regionis, ita
dicta ab ארב negotiatio. vel à mul-
tis desertis, qđibus abundat. ארב
signif.

significat desertum, solitudinem. A
Aët. 2, 11. Κρήτες καὶ Ἀραβίαι, Creten-
ses & Arabes.

Ἀραβία, αἰ, ἡ, Arabia legitur in N.
T. bñ, Gal. 1, 17. & c. 4, 25.

ἈΡΓΥΡΟΣ, α, ὁ, argentum, vi-
detur derivari ab ἀργός, idem quod
λευκός, albus, clarus. Est enim argen-
tum metallum album Matth. 10, 9. ab
ἀργός, albus, clarus est

Ἐναργής, ὁ, ἡ, evidens, mani-
festus.

Ἀργύρεος, αἰ, ὁ, argenteus Aët. 19,
24. δερμάτιν, ἡ, ἡ, argentea. δερμάτιον,
ἡ, ἡ, argenteum. 2. Tim. 2, 20. σπου-
δὴ μόνον σκέυη χρυσῶ καὶ δερμάτιν (pro
δερμάτιν) non tantum sunt vasa au-
ræa & argentea.

Ἀργύριον, α, ὁ, argentum. Aët. 3,
6. δερμάτιον & χρυσόν εἰς ὑπάρχει μοι,
argentum & aurum non est mihi. ar-
genteus nummus, quod valebat uni-
versam Atticam centenariam, & in hac
significatione legitur in pl. num. πρὸ
δερμάτιν Matth. 27, 3. item pecunia ex
quocunque sit metallo Luc. 9, 3.

Ἀργύρεος, α, ὁ, argenteus, genus
monetæ. Judic. 17, 2, 3. 10. Jer. 32, 9.

Ἀργυρεὺς, ἡ, ὁ, pecuniarius. 1.
Esai. 8, 24. ἀργυρεὺς ζυγία, multa
pecuniaria.

Ἀργύρεον, ατ, ὁ, ὁ, vas argente-
um; a perf. pass. verbi

Ἀργύρω, de argento. Judith. 12, 1. D

Περγυρεὺς, α, ὁ, ἡ, argenteus, ar-
gento oblitus, Ep. Jer. 8, 39.

Περγυρωτός, ὦ, argento circum-
obduco.

Φιλάργυρος, α, ὁ, ἡ, avarus, a. q.
avens aurum. Luc. 16, 14. οἱ Φαρισαῖοι
Φιλάργυροι. Pharisei avari.

Φιλαρργεία, αἰ, ἡ, avaritia. 1. Tim.
6, 10. ῥίζα πάντων τῶν κακῶν ἐστὶ ἡ φι-
λαργεία, radix omnium malorum est
avaritia.

Φιλαρργεία, ὦ, pecuniæ avidus sum.
2. Macc. 10, 20. οἱ δὲ περὶ τὸν Σίμωνα
φιλαργεῖταις (non. pl. m. g. part.
a. 1. aët.) quibz verò circa sim. erant pe-
cuniæ avidi.

Ἀφιάργυρος, α, ὁ, ἡ, alienus ab
avaritia. 1. Tim. 3, 3. Heb. 13, 5. ἀ-
φιάργυρος ὁ τρέπτει, scilicet ἑσώμο-
τες vestri alieni sint à pecuniæ amo-
re.

ἈΡΔΑ, inquinamentum, lutum.
B humidum, quæsi ab ἀρδω, irri-
gare.

Hinc

Ἀρδαλός, α, ὁ, ἡ, immundus; &
verbum

Ἀρδαλέω, ὦ, ingvino, conspurco.
fur. 1. ὡς. perf. ἡρδαλώκα, perf. pass.
ἡρδαλώμαι. part. ἡρδαλωμένος, con-
spurcatus, Sir. 22, 1.

Ἀρδύω, idem.

ἈΡΔΗΝ, penitus, funditus. Ma-
lach. 4, 6.

† ἈΡΕΙΟΣ ΠΑΤΟΣ Areopa-
gus. Collis Athenis, clarissimâ Gra-
cie urbe, fuit, quod dictus fuit Martis
scu Martius, quod Mars primus cæ-
dis causam in eo judicio dixisset. Era-
smus vertit Martium Vicum. Sed
πάγος Græcè non vicum sed collicu-
lum significat Ὀδύος. a. Alia est ra-
tio nominis Latini pagi. Curia er-
gò Atheniensis sic dicta fuit. Ἀρεῖος
Martius ab ἀρεῖ, α, ὁ, Mars, unde
est δειώων, ἀρεῖος, melior, optimus.
item δειώω & per apheresin ῥάωω,
confli-geo. σύρραξις, αἰ, ἡ, conflictus.
Ethnici Martem bello præesse singe-
bant, unde eum coluerunt, sicut no-
stri κακόζητοι, Ethnicorum simii,
suum colunt Georgium, prout Poëta
scripsit:

Ut Latii Martem, sic nos te dive
Georgi

Poscimus &c.

Sed vos quibz Christi sumus discipuli,
& in

Et in scholâ Spiritus sancti melius A instituti, solum Deum agnoscimus mundi, bellorumque autorem. Bella, quatenus iustitiæ divinæ sunt executiones Et pæne habent rationem, à Deo sunt, quibus electos suos castigat, impios vero punit. πᾶν, u, o, collis, derivatur à verbo πᾶν, pango, compingo, de quo vide infra. 2. derivatur à præf. med. πᾶν, pro quo etiam πᾶν: sicut pro πᾶν πᾶν vide infra.

Ἀρεοπαγίτης, u, o, Areopagita, senator Atheniensis, Act. 17, 34. Hinc iudices severissimi Et innocentissimi dicti sunt Areopagite, Et notum est proverbium σκυδερόπτε, Ἀρεοπαγίτη. Vide Chiliades Erasmi.

ἈΡΕΣΚΩ, placeo, construitur cum Dat. 1. Cor. 10, 33. præf. imper. ἀρεσκε, ἐπε. Rom. 15, 2. præf. inf. δέισκειν Gal 1, 10. part. præf. δέισκειν, οἶ, o, 1. Thss. 2, 4. ἔχ, ut ἀρεσκεῖς δέισκοντες, ἀλλὰ τῷ ἡῶ, non ut hominibus placentes, sed Deo. Plutarch. τὸ τοῖς φιλοσόφοις δέισκοντες, philosophorum placita. imperf. ἤρεσκον, es, u, Gal. 1, 10. Fut. 1. δέισω. 1. Cor. 7, 34. πῶς δέισω τὸ ἀνδρῶν, quo modo placeat viro. a. 1. act. ἤρεσκε. Matth. 14, 6. ἤρεσε τῷ ἡρώδη, placuit Herodi. Act. 6, 5. ἤρεσεν (bonus visus fuit) ὁ λόγος ἐνώπιον πάντων, (sermo omni) ubi ἐνώπιον πάντων per Hebraismum ponitur pro παντὶ. 1. Macc. 6, 60. ἤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, placuit sermo ille coram rege. sequente infin. 1. Macc. 15, 19. ἤρεσεν ἡμῖν γράψαι τοῖς βασιλεῦσι, placuit nobis scribere regibus. a. 1. inf. δέισκει. Rom. 8, 8. οἱ ὅτι τῇ σαρκὶ, τῷ ἡῶ δέισκει ὁ δούλος. part. a. 1. δέιστες, αἰ, o, inf. g. δέισσκω, u, u, Macc. 6, 22. præf. act. ἤρεκα. præf. pass. ἤρεσμαι, σαι, σαι, unde est

Ἀρετός, ἡ, o, n, gratus. Job. 8, 29. τὰ δρετὰ αὐτῶν, quæ ei grata sunt. 1. Job. 3, 22. τὰ δρετὰ ἐνώπιον αὐτοῦ, gratia ipsi. Hebraismus.

Ἀρετόν, ἡ, o, n, æquum, Act. 6, 2. placitum. Baruch. 4, 3. τὰ ἀρετὰ τῷ Θεῷ, placita Dei, quæ Deo placent. Sap. 9, 18.

Ἀνθρωπάρεσκω, u, o, n, hominibus placere studens cum offensa Dei, siu quæ auram popularem captat. Eph. 6, 6. Col. 3, 22. adulator aulicus. Psal. 53, 6.

Ἐυάρετος, u, o, n, acceptus, gratus. Rom. 14, 18. δάρεται τῷ ἡῶ gratus Deo. Phil. 4, 18. ὑποῖαν δάρεσεν τῷ ἡῶ hostiam Deo placentem. Heb. 13, 21. πῶν ἐν οὐν ὁ δάρετον, efficiens in vobis quod gratum sit.

Ἐυαρίσας, ad placitum, ita ut placeamus Ad. Hebr. 12, 28. λατρεῖσθαι δαρίσας τῷ ἡῶ, colamus Deum, ut ei placeamus.

Ἐυαρίστω, ὦ, placeo. Fut. δαρεθήσω. Gen. 17, 1. δαρεθήσας ἐνώπιον ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς ἀμειψώμεθα, indefinenter ambula coram me, Et esto inculpatus. P. δαρίσθηκα. Heb. 11, 5. μακαρίτης δαρεσθήναι (præf. act. inf.) τῷ ἡῶ, testimonium ei (Enoch) fuit perhibitum, quod placuerit Deo, a. 1. δαρίσθητε, placui. Gen. 39, 4. δαρίσθησεν αὐτῷ ὁ (Josephus) placuit ei (Potiphar) Gen. 5, 22. δαρίσθησεν δὲ Ἐνὼχ τῷ ἡῶ placuit autem Enoch Deo. In Heb. וַיִּתֵּן ה' אֱתָנָה עַל עֲנֹכַיִם Et Henochus incontinenter ambulavit cum Deo, hoc est, semper de Deo omnipresente cogitavit, mala fugit, totus ab eo pependit, eum invocavit. Quæ hac facit, verè Deo placet. Heb. 11, 6. ἡμεῖς πιστεύοντες ἀδυνάτων δαρίσθησας, (a. 1. act. inf.) absque fide impossibile est placere (Deo) præf. passiv. δαρίσθαι

ἀγαγετόμαι, ἔμα, delector. Hebr. 13, 16. πικρῶταῖς ἢ ἡσυχῶταῖς ἐναγιστεύει ὁ θεός, talibus enim vilissimis, (nempe gratiarum actione & beneficentia) delectatur Deus.

Ἀρετή, ἡς, ἡ, virtus Phil. 4, 8. pietas 2. Pet. 1, 3. Ἐ καὶ ἰσχυροὶ ἡμᾶς ἀφ' ὁδῶν & ἀρετῆς, qbi vocabit nos ad gloriam & pietatem. Etiam Deo ἀρετῶν virtutes tribuuntur, ut 1. Pet. 2, 9 ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐκαστείληται ut virtutes Dei (nempe sapientiam, misericordiam, iustitiam, potentiam, sanctitatem, & veritatem, qba ex opere redemptionis resplendent) pradicetis.

Ἀρεστοῦ, ὁ, ο, blandus, qbi aliis placere studet, κοινοφιλὴς, qbi ab omnibus gratiam inire cupit, qvēm qvidam per jocum placentiam dicunt.

Ἀρεσκύνουαι verb. med. blandior.

Ἀρεσκεια, αἰ, ἡ, complacentia, si qvidem sic Latine loqbi liceret. In bonam partem accipitur Col. 1, 10 gratia corporis, egregia forma. Prov. 31, 30.

Ἀρεσκοῦμαι, displiceo, cum Dat. Sir. 21, 17. καὶ ἀπήσπεν (3. sing. a. i. ind. aet.) αὐτῷ, & displicuit ipsi.

† ἈΡΕΤΑΣ Aretas est nomen viri, origine Græcum, ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ἀ virtute, & hoc à verbo ἀρεσκῶ, placeo. Est ergo ἀρεταῖα, αἰ, ὁ, idem qvōd φιλάρετος, hoc est, virtuti deditus. Genitibus casus legitur 2. Cor. 11, 32. Accus. 2. Macc. 5, 8.

ἈΡΗΓΩ, fut. ξω, auxilior, opem fero, proprie in bello; deducitur enim ab ἄρης, Mars. 3. Macc. 4. καὶ δυνάμει αὐτοῖς ἀρηγῶν, non potentia eis auxiliari.

Ἐπαρῶμαι, auxilior. 2. Macc. 13, 17. ἀφ' ἧν ἐπαρήγυσαν αὐτῷ τὸ Κουαί

ἀντίλω, propter auxiliantem ei Domini protectionem.

ἈΡΘΡΟΝ, ὁ, ὁ, articulus.

Διαρθρῶν, ὡ, articulus suis distingvo. Luc. 11, 64. vide infra verbum ἀνολῶ in Th. ὁλῶ aperio.

ἈΡΙΘΜΟΣ, ὁ, ο, numerus. Luc. 22, 3. ὅντι ἐν τῷ ἀριθμῷ τῷ δώδεκα, qbi erat ex numero illorum duodecim. Sir. 37, 28. Ὡς ἀνδρὸς ἐν ἀριθμῷ ἡμερῶν, ita viri in numero dierum, b. e. certo dierum numero definita. Job 6, 10. Ὡς ἀριθμοὶ ἀστέρες πνικτικῶν χιλιῶν, numero qvafi qvinqvies mille, pro κατὰ τὸν ἀριθμὸν. Act. 6, 7. ἐκλήθυοντο ὁ ἀριθμὸς τῶ μαθητῶν, multiplicabatur numerus discipulorum.

Ἀριθμῶ, ὡ, numero. Fut. ἀριθμήσω. P. ἡρίθμηκα. aor. 1. ἡρίθμησα. Apoc. 7, 9. ἀριθμήσας (aor. 1. aet. inf.) numerare. Præt. pass. ἡρίθμημαι. Luc. 12, 7. αἱ τρίχες τῶν ἡρίθμητων (3. pl. præt. pass. indic.) Matth. 10, 30. αἱ τρίχες τῶν ἡρίθμηθῶν (part. præt. pass.) εἰσι, capilli vestri numerati sunt.

Ἐξαριθμῶ, ὡ, enumero, recenseo, fut. ἥσω. Sir. 1, 2. ἡμέρας αἰῶνός τις ἐξαριθμήσει, dies aternitatis qvis enumerabis? ex populo deligo, ich mache ein Auschuß / Num. 31, 5. ἐξηρίθμησαν (3. pl. aor. 1. aet. ind.) delegerunt. med. ἐξαριθμήσας, ἔμα, fut. ἐξαριθμήσομαι. Sir. 8, 4.

Καταριθμῶ, ὡ, annumero. Fut. καταριθμήσω. P. καταριθμήκα. præt. pass. καταριθμημαι. Act. 1, 17. ὅτι καταριθμηθῶμεν ὑμῶν ἡμῖν, nobis enim fuit annumeratus.

Ἀναριθμῶ, ὁ, ο, ἡ, innumerabilis, ex α privat. & ἀριθμῶς numerabilis (ἀριθμητικός, ὁ, numerandi peritus.) Heb. 11, 12. ἡ ἀμύθη ἀναριθμητῶ, arena innumerabilis. Sir. 37, 28. αἱ ἡμέραι τῆς Ἰσραὴλ ἀναριθμητοῖ, dies Israelis innumerabiles.

Ἐναριθ-

Ἐραεῖς μὲν ὁ ὁραεῖς μὲν τὸ α, ὁ, A
annumeratus. 2. Macc. 3, 6.

† ΑΡΙΜΑΘΑΙΑ, αἱ, ἡ, Arima-
thaea nomen urbis. qv̄am Mart. Luth.
in 13. sermone in passione CHRISTI
Jof. 15. ὁ Jud. 19. etiam Arama Heb.
אֲרִמְתָּא vocari tradit. Mibi vide-
tur hac urbs dicta à Chaldaica voce
אַרְמָרָה qv̄e collem significat, à
אַרְמָר altum esse Matth. 27, 57. ἡλθεν
ἀνδρὲς πολλοὶ δὲ Ἀρμαθαίας,
venit homo dives, qv̄i erat oriundus ex B
urbe Arimathæa, sicut articulus ὁ apud
Marcum c. 15, 43. ostendit, ἡλθεν Ἰω-
σήφ ὁ δὲ Ἀρμαθαίας scilicet ὧν,
venit Jofeph, qv̄i ex Arimathæa
erat.

† ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ, ὁ, ὁ, Ari-
starchus, q. optimus princeps, ex ἀρι-
στῶς, optimus, ὁ δὲ ἄριστος, ὁ, princeps.
thema est ἀρχω, impero, Act. 19, 29. ὁ
c. 20, 4. ὁ c. 27, 2. Col 4, 10. Philem.
v. 24.

ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ, ὁ, ὁ, sinister, læ-
vus, a, um. à superl. ἀρις, optimus.
eodem sensu accipitur δώνου, q. d.
fausti nominis ὁ ominis, forte ex gen-
tili de sinisteris auspiciis opinione. Vel
ut alii volunt καὶ δόκησιμόν. 2. Cor.
6, 7. Διὰ τὸ πλὴν τὸ δικαιοσύνης τῶν δε-
ξιῶν καὶ τῶν ἀριστερῶν, per arma justi-
tiæ dextra ac sinistra. Luc. 23, 33. ὃν δὲ
ἐξ ἀριστερῶν scilicet μερῶν, alterum ad
sinistram.

Ἀριστερὸς, αἱ, ἡ, scilicet χεὶρ sinistra
manus. Matth. 6, 3. μὴ γινώσκῃς (3. sing.
aor. 2. act. imper.) ἡ ἀριστερὰ σου, ne
noberit sinistra tua.

† ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ, ὁ, ὁ, Ari-
stobulus, b. c. optimus consiliarius,
est nomen viri. βουλὴ significat consili-
um. Rom. 16, 10.

ΑΡΙΣΤΟΝ, ὁ, ὁ, prandium, sic
dictum qv̄asi ἀόριστον scil. κατὰ καιρὸν,

qv̄od tempus ejus definitum observari
non posset. Latine prandeo videtur
dicti ex πρᾶν Dorice pro πρᾶν manē ὁ
ἔδω edo Matth. 22, 4. τὸ ἀριστὸν μὲν ἡ-
τοιμάσατο prandium meum paravi. Luc.
11, 38. ὁ δὲ ἀρίστου, ante prandium.
Luc. 14, 12. ποιῶν ἀριστὸν καὶ δεῖπνον,
facere, parare prandium ὁ cœnam.
Sic ἀριστὸν ποιῶν καὶ ἀριστοποιῶν
idem.

Ἀριστῶν, ὡ, prandeo. F. ἀριστήσω.
P. ἡρίστηκα. aor. 1. ἡρίστηκα. Job. 21, 15.
ὅτι ἂν ἡρίστηκα (3. pl. a. 1. act. indic.)
qv̄um ergo pransi essent. Job. 21, 12 δό-
μι, ἀριστήσωτε (2. pl. a. 1. act. imper.)
adesse, prandete. Luc. 11, 37. ὅπως ἀρι-
στήσῃ (3. sing. a. 1. act. subj.) παρ' αὐτοῦ,
ut pranderet apud se.

ΑΡΚΕΥΘΟΣ, ὁ, ὁ, juniperus,
Osee 14, 9.

Ἀρκεύθου, ὁ, ὁ, ὁ, juniperi-
nus.

ΑΡΚΕΩ, ὡ, arceo, propulso. in
C N. T. sufficio 2. Cor. 12, 9. ἀρκῶ σοι ἡ
χάρις μὲν, sufficit tibi gratia mea.
Job. 6, 7. Διὰ τοῦτον ἐν ἀνταρίᾳ ἀγρυπνῶ
ἀρκῶν αὐτοῖς, ducentorum denario-
rum panes non sufficiunt eis. Fut. δε-
κίσω. P. ἡρεκα. a. 1. act. ἡρεσσω.
Matth. 25, 9. μὴ ποτε σὺν ἀρκίῃ (3.
sing. aor. 1. act. subj.) ἡμῶν, ne non
sufficiat nobis. pres. passiv. ἀρκιόμαι,
ἡμῶν, acquiesco, contentus sum, cum
Dat. Luc. 3, 14. ἀρκιόσθε (2. pl. pres.
D pass. imp.) τῶν ὀψωνίων ὑμῶν, contēti
estote stipendiis vestris. 3. Job. 6, 10.
μὴ ἀρκύμην (part. pres. pass.) ἐπὶ
τῷ τῷ, non contentus hisce. Hebr. 13,
5. ἀρκύμην τῷς παρῶν, contenti
presentibus. pres. pass. ἡρεσμαι. a. 1.
pass. ἡρκίσθω. part. ἀρεσθῆς, 2. Macc.
5, 15. fut. 1. pass. ἀρεσθήσμαι. 1. Tim.
6, 8. τῷ τῷ ἀρεσθήσμεθα (1. pl. fut. 1.
pass. indic.) hisce contenti erimus, vel
hec nobis satis erunt.

Ἀρκῶ

'Αρεσθς, ἡ, ὄν, sufficiens (pro ἀρκε-
σθς) 1. Pet. 4, 3. ἀρεσθς ᾧ καὶ οὐκ ἔστι
παλαιολογία, sufficit enim nobis
præteritum tempus. Matth. 6, 34. δέ-
κετὶν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς sufficit
sua cuique diei vexatio. δέκετὶν pro
δέκεσθι in sufficit, ponitur pro ἀρκεί.
Secus dicendum fuisset ἀρκεί. κακία
enim est g. f. ponitur hic ἡ κακία pro
ἡ κάκωσις, vexatio, afflictio; anoma-
lia generis, Græcis usitatissima, ubi sub-
intelligi solet πᾶν γένος. Homerus ait
Φίλα πῶτον, care fili. Virgil. hunc bel-
lenismum imitatus est, ubi scripsit:
Triste lupus stabulis. item Ovid. Tur-
pe senilis amor.

Διαρκίω, ὦ, par sum; perduro, per-
maneo, persevero. 3. Macc. τοῖς ἀ-
ταρταρῶσι ἀσθενείας διηκίω, infi-
nitum libidinibus perseveravit.

Ἐπαρκίω, ὦ, subvenio, opitulor.
cum Dat. 1. Tim. 5, 16. ἐπαρκέτω (3.
sing. pres. act. imper.) αὐτοῖς, subve-
nit eis. F. ἐπαρκίω. subministro, sup-
pedito. 1. Macc. 8, 26. εἰδὲ ἐπαρκέσας
σῖτον, neque subministrabunt frumen-
tum. P. ἐπαρκέω. a. 1. act. ἐπαρκέω.
1. Tim. 5, 10. εἰ θλιβομένοις ἐπαρκέσας (3.
sing. aor. 1. act. indic.) si afflictis sub-
venit. 1. Tim. 5, 16. ἵνα τοῖς ὄντως
χρησὶς ἐπαρκέσας (3. sing. aor. 1. act.
subj.) ut iis, quæ vere viduae sunt, opem
ferat.

Ἐπαρκῶς, adverb. sufficienter. 1. D
Macc. 11, 38.

Ἀυτάρκεις, οἱ, ἡ, sufficiens. ad
verbum, sibi sufficiens, q. d. αὐτὰρ δέ-
κων Phil. 4, 11. ἰσὺς δὲ μακρόν, ἐν οἷς
εἰμι, αὐτάρκεις εἶναι, nam ego didici,
in quibus sum, iis ipsis contentus
esse.

Αὐτάρκεια, αἱ, ἡ, sufficientia. 2.
Cor. 9, 8. animus suâ sorte contentus,
vel ut alii vertunt, contentatio. 1.
Tim. 6, 6. ἐστὶ δὲ περισσὸς υἱὸς καὶ οὐκ

βεια καὶ αὐτάρκειας, est enim q̄basus
magnus, pietas cum animo suâ sorte
contento.

Ἀυτάρκεια, ὦ, fut. ἔσω. aor. 1. αὐ-
τάρκησα ὧ αὐτάρκησα. cum acc. suf-
ficientiam do, satis do. Deut. 32, 10.

ἈΡΚΤΟΣ, οἱ, ἡ, ursus, a. Apoc.
13, 2. 1. Sam. 17, 37. ὃς ἐξέλατό με ἐκ
χειρὸς τῆς ἀρκτε, q̄bi eripuit me ex
manu urse. Sap. 11, 18. πλῆθος ἀρ-
κτων, multitudo urforum, item fidus,
unde

Ἀρκτικός, ἡ, ὄν, septentrionalis, e.
πόλος δὲ ἀρκτικός, polus arcticus, cui op-
positus ὁ ἀναρκτικός.

Ἀρκτύρ, οἱ, ὁ, Arcturus: stella.
post caudam majoris urse posita. Ex
ἀρκτε ὧ ἔσθ, cauda.

† ἈΡΜΑΓΕΔΔΩΝ Armaged-
don, nomen proprium loci. Compos.
ex ערמא ὧ גרון q. d. callida
ὧ infidiosa militia seu confederatio.
C Mart. Luth. componit ex גרון ארמא
hoc est, infaulta, divinoq̄ve anathe-
mati subiecta confederatio, q. d. sa-
crum bellum, Apoc. 16, 16. Parvus in
comment. duas potiores interpp. judi-
cat sententias de hac voce, ita ut vel
sit idem q̄d fratres excidii ab
ערמא ὧ גרון, vel notes גרון ארמא
montem Megiddonis, vicinum scilicet
campo Megiddonis, ubi Josias
rex infelicitur cum Nechone, rege
Egyptio pugnans, casus legitur, 2.
Chr. 35, 22. Zach. 12, 11. Aliam no-
tationem, ubi vertitur excidium Ec-
clesiæ sive Romæ, vide apud Danæum
in tractatu de Antichristo cap. 16.

ἈΡΜΟΖΩ vide ἀγο.

ἈΡΝΕΟΜΑΙ, ἔμεγα, nego, abne-
go. 2. Tim. 2, 12. εἰ ἀρνέμεσθαι (1. pl.
pres. med. indic.) καὶ κείνους δέξασθαι
ἡμᾶς (3. sing. fut. 1. med. indic.) si ab-
negamus, ὧ ille abnegabit nos. Tit. 1,
61. τοῖς Ἰουδαίοις δέξασθαι, (3. pl. pres.)
factus

factis verò negant. 1. Joh. 2, 23. πᾶς ὁ ἀρνούμενος τὸν υἱόν, ὃς δὲ τὸν πατέρα ἔχει, ὁὗτος γὰρ negat Filium, nec Patrem habet. Marc. 14, 70. ὁ δὲ πάλιν ἠρνήσατο pro ἠρνήσατο (3. sing. imperf. med.) ipse verò rursus negabat. Fut. med. ἀρνήσομαι, η, εται. Matth. 10, 33. praet. pass. ἠρνήμαι, σαι, ται, abnegavi. 1. Tim. 5, 8. τὴν πίσιν ἠρνήται, fidem abnegabit, hoc est, ostendit se fide carere. 2. Tim. 3, 5. τὴν δυνάμιν αὐτοῦ ἠρνήσασθαι (part. prat. pass. pl. num.) vim ejus (pietatis) abnegarunt. a. 1. med. ἀρνήσάμην, ω, ατο, abnegavi, renui. Apoc. 3, 8. οὐκ ἠρνήσω (2. sing. a. 1. med. indic.) ὁ νόμος μου, non abnegasti nomen meum. Joh. 18, 27. πῶς εἰ ἠρνήσατο (3. sing. aor. 1. med. indic.) ἐ Πέτρος, rursus ergo negabit Petrus. Hebr. 11, 24. ἀρνήσατο λίγα ἡμεῖς υἱὸς θυγατρὸς Φαραὼν, tenuit seu recusavit vocari filius filiae Pharaonis. Ait. 3, 13. ἠρνήσατο (2. plur. a. 1. med. indic.) αὐτὸν κατὰ ἀπόστολον Πιλάτον, abnegasti eum coram Pilato. Ait. 7, 35. ὃν ἀρνήσαντο (3. pl. a. 1. med. indic.) ὅθεν abnegaverant. Matth. 10, 33. ὅστις δ' ἂν ἀρνήσεται (3. sing. a. 1. med. subj. à 1. pers. ἀρνήσεται, η, εται) με, ὁὗτος γὰρ me abnegaverit. Ait. 4, 16. Ἐγὼ δὲ δύναμαι ἀρνήσασθαι (a. 1. med. inf.) Ἐγὼ non possumus negare. 2. Tim. 2, 13. ἀρνήσασθαι ἑαυτὸν ἐ δύναται, negare seipsum non potest. Tit. 2, 12. ἵνα ἀρνήσασθαι (part. pres. med.) τὴν ἀσέβειαν, ut abnegatā omni impietate.

Ἀπαρτίομαι, ἔμην, abnego, abduco, idem quod ἀποτίομαι, conf. Luc. 14, 33. Et Deut. 33, 9. ubi Levi dicitur se abdicasse iis, quae hominibus solent esse carissima, scilicet ne impediretur in cultu Dei. Fut. 1. med. ἀπαρτίομαι. Marc. 14, 31. abnegabo. Luc. 22, 61. ἀπαρτίω (2. sing. fut. 1. med.) μὲ

τεῖς abnegabit me ter. Fut. 1. pass. ἀπαρτήσομαι abnegabor, Luc. 12, 9. aor. 1. med. ἀπαρτήσάμην, ω, ατο, abnegavi. aor. 1. med. imper. ἀπαρτήσας, ἀδω Matth. 16, 24. ἀπαρτήσάμην, abneget seipsum. Abnegare seipsum est propriae voluntati renunciare, Et solius Dei voluntati, quae sola est sancta, se subijcere. Verè Et intimè humiliari ex sui ipsius cognitione, ex notitia nec non cura rerum caelestium, humana despiciere.

ΑΡΟΩ, ᾶ, aro, ich āhre. F. ἀρόσω. P. ἄροκα. prat. pass. ἄρομαι, σαι, ται, unde est

Ἄροτρον, ἄ, ἄ, aratrum. Luc. 9, 62. ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' ἄροτρον, qvī admonuit manum suam aratro.

Ἄροτρος, ἄροτρος, ὁ, arator. Ef. 61, 5.

Ἀροτράω, ᾶ, aro, terram colo, vomere terram scindo. Sir. 7, 13. καὶ ἀροτρία (2. sing. pres. imper. contrāct. ex ἀροτρία) ψεύδῃ ἐπ' ἀδελφῷ σου, ne ex ara mendacium super fratrem. Nempe ut aratro terra proscinditur; sic fama alterius mendacio laceratur. Luc. 17, 7. δόλοι ἔχον ἀροτρίωντα contrāctē pro ἀροτρίωντα (part. pres. aet. acc. sing.) servum habens arantem. 1. Cor. 9, 10. ἐπ' ἰδιότητι οὐφείλει ὁ ἀροτρίων ἀροτρίων sub spe debet is, qvī arat, arare.

Ἀροτρίασις, ᾶσις, ἡ, aratio. Genes. 45, 6.

Ἀροξ, ᾶσις, ἡ, arvum, arata terra; tellus. It. terra arboribus confita. Gen. 21, 33.

ΑΡΠΑΖΩ rapio. (Henricus Stephanus derivat à voce ἀρπάζω, ἡ, falx, ensis falcatus. affine est τὸ ἄρπαζον. Arabicè rapuit. Hebraicè probro afficit. Et sanè qvī nostra rapit, probro nos afficit, unde hyems

hyems Hebraicè vocatur $\eta\lambda\lambda\eta$, quod A
omnia auferat) Job. 10, 12. & ο λύ-
κω ἀρπάξῃ αὐτή, & lupus rapit eas.
Matth. 11, 12. & βίαια ἀρπάξουσιν αὐ-
τὸν, violenti rapiunt illud. F. act. ἀρ-
πάσω vel Doricè ξω. Job. 10, 28. ἔχ
ἀρπάσῃ τις αὐτὸν ἐν τῇ χειρὶ μου, ne-
mo rapiet eas è manu mea, aor. 1. act.
ἔρπασα Act. 8, 39. ἔρπασε τὸν Φίλιππον,
Spiritus Domini rapuit Philippum. B
præt. act. ἔρπακα. aor. 2. act. ἔρπα-
γον, unde est aor. 2. pass. ἔρπαγην,
raptus fui. 2. Cor. 12, 4. ἔρπαζην εἰς
παράδεισον, raptus in paradysum. 2.
Cor. 12, 2. ἀρπαγάντε (part. aor. 2. pass.
acc. sing. à nominat. ἀρπαγείς, εἶστε,
δ) Fut. 2. pass. ἀρπαγήσεται, rapiar.
1. Thess. 4, 17. ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγή-
σονται, simul cum eis rapiemur in-
occursus Domini. aor. 1. pass. ἔρ-
πάσθην, raptus fui. Apoc. 12, 5. καὶ
ἔρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸ θεόν,
& raptus est filius ejus ad Deum, præ-
med. ἔρπαγα, unde est

Ἀρπαγῆ, ἡ, rapina. Luc. 11, 39.
τὸ ἔσωθεν ὑμῶν γινώσκω ἀρπαγῆς, quod
intra vos est, plenum est rapina. di-
reptio Heb. 10, 34. τὴν ἀρπαγὴν τῶν
ἐσσερχόντων μετὰ χαρῆς καὶ εὐδοξίας, &
direptionem eorum quæ vobis suppe-
tebant, cum gaudio accepistis.

Ἀρπαγῶ, ὁ, (à præ- med. ἔρ-
παγα) rapax, pro quo usitatum est
ἀρπαξ, ὁ, rapax. Matth. 7, 15.
ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἀρπαγες, intus
sunt lupi rapaces, raptor 1. Cor. 5, 11.
dat. pl. ἀρπαξί 1. Cor. 5, 10. præ- pass.
ἔρπασμαι & ἔρπαγμαι, unde est

Ἀρπαγμός, ὁ, rapina Phil. 2, 6.
NB. ἔχ ἀρπαγμὸν ἐλήσεται, (*) non
rapuit. Hellenismus. ἐλήσεται ἀρ-
παγμὸν, ducere rapinam, pro ἀρ-
πάξαι, rapere. Sic ποιῶνς φάνηται,
facere apparitionem, pro apparere. &
ποιῶνς μετάβασιν, facere transgres-
sionem, pro transire. Non rapuit
τὸ εἶναι ἰσοῦ θεῷ, esse æqualiter Deo,
h. e. æqualitatem cum Deo. Infi-
nitivus ponitur pro nomine. Simi-
lis phrasis est Heb. 10, 29. καὶ τὸ αἷμα
τῆς διαθήκης κοινὸν ἐρησάμεν, &
qvi sanguinem fœderis profanave-
rit. κοινὸν ἐρησάμεν, qvi commu-
ne duxit pro κοινάγας.

Ἀρπαγμα, αὐτῶ, τῶ, rapina, præda
rapta. Sir. 16, 15.

Ἐξαρπάζω, diripio. 1. Macc. 7, 29.
ἔπαιον ἐξαρπάσαι (A. 1. inf.) παρὰ
ad diripiendum.

Ἀρπη, ἡ, falx.

Σωαρπάτω, corripio, abripio. F.
σωαρπάτω. P. σωήρπακα. Luc. 8, 29.
πολλοὶς ἢ πολλοὶς σωαρπάκα (3. sing.
præt. plusquam. act. ind.) αὐτὸν, à
multo enim tempore corripuerat eum.
Aor. 1. act. σωήρπασα. Act. 6, 12.
καὶ ἵπταντες σωήρπασαν (3. pl. aor.
1. act. indic.) αὐτὸν, & eum adorti
corripuerunt. part. aor. 1. σωαρπά-
σας, αὐτῶ, ὁ, Act. 19, 29. aor. 1. pass.
σωαρπάσθην, unà abreptus fui. Act.
27, 15. σωαρπάσιντῶν τῶν πλοῖς, ab-
repto verò navigio.

Διαρπάζω diripio. Fut. Διαρπάσω
Marc. 3, 27. καὶ ὅτε τὸν οἶκον αὐτοῦ
διαρπάσῃ (3. sing. fut. 1. act. indic.)

G

Et tunc

(*) ἔχ ἀρπαγμὸν ἐλήσεται, non rapinam duxit, hoc est, non dedignatus est ex-
inanitionem humane sue nature, formam servilem, infirmitates huma-
nas omnes excepto solo peccato in se recipiendo. Nullo enim modo de divina
nature explicari potest aut debet, quippe quæ nulli mutationi est subiecta,
præsertim tali, quæ ipsam jam fortiorem, jam infirmiore faciat.

Et tunc domum ejus diripiet. a. i. a. A. **Διρῖπαι**. Matth. 12, 29. τὴν οὐκὴν αὐτοῦ **Διρῖπαι** (aor. i. a. inf.) **Βασίς** ejus diripere. prat. pass. **διρῖπαι** Jer. 21, 12. ἐξέλθετε **διρῖπαι** ἐν χειρὶς ἀδικῶν, eripite eum, qv̄i rapinam patitur ab opprimente. prat. med. **διρῖπαι**, unde est

Διρῖπαι, ἡ, ἡ, direptio. Ef. 10, 2.

†† **ΑΡΡΑΒΩΝ**. 2. Cor. 1, 22. ab Hebraeo **אַרְרָבּוֹן** arrha, arrhabo, pignus. Gen. 38, 17. ἀ radice **אַרְרָבּוֹן** misit, fidejussit, oppignoravit. Latini eadem qv̄oqve voce utuntur tanquam suā.

ΑΡΡΗΝ vel **ἀρρην**, εν, ὁ, mas, masculus, Rom. 1, 27. **ἀρρην**, masculi, dat. pl. **ἀρρην** ibid. Legitur etiam ut adjektivum **ἀρρην** vel **ἀρρην**, εν, ὁ, mas, a. **ἀρρην** φωνή vox masculula. 2. Macc. 7, 21. **ἀρρην** θυμῷ, masculo animo. in neut. gen. **ἀρρην** vel **ἀρρην**, εν, τὸ, mas. substantivè capitur Matth. 19, 4. **ἀρρην** καὶ θῆλυ ἐμῆσαν αὐτοῖς, masculum & feminam fecit eos. Luc. 2, 23. πᾶν **ἀρρην** **ἀρρην** μήτρας, omnis masculus adaperiens matricem, hoc est, primogenitus. Gal. 3, 28. **ἀρρην** καὶ θῆλυ, non est masculus aut femina.

Ἀρρην, εν, ὁ, virilis, fortis.

Ἀρρην, εν, ὁ, ad. mascule, fortiter. 2. Macc. 10, 35.

ΑΡΣ, ὁ, ὁ, agnus, a. Eustath. derivat ab **ἀρρ**, qv̄od in votis nuncupandis, aut precibus fundendis agni sacrificarentur. Luc. 10, 3. ὡς **ἀρρ** ἐν μέσῳ (pro eis μέσῳ) λύκων tanquam agnos in medium lutorum. in dat. plur. pro **ἀρρ** legitur **ἀρρ** Gen. 30, 35. ad formam **Ἀρρ** **ἀρρ**. Plat. ὡς λύκων **ἀρρ** φιλοῖσι, sicut lupi agnum diligunt.

Ἀρρην, εν, τὸ, agnellus Job. 21, 15. **Ἀρρην** τὸν **ἀρρην**, pasce agnellos meos. Jer. 11, 19. ἐγὼ ὡς **ἀρρην** ἀκακον, ἀγνόν **Ἀρρην**, ego verò eram ut agnus innocens, qv̄i ducitur, ut mactetur.

† **ΑΡΤΕΜΑΣ**, εν, ὁ, Artemas est nomen viri, Tit. 3, 12. ab adj. **ἀρρην**, εν, ὁ, incolumis, integer, a nomine **ἀρρην**, perfectus, vel q. **ἀρρην**, h. e. non sectus.

† **ΑΡΤΕΜΙΣ**, εν, ἡ, Diana. Est nomen idoli, scititiae deae, qv̄am venationi praesse pagani fingebant, unde a poetis venatrix dicitur. Accus. **Ἀρρην** & **Ἀρρην**. Voc. **Ἀρρην**. Act. 19, 24. 27. 28. 34. 35. Derivatur à themate **ἀρρην**, εν, ἡ, incolumis, qv̄od tamen videtur dici ab **ἀρρην**, perfectus, vel q. **ἀρρην**, non sectus, ex a & **Ἀρρην**, seco. Latina verò vox Diana videtur dici q. διὸς ἀρρην, Jovis regina.

††† **ΑΡΤΕΜΩΝ**, εν, ὁ, Artemon, onis, hoc est, velum navis majus sive eidem superadditum, item trochilea, h. e. machina tractoria. Vitruvius lib. 10. docet Artemonem esse instrumentum cum orbiculis ad sublevanda & demittenda onera, qv̄o, in navibus funes ductarii trabuntur, & armamenta explicantur. Derivari videtur ab **ἀρρην** suspendo, vel **Ἀρρην**.

† **Ἀρρην**, εν, ὁ, ab apparando, tollendo, qv̄od deo ingeniā pondera aliò transferantur. (prat. pass. inf. à verbo **ἀρρην**) Act. 27, 40. & **Ἀρρην** **Ἀρρην**, & sublato Artemone.

ΑΡΤΙ nunc, modò **Αρρην**. Matth. 9, 18. ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ **ἀρρην** ἐπελάσθη, filia mea modò obiit. Job. 13, 7. ὅ ἐγὼ πῶς οὐ σὺ οἶδας **ἀρρην**, qv̄od ego facio, tu nescis nunc. Job. 2, 10. 1. Cor. 15, 6. ὡς **ἀρρην** hucusque (pro **Ἀρρην** & **Ἀρρην**) prout alibi nomen exprimitur

1. Cor. 4, 11. ἀπὸ τοῦ ἁπλῆς, ad hoc usque tempus. 1. Cor. 13, 12. ἀπὸ γνώσεως ἐκ μέρους, jam cognosco ex parte.

Ἀπὸ τοῦ ab hoc tempore Matth. 26, 29. Joh. 1, 51. Alii legunt ἀπὸ τοῦ ἁπλῆς, unde vulg. vertit à modo. Melius Th. B. ab hoc tempore. Camerarius ex Aristophane probat ἀπὸ τοῦ ἁπλῆς sine apostropho valere ab hoc tempore. Jam nunc, Joh. 13, 19. ἀπὸ τοῦ ἁπλῆς, jam nunc dico vobis, priusquam fiat. Nuper. 1. Thess. 3, 6. ἀπὸ τοῦ ἁπλῆς, nuper autem quum venisset Timotheus ad vos.

Ἀπὸ τοῦ, adverb. nuper, paulo antec.

Πεπραγμένος, adverb. integre; nuper, recens, 3. Macc. 1.

ἈΠΤΙΟΣ, ὁ, ἡ, par. proprie de numero. ἀπὸ τοῦ ἀπλῆς, numerus par, cui opponitur ὁ ἀπλῆς impar. perfectus. 2. Tim. 3, 17. ἵνα ἀπὸ τοῦ ἁπλῆς, ut perfectus sit homo Dei, hoc est, legatus seu minister Dei.

Ἀπὸ τοῦ perfectum reddo, compleo, omnibus numeris absolutum. reddo, ut nihil desit aut redundet, item sarcio quod ruptum & dissolutum est. Vide compositum Matth. 4, 21. item luxata membra in locum suum restituo. F. ἀπὸ τοῦ. P. ἁπλῆς, præt. pass. ἁπλῆς. A. 1. med. ἁπλῆς.

Ἀπὸ τοῦ absolutum reddo, omnibus numeris expleo. F. ἁπλῆς. P. ἀπὸ τοῦ. præt. pass. ἀπὸ τοῦ, unde nomen.

Ἀπὸ τοῦ, ὁ, ἡ, perfectio. Luc. 24, 28. πρὸς ἀπὸ τοῦ, quæ ad ejus perfectionem requiruntur.

Ἐξορῶ, perago, absolvo. F. ἁπλῆς. P. ἁπλῆς. Aor. 1. ἁπλῆς. Act. 21, 5. ἔξορῶ (A. 1. act. inf.) τὰς ἡμέρας περὰ τῶν ἡμερῶν. perfectè instruo. 2. Tim. 3, 17. ἔξορῶ (part.

præter. passiv.) perfectè instructus.

Κατεγίσσω, sarcio, redintegro, reconcinno. Matth. 4, 21. κατεγίσσω τοὺς δίκτυα ἰσθῶν, sarcientes retia sua. instauro, reconcinno. Gal. 6, 1. καταρτίσαι (2. pl. præf. act. imper.) τὸ τοῦτον, instaure talem, q. d. vos, quibz estis ministri CHRISTI, veri illius medici. F. καταρτίσω. P. κατήνκα. A.

1. κατήνκα. perficio 1. Pet. 5, 10. ὁ ὁ κατεγίσσω (3. sing. A. 1. act. opt.) ὁ μὲν, ipse integros vos reddat, vos perficiat, vos aptos & idoneos faciat. præf. pass. κατεγίσσω. 2. Cor. 13, 11. κατεγίσσω, παρακαλεῖσθε, instaurationi, consolatione erigimini, hoc est, vos ipsos instaure, consolatione erigite. præf. pass. κατεγίσσω perfectus fui, Luc. 6, 40. κατεγίσσω

(part. præf. pass.) ὁ πᾶς ἑσὺ perfectus autem quilibet erit. coagmentatus fui, Rom. 9, 22. 1. Cor. 1, 10. Heb. 11, 3. πᾶς

κοινῶν κατεγίσσω (præt. pass. inf.) τὸς αἰῶνας ἥμεν ἡμεῖς per fidem intelligimus constructum fuisse mundum verbo Dei. aor. 1. med. κατεγίσσω, ω,

απ, paravi, adaptavi. Heb. 10, 5. σῶμα κατεγίσσω (2. sing. aor. 1. med. indic.) mei, corpus adaptasti mihi. In

Hebr. Ps. 40, 7. ἐστὶν αὐρὴς perforasti mihi. Sed Apostolus retinuit verba Græcæ versionis, eundemque esse sensum

patet ex Heb. 10, 9. Servi enim illi, quorum aures perforabantur Ex. 21, 6. e-

rant fidelissimi, & ad nutum heris suis obtemperabant. Ita Christus quoque usque ad mortem obediens factus,

formam servi assumpsit. Phil. 2, 7. 8. Matth. 21, 16. ἐκ σπηλαίου νεοῦ κατεγίσσω αἶνον, ex ore infantum parasti tibi laudem.

Κατεγίσσω, εὐς, ἡ, instauration, reconcinatio. 2. Cor. 13, 9.

Κατεγίσσω, ὁ, ἡ, coagmentatio, Eph. 4, 12.

Παγκατερίζω, prius absolvo. *Fut.* Αἰσώ. *P.* παγκατερίσκω. *a. i. act.* παγκατερίσκω, *as, s.* 2. *Cor.* 9, 5. παγκατερίσκει (3. pl. *a. i. act. subj.*) prius absolvent.

ΑΡΤΟΣ, *u, o*, panis, ab ἀρσ apto, quod cibus sit corpori humano congruus, adeo ut merito sine pane omnis mensa dicatur esse inops. 2. *Cor.* 9, 10. ὁ χορῶν τ' ἀρτον εἰς βρώσιν, qvī supeditat panem in escam. 2. *Thess.* 3, 12. τ' ἰαυτῶν ἀρτον ἰδιῶσιν suum ipsorum panem (non alienum) edant. 1. *Cor.* 10, 16. τ' ἀρτον, ὃν κλώσῃ ἰσθί, pro ὃ ἀξίω, ὃν κλώσῃ panis, qvem frangimus. elegans ἀντίπλοσις: qvem Hellenismum etiam Dido Aeneid. 1. imitata fuit, ubi dixit, Urbem, quam statuo, vestra est, subducere naves. cibus, ex Hebraico idiotismo *Luc.* 14, 1. ἀρτον φαγεῖν capere cibum. *Synecd.* Hebraica. Sic 2. *Thess.* 3, 8. alimentum, τροφή, *Ps.* 136, 25. ὁ δίδως τροφήν (Heb. ἀρτον) πύσιν σαρκί, qvī dat alimentum omni carni. *Gen.* 3, 19. ἐν ἰδρώϊ τῇ ἔσθῳ σου σὺ φάγῃ τ' ἀρτον σου, in sudore vultus tui vesceris pane (cibo) tuo. *Ps.* 78, 27. ἀρτον ἀγγέλων ἐφαρῶ ἀνθρώπων, panem angelorum comedit homo, hoc est, qvalem comederent angeli, si qvem comederent. convivium. *Matth.* 15, 2. *Marc.* 7, 5. *Luc.* 14, 15. Quidnam intelligatur per ἀρτον ἐπιχρῶσιν, vide eiul.

ΑΡΤΥΪΩ, condio. *F.* ἀρτύσω, *Marc.* 9, 50. ἐν πίνῃ ὡπὸ δρυὸς πεῖ; qvonam ipsum (sal) condietur? *aor. i. ἤρτυα.* *P.* ἤρτυα, *præter. pass.* ἤρτυμαι. *Col.* 4, 6. ἄλλαπ ἤρτυναι (parr. *præter. pass.*) sermo vester sit sale conditus, hoc est, non debet esse putris, de qvo *Ephes.* 4, 29. *aor. i. pass.* ἤρτυθην. *fut. i. pass.* ἀρτυθήσμαι. *Luc.* 14, 34. ἐν πίνῃ ἀρτυθήσεται; qvare (sal) condietur?

ΑΡΥΪΩ. *fut.* ἀρύσω. *perf.* ἤρυκα. *aor. i.* ἤρυσαι. *med.* ἀρύουμαι. haurio, ex profundo traho. *Proverb.* 8, 35. *Sym.*

† ΑΡΦΑΞΑΔ, *o*, Nomen viri ἀκλιτον. אֲרַפְּחָדִי videtur compositum ex אֲרַפָּא sanavit, & חָד vastatio. חֵד est adverbium similitudinis, q. d. sanans veluti vastationem. vel est ex אֲרַח & חָד, qvā radices jam ignorantur.

† ΑΡΧΕΛΑΟΣ, *u, o*, Archelaeus, δέχος λαός, princeps populi. Graece acuitur antepenultima propter ultimam brevem, Latine verò penultima, juxta regulam: Penultima longa accentus est in penultima, *Matth.* 2, 22.

† ΑΡΧΙΠΠΟΣ, *u, o*, Archippus, princeps seu magister equorum, q. d. δέχος ἵππων, est nomen viri, *Col.* 4, 17. *Philem.* 6, 2.

††† ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ, *on, o*, Architectus, vox composita ex δέχος ὄ, princeps, & τέκτων, *on, o*, faber, à verbo τέχω, fabricor, q. d. princeps fabrorum, der Baumeister. 1. *Cor.* 3, 10. vide infra.

ΑΡΧΩ, impero, dominor, cum *Gen.* Judic. 8, 22. ἀρχον (aor. i. imper.) ἡμῶν, impera nobis, dominium habe in nos, esto princeps noster. *Marc.* 10, 42. ἀρχάν τ' ἰδίων, imperare gen-

tibus. *Fut. act.* ἀρξω. *Judic.* 8, 23. & εἶπεν πρὸς αὐτὸς Γεδεὼν, σὺ ἀρξῇ ἐπὶ υἱῶν, καὶ σὺ ἀρξῇ ὑὸς μου υἱῶν, Κύριε ἀρξῇ (3. sing. fut. i. act. ind.) υἱῶν. Et dixit ad eos Gedeon, non habebō ego dominium in vos, neqve filius meus, DOMINVS erit princeps vester, ille plenum in vos habebit dominium, q. d. tantum honorem mihi non sumo. *aor. i. act.* ἤρξα imperavi. *Judic.* 9, 22. & ἤρξα (3. singul. aor. i. act.)

adit.

adib. indicat.) Ἀβιμέλεχ ἐπὶ τῆς Ἰ-
σραὴλ τρία ἔτη, tenuit ergo Abimelech
principatum super Israël tribus an-
nis. principem constituo. Hof. 8, 4. ὅ-
δὲ ἐαυτὸν ἔγειραν (3. pl. aor. 1. aet. indic.)
praefecerunt sibi principem (Israelita)
non ex me. Præter. act. ἤρχα. ἀρχομαι
verb. med. incipio. 2. Cor. 3, 1. ἀρχομε-
θα (1. pl. præs. med. indic.) πάλιν ἰα-
τῆς σωτηρίαν, incipimus rursus nos
ipsum commendare. Luc. 3, 23. καὶ ὡ-
ς ὡς ὁ Ἰησοῦς αἰρεῖ ἐπὶ τῶν τελευτῶν
ἀρχομένου (part. præs. med.) ipse au-
tem JESVS incipiebat esse quasi (seu
ferè) annorum triginta. Luc. 22, 28.
ἀρχομένων (part. præs. med. gen. pl. 8.
n.) ὅ τε τὸν γένος, quum autem hæc
fieri incipient. Sunt duo genitivi ab-
solutè positi. Fut. 1. med. ἀρχομαι, in-
cipiam, Luc. 13, 26. ὅτε ἀρχέσθε (2
plur. fut. 1. med. indic.) λέγει, tunc
incipietis dicere. Luc. 23, 30. ὅτε ἀρ-
ξοῦ (3. pl. fut. 1. med. indic.) λέγει,
tunc incipient dicere montibus, obruite nos.
Præter. pass. ἤρχαμ. 1. Sam. 22, 15. εἰ σὺ
ἤρχαμ; hodie ne demum incepi?
aor. 1. pass. ἤρχθην, 25, 11. Aristot. 3.
polit. cap. 3. οὐκ ἔστιν οὐδ' ἀρχθῆναι μὴ ἀρχ-
θῆναι, bene imperare nequit, quum non
ipse prius sub imperio fuerit. a. 1. med.
ἤρχαμ, ω, ατο, incepi, cepti. Aet. 18,
26. ἤρχατο (3. sing. a. 1. med. indic.)
παρρησιαζέσθαι, cepit libere loqui. Luc.
15, 24. ἤρχατο (3. pl. aor. 1. med. in-
dic.) ἀφρηνάσθαι, ceperunt letari.
Bulg. epulari, latius & lautius con-
dari. subj. aor. 1. ἀρχομαι, η, ηται.
Luc. 14, 9. καὶ ὅτε ἀρχῇ (2. sing. a. 1.
subj. med.) μετ' αἰχμῆς τὸ ἔλατον ὅ-
ποι κατὰ χεῖρα, & tunc incipias cum ru-
bore ultimum occupare locum. ἀρχῇ
hic posset videri 2. pers. fut. 1. med.
indic. ἀρχομαι, η, ηται, sed vera ana-
lysis ex textu petenda est. Subintelli-

Agitur hic dicitur κοινῶς, μὴ περὶ, quod re-
git subj. Luc. 12, 45. καὶ ἀρξήται (3.
sing. a. 1. med. subj.) ὅτι τὸν τὸν πᾶν-
δα, ceperitque percutere serbas Luc.
3, 8. μὴ ἀρχέσθε (2. pl. aor. 1. med.
subj.) λέγει, ne ceperitis dicere. 1.
Pet. 4, 17. ὁ καιρὸς ἀρχαδὸς (aor. 1. med.
inf.) ὅ περὶ αὐτὸν τὸ οἶκος & Κυρίως,
tempus est, quum incipiat iudicium à do-
mo Domini. Matth. 14, 30. ἀρχαίμεθα
(part. a. 1. med.) καταπνίγνυσθαι,
B quum cepisset demergi. Matth. 18, 24.
ἀρχαίμεθα δὲ αὐτὸν συναΐξαι, quum autem
cepisset conferre rationem. ἀρχαίμεθα
αὐτὸν sunt duo genitivi absoluti. Luc.
24, 47. ἀρχαίμεθα (part. aor. 1. med.
acc. cas.) δὲ τὸ Ἰερουσαλὴμ, incipiendo
ab Hierosolymis. Vulgata versio,
incipientibus vobis, id est, ἀρχαίμεθα
vid. ὑμῶν.

Ἀρχων, οὐτ, ὁ, princeps, caput,
rex. Matth. 20, 25. οἱ ἀρχοντες τῶν ἰσ-
ραὴλ, principes gentium. Apoc. 1, 5. ὁ
ἀρχων τῆ βασιλείας τῆς γῆς, princeps
regum terræ, videlicet JESVS CHRI-
STVS, quum ipse Apoc. 19, 16. vocatur
βασιλεὺς βασιλείας, rex regum, per
Hebraismum, hoc est, summus rex,
(cui Matth. 28, 18. Col. 2, 10.) data est
omnis potestas in caelo & in terra,
aded, ut ad nomen ejus omne genu se-
fleat. Phil. 2, 10. Rector, praefectus.
Luc. 8, 41. ἀρχων τῆ συναγωγῆς, præ-
fectus synagoga. οἱ ἀρχοντες, proce-
res. Aet. 4, 8. ἀρχοντες τῶ λαῶ, pro-
ceres populi. Joh. 3, 1. ἀρχων τῆ Ἰου-
δαίων, pro τῶν ἀρχόντων quidam
ex primoribus Judaeorum, prout legi-
mus Luc. 14, 1. καὶ ἔλθον ἐν τῷ ἰδὲ
αὐτὸν εἰς οἶκόν τινος τῶ ἀρχόντων, &
accidit, quum venisset in domum ejus-
dam ex primoribus.

Ἀρχαία, 25, 11, domina, princeps
femina. Thren. 1, 1. 1. Reg. 11, 3. ma-
gistratus. Rom. 13, 3. οἱ τῶ ἀρχοντες οὗτοι

ἐπὶ φόβῳ τῶν ἀγαθῶν ἔργων, πᾶσι
magistratus non sunt terrori bonis o-
peribus.

Ἀρχαῖοι, ἡ, ὁ, subditus, qvi
principi paret, relatum ἔρχομαι.
scilicet hac per se sunt participia, sed pro
more lingvæ nominascunt, seu pro
nominibus substantivis accipiun-
tur.

Ἀρχή, ἡ, ὁ, principium, initium.
Joh. 1, 1. ἐν ἀρχῇ τὸ ὄλον, in prin-
cipio erat Verbum. Luc. 1, 2. οἱ ἀπ' ἀρ-
χῆς αὐτίκῃ, qvi à principio specta-
tores ipsi. 2. Thess. 2, 13. ὃν εἶλετο υἱὸς
ἀπ' ἀρχῆς, qvòd vos elegerit ab initio.
Vulgatus interpres legit ἀπ' ἀρχῆς
primitias, hoc est, ut primitie essetis,
conf. Jac. 1, 18. Reipsa interpp. con-
veniunt. Th. B. exponit ἀπ' ἀρχῆς
ante jactamundi fundamenta. Atq.
ita illi ἀπ' ἀρχῆς idem est qvòd ἀπὸ
τῶν εὐαγγ. Eph. 3, 9. hoc est, ab aeter-
no. Vide suprā dñi, qvòd ad formam
Hebr. ἵδ' qvandoqve significat ante.
Et sic qvòd accipio illud 1. Joh. 1, 1.
ἐν τῷ ἀπ' ἀρχῆς qvòd erat ante prin-
cipium scilicet temporis, h. e. ut legimus
Ps. 93, 2. qvòd fuit ab aeterno. 2. Pet.
3, 4. ἀπ' ἀρχῆς κτίσας, ab initio cre-
ationis. Joh. 6, 64. ἐξ ἀρχῆς à princi-
pio. Vulg. ab initio. Joh. 8, 25. τὸ ἀρ-
χὴν ὅτι ἐκ τῶν εὐαγγ., id qvòd à princi-
pio dico vobis, τὸ ἀρχὴν (subintell.
κατὰ) idem, Nonno interprete, qvòd
ἐξ ἀρχῆς. Luth. reddit: erstlich. cre-
atio. Sir. 39, 32. ἐξ ἀρχῆς ἐνεχθῆναι,
ex principio confirmatus sum, q. d.
considerando rerum principia ἔ creationis
fins. Possilius adverbialiter
capit pro ὅλων, παντῶν, omnino,
prorsus. Hoc sensu legitur apud
Xenoph. de pæd. τῷ ἢ τῷ ἀρχὴν καὶ
κἀμὲν τὸ ἐφ' ὅσον, τὰς οὐδὲ μί-
λων, prorsus operam dabis, ne exerci-

Atus male habeat, ne in morbos inci-
dat. Heb. 2, 3. ἡς ἀρχῆς λαβῆσαι λα-
λεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, qvæ qvum primum
enarrari caperit per ipsum Dominum.
ἀρχὴ idem qvòd πρῶτος, primus. Col.
1, 18. ὅς ἐστιν ἀρχὴ, πρῶτος τοῦ ἐκ νε-
κρῶν, qvi est principium (id est, pri-
mus) ἔ primogenitus ex mortuis.
autor. Apoc. 3, 14. ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως,
autor creatura, hoc est, creaturarum
seu rerum creaturarum. Heb. 3, 14. τὸ
ἀρχὴν τῆς πίστεως, principium, hoc
est, rem præcipuam, quæ est fides, qvæ
sustentamur. Prov. 1, 7. ἀρχὴ σοφίας
φόβος Κυρίου, principium sapientie
timor Domini, hoc est, timor Domini
primas tenet in sapientia, adeo ut abs-
qve ea sapientia non sit sapientia, sed
potius qvædam calliditas. Gen. 1, 1.
ἔ Joh. 1, 1. ἐν ἀρχῇ in principio, hoc
est, qvum mundus inciperet condi.
Hebraica periphrasis est adverbii
C principio, Germanicè anfänglich.
Sic Joh. 2, 11. ἐποίησεν τὸ ἀρχὴν τῶν
σημείων ὁ Ἰησοῦς, Jesus hoc initium si-
gnorum fecit (Hypallage) hoc est, sic-
ut Syrus verit: signum (miraculum)
primum, qvòd Jesus edidit in Cana.
Brevis introductio, Heb. 6, 1. ἀφ' ὧν
τῶν ἀρχῆς τῆς λέξης, omisso,
qvi in CHRISTO inchoat, sermone,
hoc est, neglecta Catechetica doctrina.
Notetur hic hypallage τῶν λέξεων τῆς ἀρ-
χῆς, pro τῷ ἀρχὴν ἔ λέγον. origo,
D primus integritatis status Juda v. 6.
τὰς καὶ τηρώσας τὸ ἀρχὴν, qvi
non servatā suā origine. imperium.
Luc. 20, 20. οἱς ἐπὶ παραδόναι αὐτὸν τῇ
ἀρχῇ ἐτῆ ἐξουσία τῆς ἐκείνου, ut tra-
derent eum imperio ἔ potestati præ-
sidis.

Ἀρχαί, αἱ, angeli, qvi sic dicuntur,
qvòd Deus eorum ministerio utatur in
regnorum gubernatione, cujus exem-
plum certissimum habemus Dan. 12, 1.
Rom.

Rom. 8, 38. Eph. 3, 10. Col. 1, 16. magistratus Luc. 12, 11. Tit. 3, 1. Filius Dei dicitur Apoc. 1, 8. ἀρχὴ καὶ τέλος, principium & finis, hoc est, qui neque cepit esse neque desinet esse, qui est principium sine principio, & finis sine fine, id est, qui est aternus. Dicitur quidem Melchizedekus Heb. 7, 3. μὴ ἔχει ἀρχὴν ἡμερῶν, οὐτε τέλος τῆς ἡμέρας, neque initium dierum, neque vite finem habens, hoc est, cuius neque natiuitas neque mors descripta legatur: B q̄ue de Melchizedeko accipienda sunt, ut typo, verè autem de CHRISTO. Mose enim nobis proponit, ac si repente è caelo delapsus mox eò se recepisset, nulla ipsius majorum, neque mortis facta mentione. Dicitur ergo initium dierum non habuisse, scil. à Mose descriptum. Nec necesse est, ut simile simili in omnibus q̄ue adret. Caterog̃ṽ Melchizedekum eq̄ue suis natum fuisse parentibus atq̄ue nos, & aut more aliorum hominum mortuum, aut more Enochâ, viduum hinc translatus, debet esse, extra omnem controversiam. itens uī ἀρχαὶ idem q̄uod τὸ ἀκμα extremâ. Att. 10, 11. τὸς ὀπισθεν ἀρχαὶς ἐδάδωκεν, q̄uatuor extremis devinctum, mit vter Zipffeln angebunden. militaris vox notat ordines in bello, agmen, cui impositus est Dux. 1. Macc. 5, 33. ἔξῃθεν ἐν τοῖς ἀρχαῖς, exibat cum tribus ordinibus.

Ἀρχαῖος, adverb. ab initio, antiquitus. 4. Reg. 10, 25.

Ἀρχαῖος ἡς ἡ, primitiæ q. d. ἀρχῆς scilicet ὁσπνῶντων ἡς ἡς, unde ὁσπνῶντων, prime fruges, dicuntur. Lev. 23. (junguntur hac duo vocabula Sir. 45, 28. ἀρχαῖος ὁσπνῶντων ἡς ἡς, primitias primogenitorum in partem dedit) ad verbum de principio scilicet frugum

terra, hoc est de primis frugibus, q̄uas Deus iure voluit sibi cen autori & datori consecrari, Rom. 8, 23. οἱ τὸν ἀπαρχὴν τῆς πρῶτης, q̄ue habemus primitias Spiritus. Metaphora subtilissima sumpta à more Ecclesie Vet. Test. Deut. 26. Lev. 23, 14. Scilicet Deus in hac vita est aliquid in suis, in altera verò vita erit omnia in omnibus. 1. Cor. 15, 28. Hic prægustamus, illic verò discumbentes cum Abrahamo, Isaaco & Jacobo, latè hilariterq̄ue epulabimur. Math. 8, 11. Gustus ergo ille paterni Dei favoris, q̄ue est à Spiritu S. dicitur ἀπαρχὴ τῆς πρῶτης, primitia spiritus. Sic CHRISTVS 1. Cor. 15, 20. dicitur ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, primitia dormientium. Scil. sicut Israelita primitias Deo offerentes, partim gratias ei agebant, partim etiam certam spem concipiebant segetis suo tempore plene fructuende: ita ex resurrectione CHRISTI capitis nostri certam concipimus spem nostræ futura gloriose resurrectionis. Jac. 1, 18. Pii dicuntur ἀπαρχὴ τῶν κτισμάτων, primitia inter omnes creaturas, scilicet Deo sacræ, q̄uod Deus eos ex perdita hominum multitudine elegerit, ut sibi essent consecrati, vel ut Apostolus loquitur Eph. 1, 4. ut sint sancti & inculpati in conspectu Dei suoj, obsequio Deum glorificent, Job. 15, 8.

Ἀπάρχου, primitias solvo. construitur cum Dat. Prov. 3, 9. ἀπάρχου αὐτῷ δαδὲ τῆς καρπῶν, solvo primitias illi (DOMINO) ex fructibus. Fut. 1. med. ἀπάρχου. 2. 1. med. ἀπάρχου. 2. Chr. 30, 24.

Ἀρχαῖος, αἰα, αἰος, antiquus, 29. um. Att. 21, 16. ἀρχαῖος μαθητὴς, antiquus discipulus. Apoc. 12, 9. ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, antiquus serpens. 2. Pet. 2, 5. ἀρχαῖος ὁ νότος, prius mun-

aus, prima mundi aetas. Matth. 5, 21. 27. 33. οἱ ἀρχαῖοι, veteres, majores, prisci. Luc. 9, 8. ἀρχαῖος εἰς (pro ns Luc. 9, 19) ἢ ἀρχαῖον ἀνίστη, propheta quidam ex priscis surrexit. Sir. 39, 1. σφίλων πάντων ἀρχαίων ἐκζητήσας sapientiam omnium priscorum exquiret. Cap. 9, 12. ἀρχαῖος φίλος, amicus veterus. Ez. 21, 21. ἀρχαία ὁδός, antiqua via. Hebr. bibium. 1. Sam. 24, 14. ἡ παλαιὰ ἢ ἀρχαία ἀντίβιον proverbium. Alc. 15, 7. ἀφ' ἡμερῶν ἀρχαίων jam pridem: Syrus, à diebus prioribus. Septuaginta Ps. 44, 2. יְמֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּים, dies antiqui, Et Deut. 4, 32. יְמֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּים, dies priores, vertunt. Psal. 79, 8. μὴ μνησθῆς ἡμῶν ἀνομιῶν ἀρχαίων, ne recorderis iniquitatum antehac à nobis commissarum.

Ἀρχαῖον, ὡς τὸ, pristinum. Es. 23, 17, δόξα καὶ σὺν ὅσῃ τοῖς οἰς τὸ ἀρχαῖον, restituetur in pristinum. (Sed

Ἀρχαῖον, ὡς τὸ, est curia, locus ubi magistratus convenire solet. pl. ἀρχαῖα, tabularia publica.) 2. Cor. 5, 17. τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, vetera praeierunt. Hellenismus. In comparativo gradu ἀρχαιότερος, antiquior. in superl. ἀρχαιότατος, antiquissimus.

Ἀσιαρχὴς, ὡς ὁ, q. d. ἀρχὸν τῆς Ἀσίας, praefectus Asiae. Alc. 19, 31. πῦς ἢ Ἀσιαρχῶν, sed quidam ex Asiar-chis.

Γενεσιάρχης, ὡς ὁ, originis autor & princeps. Sap. 13, 3.

Δεκαρχὴς, ὡς, sive δέκαρχος, ὡς ὁ, Decurio, Decanus, Decemvir. Deut. 1, 15.

Δεκαδάρχης, ὡς, sive δεκάδαρχος, ὡς ὁ. Idem. Exod. 18, 21. 25.

Δεκαρχία, ὡς, sive δεκαδαρχία, ὡς, decanatus, decemviratus. Ex δέκα, decem; ἔσ' ἀρχα.

Ἐθιάρχης, ὡς ὁ, q. d. ἀρχὸν τῆ

Αἰθὺς gentis praefectus 2. Cor. 11, 32.

Ἐκατοντάρχης, ὡς ὁ, q. d. ἀρχὸς τῆς ἑκατὸν. Dicitur etiam

Ἐκατοντάρχος, ὡς ὁ, ταῦ interpositum est δέφωτος ἑκατα. centurio. Alc. 10, 1. τῷ ἑκατοντάρχει (dat. cas.) Alc. 27, 1.

Ἐπαρχία, ὡς ἡ, provincia Alc. 23, 34. à nomine

Ἐπαρχος, ὡς ὁ, praefectus, satrapa. q. d. ὁ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς, q. d. est cum imperio.

Μεταδάρχης, ὡς ὁ, particeps principatus, 1. Macc. 10, 65.

Μεταδραρχία, ὡς ἡ, participatio imperii, consortium regni; distributio praefecturarum & principatum in populo Judaico, 3. Esd. 1, 5. Cap. 5, 4. 8, 28. Ex μερὲς, pars, ἔσ' ἀρχή.

Μιστάρχης, ὡς ὁ, invisus princeps. Ex μῖστος, odium, ἔσ' ἀρχή. 2. Macc. 5, 24.

Μονάρχης, ὡς ὁ, ἔσ' ὑπόαρχος, ὡς ὁ, Monarcha, qui solus imperat, q. d. μόνος ἀρχων. 3. Macc. 2, 2. Regum Regi Deo tribuitur.

Μοναρχία, ὡς ἡ, unius imperium, monarchia.

Μοναρχικός, ὡς ὁ, ad Monarcham vel Monarchiam pertinens; monarchiae favens.

Μοναρχία, ὡς, solus impero.

Πατριάρχης, ὡς ὁ, Heb. 7, 4. q. d. ἀρχὸν τῆς πατρίδος, tribus seu familia princeps. patriarcha. Alc. 2, 29. καὶ τῆς πατρίδος ἀρχὸν. Alc. 7, 9. οἱ πατριάρχαι patriarchae.

Πειθαρχία, ὡς, proprie πείθωμαι τῷ ἀρχοντι, magistratui obedio, parco; regit Dativum, Alc. 5, 29. πειθαρχεῖν δεῖ τῷ μῦλλον; ἢ ἀνθρώποις, obedire oportet Deo potius, quam hominibus, ibid. 8, 32. τοῖς πειθαρχεῖσιν (dat. pl.) obedientibus. F. ἡσ. P. πειθαρχίαν. 2. 1. ἐπειθαρχῆσιν parui. Alc. 27, 21.

Πολιτείας, 8, 6, 9. d. ἀρχων τὸ πό-
λεως ἐκείνων πολιτῶν, uobis praefectus
A. 17, 6.

Πρώτος Θ , φ , δ , q . supremus prin-
ceps militum, 2. Macc. 10, 11.

στρατηγάρχης, s. o. (ex στρατι-
δας, s. o. castra quod rursus est ex στρα-
της, s. o. exercitus, & πῶς, s. o. so-
lum) praefectus exercitus, dux At.
28. 16. 1. Macc. 2, 66. dicitur ἀρχὼν
στρατίας, princeps exercitus.

Τετραρχίας, α, ο, γ, d. ἄρχων τῶ πο-
σέων sc. ἐπαρχῶν seu διοικήσεων prin-
ceps quatuor praefecturarum seu
provinciarum, tetrarcha. Matth.
14, 1.

3. τετραρχία, ὦ, sum tetrarcha. Luc.
 3. 1. τετραρχῶντι τῆς γαλιλαίας Ἡρώδης, quum Herodes tetrarcham ageret
 in Galilea. τετραρχία, ὦ, construitur
 cum Genit. more verborum dominandi.
 Fut. ἡν. P. τετραρχήκα.

Τοπαρχος, ἢ, ὁ, toparcha, loci prae-
ses.

Τοπιρχία, ας, η, praefectura loci,
1. Ματθ. II, 28.

Χιλιάρχος, χ , $\omicron$, ex $\alpha\rho\chi\omega\nu$ & $\chi\acute{\iota}\lambda\iota\omicron\iota$
mille, q. d. $\alpha\rho\chi\omega\nu$ τῶν $\chi\acute{\iota}\lambda\iota\omega\nu$, q. d. mil-
le praeest. Latine tribunus militum,
Kriegsobrister.

ΧιλιάρχⓄ, υ, ὁ, idem. Job. 18, 12.
 q̄bod est ex χίλιοι mille Ἐ ἀρχὸς, ὅ,
 ὁ, idem q̄bod ἀρχων, οἷⓄ, ὁ, prin-
 cepts.

Χιλιάρχεια, ας, η, imperium in mil-
le, *sc. milites*; agmen mille constans
militibus, cui praeest *chiliarcha*, 1.
Macc. 5, 13.

Ἐνάρχουμαι, incipio. *Eut. ξουμαι, α. ι.*
ἐνάρχουμαι, α. απ, cœpi. *Phil. ι, β. ο.*
ἐνάρχαμεν (part. aor. ι, med.) ἐν
ὑμῖν ἔργον ἀγαθόν, qvī in vobis cœpit
opus bonum. *Gal 3,3* ἐνάρχαμεν πιδό-
ματι, qvī spiritui cœperimus. cum genit.
Sir. 36, 24. ο κτάνει· ἡναικα ἰνδ-

ἡ δὲ κτήσις, ὅτι ἀρξίσβις ἡ γυναῖκα,
principium habet possessionis.

Ἐξάρχα, fut. ἔξῃ, *religiosa tempora* Vide in ἄρχω. Incipio, verbum Musicorum. Ex. 15, 20. ἔξῃ (3. sing. imperf. ind. act.) δι' αὐτῶν μαρτῶν, incipiebat autem ex illis Mariam. Med. ἔξῃραται. 1. Reg. 21, 11. ἔξῃχορτο (3. pl. imperfect. ind. med.) ἐν χορδαῖς, incipiebant saltatrices; ἢ choreas agitabant.

В Катεχω, dominor. Med. κατέρ-
χομαι, incipio, inchoo, ut, κατέρ-
χεις τῆς μάχης, incipere pugnare,
it. cum acc. 2. Marc. 12, 37.

Προεάρχουμεν, ante incipio. aor. 1. med. *προερχόμεναι*, w, wto, 2. Cor. 8, 6. *ἵνα καθὼς προερχέσθαι* (3. sing. aor. 2. med. indic.) *ἵνα ἐπιπλήσῃ*, ut sicut ante capit, ita etiam absolvat. ibid. 8. 10. *προερχέσθε* (2. pl. a. 1. med. indic.) *ὅτι πνεῦσι*, ante capisitis anno C. superiori.

Ἵπάρχω, subsisto, sum, versor. Pf.
146, 2. ψαλῶ τῷ θεῷ μου, ὡς ἱπάρχω
laudabo Deum meum, quamdium sum,
hoc est, vixero. Phil. 3, 20. ἐν ἡγενοῖς
ἱπάρχει, in caelo est. Ait. 3, 6. ἀγούσαν
ἔχ ὑπάρχει μοι, aurum non est mihi.
Job. 2, 4. πάντα ὅσα ὑπάρχει ἀνδρά-
πων, quaecumque aliqvis possidet. Ait. 21,
20. ζήλωτες τῷ νόμῳ ὑπάρχουσιν omnes
zelo legis sunt accensī. praf. subj. ὑπάρ-

D' ἄρχῃ, ης, η, sim. Jac. 2, 15. γυμνοὶ ὑπάρχουσιν, *nudi sint. pres. inf. υπάρχουσι.*
 1. Cor. 11, 18. ἔστωμεν ἐν ὑμῖν ὑπάρχοντες, *inter vos esse dissidia. part. pres. υπάρχοντες, υπάρχουσι, υπάρχω.* Phil.
 2, 6. ὃς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων, ὅτι
 θεῷ ἐστ, *in forma Dei, hoc est, secundum humanitatem suam propter unionem & λόγῳ praeclatus divinā gloria.* Act. 27, 12. ἀνδοῦναι τὴν λιμὴν ὑπάρχουσιν, *quum esset portus minus appositus.* Luc. 16, 14. φιλάργυροι ὑπάρχοντες, *avarissimi.*

χορτες, q̄bi erant abari. Act. 27, 21. ἅπαντες δὲ ἀσπίαι ὑπάρχοντες, q̄vum vē-
rō multa fuisset inedia. imperf. ὑπάρ-
χοι, eram, ὑπάρχες, eras, ὑπάρχεις, erat.
Act. 16, 3. ἔκλυ ὑπάρχον Græcus erat
Act. 10, 12. οὐ ᾧ ὑπάρχει πάντα in q̄vo
omnia erant. Hellenismus, ubi neu-
trum plurale constructur cum verbo
sing. Act. 4, 34. ὅσκι ὑπάρχον (3. pl. im-
perf.) q̄vot q̄vot erant. Act. 8, 16. μόνοι
βεβαπτισμένοι ὑπάρχον, tantum bap-
tizati erant. ὑπάρχον pro ἵσταν hic po-
nitur & passim. Act. 17, 27. καίτοιγε ἡ
μακεδὼν δὲν ἐνός ἐκάστου ὑπάρχοντα,
q̄vambis non procul ab uno q̄vobz no-
strum sit. Eph. 8, 7. τὰ ὑπάρχοντα,
divitie, opes, seu bona q̄vantulacungz
q̄bis possidet. facultates, bona, q̄væ
quis habet. Matth. 24, 47. ἐν τοῖς
ὑπάρχουσιν αὐτῷ κατεστήσονται αὐτῶν, super
omnia, q̄væ ipsi suppetunt, constituet
ipsum. Matth. 19, 21. πώλησον σὺ τὰ
ὑπάρχοντα, vende opes tuas, q̄væ ha-
bes. Luc. 8, 3. αὐτῶν δὲν ἐκόντων αὐτῷ
δὲν ᾧ ὑπάρχόντων αὐτῶν, q̄væ mini-
strabant ei ex iis, q̄væ sibi suppetebant.
Aliam ὑπάρχω significat impero, im-
perium gero, præsum. Unde est

ὑπάρχων, præses, præfectus. Dan.
6, 7. nempe q̄bi ita præest, ut alteri
subsit.

ὑπάρχεις, eas, ἡ, substantia, res, fa-
cultates, 1 Macc. 12, 23.

Προϋπάρχω, ante sum, ante existo. D
Luc. 23, 12. ἀποϋπάρχον (3. pl. imperf.)
ante erant.

Ἀρῶ, apto. item congruo, Fut.
ἀρῶ & Ἀολιτὲ ἀρῶ. P. ἤκα. Præf.
Pass. ἀρῶμαι, adaptor, præf. pass. ἤρ-
μαι. Hinc

Ἀρμός (pro ἀρμός) ἡ, ὁ, cum spiri-
tu aspero, apta commissura, concin-
na compages, Heb. 4, 12. διὰ τὸν ἀρῶ
ἄλλα μελομένη ψυχῆς τε & πιδύματα,
ἀρῶν τε καὶ μελῶν, pertingens usq̄

ad divisionem animæ simul & spiritus,
compagumq̄ & medullarum.

Ἀρμα, τῷ, τὴ, curius. Act. 8, 28.
καθήμενος ἐπὶ τῷ ἅρματι αὐτοῦ, sedens
in curru suo. Act. 8, 29. καθήκει τῷ
ἅρματι τέτω, adhæresce curruī istī.
Act. 8, 38. ἐκέλευσε εὐλογεῖν τὸ ἅρμα, jus-
sitq̄ sibi currum. ad verb. jussit sta-
re currum.

Ἀρρωστῶ, adverb. exponitur aptè,
q. ab ἀρῶ, 3. Macc. 5. τὸ ἀρρωστῶν ἀρ-
ρώστως συντίλει, præceptum aptè ad-
implebat. Ab ἀρῶ est

Ἀρῶζω, apto. aptè & concinnè
connecto. F. ἀρῶσω. P. ἤρωσα. a. 1.
ἤρωστε. a. 1. med. ἤρωσάμενος 2. Cor.
11, 2. ἤρωσάμενος ᾧ ὑμᾶσιν ἀνδρῶν, ap-
tavi enim vos uni viro.

Μεταρρῶζω, vel μεταρρῶστίω, trans-
muto aptè. Sap. 9, 18. τὰ στοιχεῖα μετα-
ρρῶζώμεθα, elementa apte transmu-
tata.

Ἀρῶν, ἡ, ὁ, congruus, adapta-
tus. Sap. 16, 20.

Ἐναρῶζω, concinno, adapto, mo-
dulor. Judith. 16, 1. ἐναρῶσάμενος (2.
pl. aor. i. imper. med.) αὐτῷ ψαλμὸν
καὶ αἶνον, modulamini ei Psalmum &
laudem.

Ἐναρῶν, ἡ, ὁ, ἡ, concinnus.
Prolog. ἀδὴλ in Sir.

Θυμῶν, τῷ, & θυμῶν, ἐπὶ, ὁ,
ἡ, animo conveniens, gratus, ἀ θυ-
μός & ἄρω.

Ποδῶν, τῷ, ὁ, ἡ, ad ipsos usq̄
pedes dependens, vestis talaris, vestis
promissa, ad talos usq̄ pertingens,
Apoc. 1, 13. compos. ex πὲς pes & ἄρω
netto, apto. Sic

Τεχῶν, τῷ, ὁ, ἡ, mœnibus instru-
ctus & munitus. Deut. 9, 1.

††† Ἀρῶμα, τῷ, ὁ, ἀρώμα, o-
doramentum Videtur compos. ex ἀρῶ
seu ἀρῶ particula intensiva, & ἄρω ο-
λεο, seu ὀδμή, ἡ, ὁ, odor. Marc. 16, 1.
Ἀρώμα

"Αρωμα verò apud Aristoph. pro ἀρωμα. Αρωμα, aratio & apud Eupolidem pro ἀλφίτοι, legumen per metonym. causæ, huius loci non est, sed ad ἀρώω, aro pertinet.

† Α'ΣΑ', ὁ, ἸΩΝ nomen viri inclinatibile, ita dictum à Syriacâ voce ἸΩΝ curavit, sanavit. valet idem quod Hebræum יָנִי Mattb. 1, 7. 8. Vide 1 Reg. 15.

Α'ΣΕΛΓΗΣ, ὁ, ἡ, petulans, B lascivus.

'Ασέλγεια, αἱ, ἡ, petulantia seu effrenata libido, lascivia, protervia. Marc. 7, 22. Jude v. 4. τὴν τῶν ἡμῶν χάριν μετατιθέντας εἰς ἀσέλγειαν, Del nostri gratiam transferentes ad lasciviam. Eph. 4, 19. ἰαυτῶς περιδοικῶν τῇ ἀσέλγειᾳ, sese dederunt lasciviae. ἀσέλγειαν, ὡν, αἱ, libidinis. 1. Pet. 4, 3. πεπορεύμενοι ἐν ἀσέλγειᾳ, qv̄i incessim in lasciviis, qv̄i indulsumus omnis generis libidinibus. Omnino adjectivum hoc prae se fert qv̄andam compositionem. Etyim in eâ multus est. Videtur mihi dici ἀσέλγης pro ἀσέλγης per Syncopen. ex α priv. & αλαγία luceo, splendo: qv̄od in istiusmodi voluptariis omnis rectæ rationis lux prorsus sit extincta, & qv̄od eorum corpora à resurrectione non sint fulsura, conf. 1. Cor. 6, 14. Dan. 12, 3.

Α'ΣΘΜΑ, ατ, ο, τ, anhelatio, D halitus. Sap. 11, 18. Hinc

'Ασθμαίνω, anhele, spiritum difficulter traho. Sir. 32, 21. fut. ανῶ, perf. ἡσθμαγῶ, ab ἀσ, spiro.

† Α'ΣΙΑ, αἱ, ἡ, Asia. Nomen terræ orbis terrarum partis. Derivant vulgò ab Asia, filia Oceani, matre Promethei, vel ab Asio viro. "Ασι Græcè est limofus, sicut πηλός, ὁ, ὁ, nomen regis à πηλός, lutum, lutulentus, ab ἄσι, αἱ, ἡ, limus, coenurn.

Alt. 2, 9. Ec. 1. Pet. 1, 1. 1a Cor. 16, 19. 2. Cor. 1, 8. Apoc. 1, 4, 11.

Α'ΣΙΣ, αἱ, ἡ, limus. Job. 39, 13.

"Ασι, αἱ, ὁ, limofus.

Α'ΣΚΕΩ, ὦ, exerceo. F. ἀσκήσια. P. ἡσκησα. α. 1. ἡσκησι. Alt. 24, 16. ἐν τῷ αὐτῷ ἀσκή (scilicet ἱμαῶν) interea verò ipse me exerceo. observo, colo. 2. Macc. 15, 4. ἀπὲν τὴν ἑβδομάδα, observare hebdomadem (sabbathum.)

"Ασκησις, αἱ, ἡ, exercitatio.

"Ασκητής, αἱ, ὁ, exercitator. ἀσκηταὶ appellantur in genere omnes accuratioris disciplina studiosi; in specie Monachi. Inde

"Ασκητικός, αἱ, ὁ, ad exercitationem comparatus; Monasticus, ut: βίος ἀσκητικός, vita ascetica sive Monastica.

"Ασκητήριον, αἱ, ὁ, locus exercitationis & meditationis.

Α'ΣΚΟΣ, αἱ, ὁ, uter, utris. Mattb. 9, 17. καὶ βάψουσιν οἶνον νέον ἐν ἀσκού, πυλαις, neque immittunt vinum novum in veteres utres. Gen. 21, 19. ἐπλήσθη ἀσκὸς ὕδατος, implevit utrem (illa) aqua.

Α'ΣΜΕΝΟΣ, αἱ, ὁ, gaudens, libens. 2. Macc. 10, 33. ἀσμενοὶ περιεκέδησαν τὸ φρέλλον, prompti circumfoderunt fortalitium.

"Ασμενός libenter Adv. Alt. 21, 17. compar. ἀσμενέστερον libentius, superl. ἀσμενίστατα libentissimè. 2. Maccab. 4, 12.

Α'ΣΠΑΖΟΜΑΙ proprie amplexor, in amplexum tuo, ἐμπάσιν ἐπὶ τὸ στήθεον, qv̄ae phrasis legitur Luc. 15, 20. comiter & amicè excipio. 1. Macc. 7, 29. ἡσπάσαντο (3. pl. a. 1. ind.) ἀλλήλους εἰρηκῶς, amplexi se invicem sunt amicè. ex α qv̄od est ab ἀμα simul, una, & παῖω, traho, ubi saluandum attrahimus, in ejus collum ruiamus,

ruimus, eumque osculamur, item A
communissimè saluto. Rom. 16, 22.
ἀπαύου υμᾶς, saluto vos. ibid. v. 23.
ἀπαύει υμᾶς "Ρεγς, salutat vos
Erastus. 1. Cor. 16, 20. ἀπαύοντα υμᾶς
οἱ ἀδελφοί, salutant vos fratres. 3.
Job. 6, 15. ἀπαύει (2. sing. pres. med.
imper.) τὸς φίλους καὶ ὄνομα, saluta
amicos nominatim. Marc. 15, 18. ἡ-
ξαυτο ἀπαύειδαι (pres. med. inf.) ω-
πὲν, caperunt eum salutare. imperf.
ἡπαύουλω, εἰ, εἶτο. Marc. 9, 15. ὡς-
σέχοντες ἡπαύοντο (3. pl. imperf.
med.) ὡπὲν, accurrentes saluta-
bunt ipsum. Fut. ἀπαύσω, saluta-
bo. aor. 1. med. ἡπαύουλω, saluta-
vi. Luc. 1, 40. ἡπαύσεται (3. sing. aor. 1. med.
indic.) τῷ Ἐλισάβετ, salutabit Eli-
sabetam. a. 1. med. imper. ἀπαύου
2. Tim. 4, 19. saluta. 2. plur. ἀπαύου-
θε, salutate. Rom. 16, 3. ἀπαύουθε
Πρίσκιλλαν, salutate Priscillam. a. 1.
med. subj. ἀπαύσωμεν, ηἴται. Matth.
5, 47. Luc. 10, 4. κἀντα κατὰ τὸ ὁδὸν
ἀπαύουθε (2. pl. aor. 1. med. subj.)
neminem in via salutaveritis. part. a.
1. med. ἀπαύοντες, ηἴον, Act. 18, 22.
ἀπαύοντες τῷ ἐκκλησίαν, quum
salutasset Ecclesiam. complexus Act.
20, 1. Hebr. 11, 13. ἀπαύοντες, ea am-
plexi fuissent. praet. pass. ἡπαύου,
unde est nomen.

Ἀπαυμός, ὅ, ο, salutio. Luc. 20,
46. φιλέντων ἀπαυμούς ἐν ταῖς ἀγο-
ραῖς, amant salutationes in foris.

ΑΣΠΑΛΑΣ, κ, ὅ, talpa. Levit.
11, 30.

††† ΑΣΠΙΣ, ἰδ, ὅ, clypeus, unde
est Diminut.

Ἀσπίδων, ης, ἡ, 1. Macc. 4, 57.
clypeolus, scutulum.

Σωσπύζω, confertis clypeis pu-
gno; protego, defendo, 3. Mac-
cab. 3.

ὑπεσπύζω tueor, propugno. Zach.
9, 15. κύβητο παντοκράτωρ ὑπεσπύ-
(3. sing. fut. 1. Attici, pro ὑπεσπύ-
σθ) ὡπὲς. DOMINVS exercituum
proteget eos. cum Genit. Judib. 5, 20.
μήποτε ὑπεσπύσῃ (3. sing. a. 1. subj.)
ὁ κύβητο ὡπὲν, ne fortè defendat
Dominus eos. Cap. 9, 14. ὑπεσπύζων
ἔδρυς, defendens populum.

ὑπεσπύσμιος, ὅ, ο, protectio, de-
fensio. Sir. 34, 17.

ὑπεσπύστης, ὅ, ο, propugnator.
Ps. 18, 3.

genus serpentis, aspis. Rom. 3, 13. ἰὸς
ἀσπίδων ὡπὸ τῇ χεὶρὶ ὡπὲν venenum
aspidum sub labijs eorum. Plat.

ἡψασπις, ἰδ, ὅ, ὅ, clypeum ab-
jicit, ὅ, pugnam detractat & fugit,
prout legimus ἀδωσ. β. 277. ζ. δορυ δ'
ἡβαλον ἐκτερε χεῖρας, hastam eiecit e
manu.

††† ΑΣΣΑΡΙΟΝ, α, τῶ, assari-
us, obolus Italicus, à Latinâ voce,
as, assis, q. d. minutus as. Hesychi-
us docet idem esse quod τὸ λαμπρὸν.
Plutarchus eadem voce utitur in
Camillo. Est ergo vox hæc origi-
ne Latina, à Græcis verò Roma-
nâ Monarchiâ ineunte & pau-
latim invalescente ad formam Gra-
ecæ lingvæ efficta. Matth. 10, 29. Luc.
12, 6.

ΑΣΣΟΝ, adverb. poeticum pro-
pe, propius idem quod ἐξῆς, πλησίον,
construitur cum Genit. Hom. Il. X.
τείχεσσι ἄσσοι, propè murum. Sine
casu, ut sepe talia, legitur Act. 27, 13.
ἀρογίας ἄσσοι παρελθόντο τῷ κρητῶν
quum solvissent, propius præterlege-
bant Cretam. Oritur verò ἄσσοι ab
ἐξῆς, in comparatibo gradu ἐξῆς
ἔσσοι, unde ἄσσοι, in neutro genere
ἄσσοι, sic ἄσσοι celerius à comp. πα-
χίων ex παχύς. Hac perite Pasfor
noster. Nam quod esse loci nomina
puta-

putarunt interpretes magni & multi, is condonandus eorum industria error est. Locum ejus nominis, in illo Cretæ littore, quod Paulus cum comitibus tunc legebat, nulla novit Geographia, neque vetus, neque nova. Quatuor obfero eo nomine appellata oppida; primum Troadis fuit, (cujus Act. 20, 13. fit mentio) alterum Mysia, Epiri tertium, quartum Lycia. Priora tria, cum à Cretensi littore remota fuerint, haud facile quovisquam intelligi putabit. Quod in errorem induxisset videri queat, quartum est, Lycia oppidum, Cretæ vicinior reliquis. Sed Lycia oram jam præterfectus erat Paulus, qui, ut ex versu 8. & 12. apparet, Laseam inter & Phœnica navigabat.

† ΑΣΣΟΣ, α, ὁ, Assus. Nomen urbis. In Syriacâ versione ΘΙΘΝ Thesus vel Thessus. Act. 20, 13. 14. q. d. ebulliens.

ΑΣΤΗΡ, ἰ, ὁ, stella, stern/ Matth. 2, 2. εἰδοὺς αὐτὸν ὡς ἀστὴρα, vidimus stellam ejus. Matth. 24, 29. οἱ ἀστέρες πικνύονται ὥστε ὡς ἕρποντες. stella ē cælo cadente.

Ἀστρον, α, ὁ, sidus, Hebr. 11, 12. stella Luc. 21, 25.

ΑΣΤΡΑΠΤΩ (q. d. ἀστέρας ἰσπύω stellas mitto) fulguro. Fut. ἀστρούω. P. ἤστροφα. a. i. ἤστροφα. part. pres. ἀστρούων, ἀστρούουσα, ἀστρούων. Luc. 17, 24. ὥσπερ ἡ ἀστρούουσα ἡ ἀστρούουσα, sicut fulgur coruscans. Luc. 24, 4. ἐν ἰσχύειν ἀστρούουσαν, vestibulis fulgurantibus.

Ἐξαστρούω, emico, retulgeo. Luc. 9, 29. ὡς ἡματινός ἐξαστρούων, sicut vestis resurgens.

Περιστρούω circumfulgeo. Fut. φω. P. περιστρούω. a. i. περιστρούω. Act. 9, 3. καὶ ἐκείνης περιστρούει αὐτὸν φῶς, & repente circumfulsit eum,

ut fulgur, lux. Act. 22, 6. περιστρούει (aor. 1. aet. inf.) circumfulsisse.

Ἀστροπὴ, ἡ, ἡ, (à præf. med. ἤστρο-πα) fulgur. Matth. 28, 3. ὡς ἰδὲ αὐτὸ ὡς ἀστροπὴ, erat autem visus ejus ut fulgur. Sap. 5, 21. βολεύς ἀστροπῶν, tela fulminum. splendor Luc. 11, 36. ὡς ὅταν ὁ λύχνος τῇ ἀστροπῇ φωτίσῃ, ut quum lucerna te splendore suo illustrat.

ἈΣΤΥ, α, ὁ, urbs παρὰ τὸ ἀνω ἵσταν, à sursum stando. ἐν μετώρῳ καὶ ἐν πόλει, in loco editiore sita sunt urbes. Hinc est Latinorum astutus.

Ἀστὺς, α, ὁ, venustus Act. 7, 20. ὡς ἀστὺς τῷ θεῷ, fuit divinitus venustus. Syrus fuit Deo dilectus. Hebraismus, h. e. fuit pulcherrimus. Judith. 11, 23. καὶ νῦν ἀστὺς εἰς σὺν ἐν τῷ εἶδει σου, jam verò venusta es tu in forma tua. Honestus, 2. Macc. 6, 23. C. scitus. Hebr. 11, 23. παιδίον ἀστὺν, puerulus scitus.

Ἀστὺς, adverb. honestè. 2. Macc. 12, 43. πάνυ καλῶς καὶ ἀστὺς πράττων, planè bene & honestè faciens.

Περάσθιον, α, ὁ, suburbium Num. 35, 2.

† ΑΣΥΓΚΡΙΤΟΣ, α, ὁ, Asyngritus. Nomen proprium viri, hoc est, incomparabilis. ex α & σύγκριτος, hoc ex οὐκ & κρίνω secerno, judico. & à κρίνω videtur Latinum cerno ortum, Rom. 16, 14.

ΑΤΕΡ Adv. sine, absque. Luc. 22, 6. ἀπὸ ὄχλου sine turba. ibid. v. 35. ἀπὸ πέρας, sine pera.

ΑΤΜΙΣ, ἰ, ὁ, vapor Act. 2, 19. Jac. 4, 14. ἀτμὶς γὰρ ἐστίν, vapor enim est vita nostra. Sir. 43, 5. ἀτμίδας (acc. pl.) πυρώδεις ἰσφύων, vapores ignitos inspirans. derivatur ab

Ἀτμός, ὁ, ὁ, halitus, vapor fumus, flatu.

status. ab αὐ σφ, spiro per epenthēsin A perf. ind.) ὡς λαμπρὸς πνεῦς splendet tanquam lampades ignis. It.

τῷ τ.

Ἀτταλὴς θάπρον, exhalo. F. lou. P. ἡτμικα.

† ἈΤΤΑΛΕΙΑ, αἰ, ἡ, Attalēa vel Attalia, civitas Pamphiliæ maritima, Act. 14, 25. videtur ita dicta ab ἡτμικῷ hora vel tempus Domini, ex ἡτμικῷ, ἡτμικῷ est articulus dativi casus, ἡτμικῷ quod poni solet pro ἡτμικῷ. Simile fuit nomen Athalia filia Amri B regis Israelis, 2. Reg. 8, 26. quod tamen Græci scribunt ἡθολία.

ΑΥΓΗ, ἡς, ἡ, diluculum. (ab αὐω splendo) Act. 20, 11. οὐκ ἔστιν αὐγὴ αὐγῆς, collocutus usque ad diluculum

Ἀυγῶ, ὦ, fut. ἡσω. imperf. ἡυζον, sv. splendo. Job. 29, 3.

Ἀυγάζω, illucesco. F. αὐγάζω. aor. 1. ἡυζαυ 2. Cor. 4, 4. εἰς τὸ μὴ αὐγάζω (aor. 1. αἰ. inf.) αὐγῆς, ne illucescat illis. Prat. αἰ. ἡυζαυ. Prat. pass. ἡυζαυμαι, unde est nomen

Ἀυγασμα, τῷ, τὸ, splendor. Sir. 43, 13. ἐν τῷ αὐγασματι αὐγῆς, in splendore suo.

Ἀπυράζω, splendorem edo, confusco. Fut. αἰω. P. ἀπυράζω, prat. pass. ἀπυράζωμαι, unde est nomen

Ἀπυράσμα, τῷ, τὸ, effulgentia Hebr. 1, 3. ὁ ὢν ἀπυράσμα τῆς δόξης, καὶ χαράς τῆς ὑπερυψίας αὐγῆς, quod est effulgentia gloriæ et character persone illius. Sir. 7, 26.

Διαυγῆς, αἰ, ἡ, pellucidus, limpidus. Prov. 16, 5. Αἰγῶ.

Διαυγάζω, illucesco. F. αἰω. a. 1. διηύζω. 2. Pet. 1, 19. ἵνα ἡμεῖς διαυγάσῃ (3. sing. aor. 1. αἰ. subj.) usque dum dies (clarior Evangelii lux) illuxerit.

Καταυγάζω, luceo, splendo, 1. Macc. 6, 39. καταυγάζειν (3. sing. im-

perf. ind.) ὡς λαμπρὸς πνεῦς splendet tanquam lampades ignis. It. illumino, illustro; video, specio.

Καταυγασμός, ὅ, ὁ, illustratio, illuminationis.

Τηλαυγῆς, αἰ, ὁ, ἡ, eminus splendens, ex tēle procul ἔστω, ἡς, ἡ, splendor Levit. 13, 2.

Τηλαυγία, αἰ, ὁ, ἡ, splendor longè dispersus, aut eminus apprensus. Lev. 13, 13.

Τηλαυγίαις, εἰς, ἡ, idem. Ps. 19, 2. Αἰ perf. pass. verbi τηλαυγίω, eminus splendo.

Τηλαυγίαις, Adv. procul ἔστω dilucide Marc. 8, 25. ἔβλεψεν τηλαυγίαις ἀπανταίς, viditque procul ἔστω dilucide omnes.

† ΑΥΓΟΥΕΤΟΣ, αἰ, ὁ, Augustus, nomen Caesaris Romani. Luc. 2, 1. ab augeo ita dictus, ut hoc nomine admoneretur de finibus imperii Romani propagandis. Caesares viventes dicebantur Augusti, mortui vero à parafitis Divi. αὐγῆς σὺν βασιλῇ cohors augusta, cohors pratoria, hoc est, præcipua, Act. 27, 1. Augustus ergo à Græcis dicitur σὺν βασιλῇ, ὅ, venerandus. Augusta vero Caesaris uxor ἡ σὺν βασιλῇ. Verbum vero augeo, auxi origine Græcum est ab αὐγῶ, αἰγῶ augco.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ, αἰ, ὁ, proprie idem quod αὐτοφόνος, quod sibi ipsi manus inferi violentas. item per synecdoche auctor. componi aliis videtur ex αὐγῆς ἔστω, ἡ, τὰ, arma: aliis ex αὐγῆς ἔστω inuicem immittere, aliis ex αὐγῆς ἔστω pro quibus occido. Sap. 12, 6. αὐθεντίας (acc. pl.) ὁρῶντες, interfectores parentes.

Αὐθεντία, ὦ, auctoritatem usurpo. cum Genit. 1. Tim. 2, 11. γυναικὶ ὅτι δίδασκεν ὡς ἐπιτάσσῃ ὅτι αὐθεντεῖν αἰδοῦν, mulieri ut doceat non permitto neque

negue ut auctoritatem sibi vendicat in maritum.

Ἀυθεντία, αἰ, ῆ, potestas, auctoritas.

Ἀυθεντικός, ῆ, ὁ, authenticus, auctoritate praeditus, fide dignus. Scripta αὐθεντικά, authentica, quae iustam & certam auctoritatem habent, ut ab eis appellationi non sit locus.

Ἀυθεντικός, adverb. certo auctore, eum auctoritate.

ἈΎΛΑΞ, αἰ, ῆ, sulcus, Sir. 7, 3. B μή στείρε ἐν ἁλμας ἀδικίας, ne semina super sulcos iniustitiae. Hinc

Ἀυλακίζω, sulco.

ἈΎΛΗ, ῆς, ῆ, atrium, aula. παρὰ τὸ αἶμα, spir, quod sit locus perstabilis, vel ab αἶμα splendore, quod sit locus apricus, soli expositus. Videtur sic aula dicta esse, ὅτι ἐκεῖ ἡλιζοιτο οἱ δαξιολάβοι, ἦτοι ἱερεῖς, quod ibi satellites, aliquando ministri suo domino morarentur, & expectarent suos magnates. 1. Macc. 9, 54. ἡ αὐλὴ τῶν ἀγγέλων, atrium sancti sanctorum. 2. Macc. 13, 15. ἡ βασιλικὴ αὐλὴ, Regia. Matth. 26, 69. ὁ Πέτρος ἔξω ἐκώθητο ἐν τῇ αὐλῇ, Petrus foris sedebat in atrio. Luc. 22, 55. ἀψάντων ἡ πύρ ἐν μέσῳ τῇ αὐλῇ, quum accendissent ignem in medio atrio. item, amplum & splendidum conclave eum Saal. quod sensu accipitur Matth. 26, 3. εἰς τὴν αὐλὴν τῶν ἀρχιερέων, in aulam Pontificis. Tertiò idem valet, quod stabulum, Latini praeposito c differentiae causâ vocat caulam, Job. 40, 1. εἰς τὴν αὐλὴν τῇ περὶ βῆτων in caulam ovium.

Ἀυλαῖον, αἰ, ῆ, ad vestibulum pertinens. 2. Macc. 14, 41. ἡ αὐλαῖα θύρα, janua atrii sive aula, fores exteriores vestibuli.

Ἐνυλῆς, αἰ, ῆ, villa, casa. item commoratio. Act. 1, 20, ἐκ ἐνὶ ἑνὶ αὐ-

λῆς, ἰδ, ῆ, domicilium, locus ubi pernoctatur.

Προαῶλιον, αἰ, ῆ, vestibulum aulae, Vorhof/ prout dicimus παρὰ τὸν αἶμα, & ῆ, vestibulum q. d. παρὰ τὸν αἶμα ante aulam παρὰ τὸν αἶμα ante fores. Marc. 14, 68. εἰς τὸ προαῶλιον, aula vestibulum.

Ἀυλιζομαι, ῆ, ετα, verb. med. deliveror, pernocto. imperf. ἡυλιζομην, & ετο, Luc. 21, 37. ἡυλιζετο εἰς τὸ ὄρεον (pro ὅτι τὸ ὄρεον) pernoctabat in monte. Fut. αὐλισομαι. P. ἡυλισμαι, unde est

Ἀυλισμός, ῆ, ὁ, pernoctatio, aor. 1. pass. ἡυλιζέτω Matth. 21, 17. καὶ ἡυλιζέτω ἐκεῖ, & pernoctabit ibi. Tob. 4, 18. παρὰ σοὶ μὴ αὐλισήτω, (3. sing. a. 1. imperat. pass.) penes te ne pernoctato. 1. Esd. 9, 2. αὐλισεῖς (part. a. 1. pass.) ἐκεῖ, cum illic divertisset. Futur. 1. pass. αὐλισήσομαι, pernoctabo, moror. Sir. 14, 26. ὑπὸ τῆς κλάδας αὐτῆς αὐλισήσεται, sub ramis ejus morabitur.

Ἀγρωλιά, αἰ. q. d. ἐν ἀγρῷ αὐλιζομαι, in agris sub dio ago, pernocto, excubo. F. ἡσω. P. ἡγρωληκα. Luc. 2, 8. ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγρωλῶντες, in eadem regione excubantes.

ἈΎΛΟΣ, ῆ, ὁ, tibia. 1. Cor. 14, 7. Non θελω ηκεῖν ὅραται tantum significat, ut non nemo putavit, sed uti ex conjugatis ejus est videre, vis & significatio hujus vocis latius patet. Sir. 40, 23. αὐλὸς καὶ ψαλτήριον ἡδύνουσι μέλι, tibia & psalterium jucundum reddunt mel, i. e. jucundum & dulcem sonum edunt.

Ἀυλῶ, ὦ, tibiā cano. F. αὐλῶσα. P. ἡυληκα. a. 1. ἡυλησα, Matth. 11, 17. ἡυλισαμεν ὑμῖν tibia cecinimus vobis.

Ἀυλητός, ῆ, ὁ, tibicen non tibicen. Est enim i in penultima syllaba contrahitum

tractum ex duobus, pro tiblicen. Matth. 9, 23. & ἰδὼν τὰς αὐλῆτας, & ὅτι οὐκ ἔβρισκεν τὴν ἀντιπροσώπων. Apoc. 18, 22.

Ἀυλῶν, ὡς, ὁ, vallis, convallis; à figura sua arctiore & oblonga, qvā αὐλὸν qvοdammodo referat. Judith.

7, 3.

ΑΥΕ ΑΝΩ, augeo, do incrementum. unde est Latinorum augeo auxi. 1. Cor. 3, 7. ἀλλ' ὁ αὐξάνων θεός, sed qvῖ dat incrementum, Deus est. cresco, augeo. Matth. 6, 28. πῶς αὐξάνει, qvοmodo augeant. Joh. 3, 30. ἐμῶν δὲ αὐξάνει, ἐμὴ ἡ ἐλαττωδὴ, illum oportet crescere, me verò minui.

"Αὐξω idem qvὸd αὐξάνω augeo. Demofth. Olynth. 3. τὸ κοινὸν αὐξάνει καὶ ὁ θεός, ὡς το δὲν, rem communem augendam esse singuli putabant. item cresco. Eph. 2, 21. αὐξήσας τὸν ναὸν, crescit, ut sit templum. Col. 2, 19. αὐξήσας τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ, augeat Dei augmento (Genuitibus efficientis) hoc est, qvὸd à Deo proficitur, nimirum à Christicapitis Spiritu, cui opponitur inanis ille status (de qvο ibid. v. 18.) qvὸ non crescunt sed turgent homines. Fut. αὐξήσω (tangvām ab αὐξίω) usitatum etiam fut. 2. αὐξάνω, εἰς, εἰ ab aor. 2. ἡύξανον, de qvο paulo post Gen. 17, 6 αὐξάνω σε σφόδρα σφόδρα, augebo te valde valde. Gen. 48, 4. ἰδὲ ἐγὼ αὐξάνω σε & πληθυνω σε en ego augebo te & multiplicabo te. a. 1. act. ἡύξηται crebit. Luc. 13, 19. ἡύξησε καὶ ἡ ἰχθυατο εἰς δένδρον μεγάλη succrebit & evasit arbor magna, procera. Act. 7, 17. ἡύξησεν (3. sing. a. 1. act. indic.) ὁ λαός, populus crebit. a. 1. subj. act. αὐξήσῃ, qvῇ Eph. 4, 15. αὐξήσῃμεν (1. pl. a. 1. act. subj.) εἰς αὐτὸν, adolescamus in eum, vel crescāmus in eo. 2. Cor. 9, 10. καὶ αὐξήσῃ (3. sing. a. 1. act. opt.) & augeat. prat. act.

ἡύξηκα, auxi. unde est prat. pass. ἡύξαμαι, ηύκα, ηύκα, & hinc a. 1. pass. ἡύξῃδω, crebi, profeci. Gen. 25, 27. & ἡύξῃσιν εἰ νεανίσκοι, creverunt autem juvenes. Ex. 1, 7. καὶ ἰσραὴλ ἡύξῃσιν (3. pl. a. 1. pass. indic.) filii Israelis creverunt. 1. Pet. 2, 2. ὡς αὐτὸς αὐξήσῃτε (2. pl. aor. 1. pass. subj.) ut per illud (lac verbi divini) augeatis. a. 2. act. ἡύξαον, qvῖ hic cum imperf. activo coincidit. Luc. 1, 80. & δὲ παιδίον ἡύξατο (3. sing. imperf.) puerulus autem crescebat. 1. Cor. 3, 6. ὁ ὃς θεός ἡύξατο (3. sing. aor. 2. act.) Deus verò dedit incrementum, prat. pass. αὐξάνομαι, cresco, augeor. Sir. 43, 9. αὐξανομένη δωματοῦς, qvῇ augetur mirabiliter. 2. Cor. 10, 15. αὐξανόμενος τὸς πίστεως ὑμῶν, augescēte fide vestra.

"Αὐξῃς, εἰς, ὁ (à 2. pers. prat. pass. ἡύξησθαι) incrementum. Ephes. 4, 16. αὐξήσῃ, ποιεῖται incrementum capit. 2. Macc. 5, 16. πρὸς αὐξήσῃ καὶ δόξαν τῆς πίστεως, ad incrementum & gloriam loci, vel, ad incrementum gloriae loci; ἢ διὰ δυοῖν.

Ἐπαύξω, vel ἐπαυξάνω, adaugo, amplifico, 3. Macc. 2.

Συναυξάνω, simul augeo; augeo, 2. Macc. 4, 4.

Συναυξάνομαι, simul cresco Matth. 13, 30.

Ἰπερᾶνξω, vehementer augeo. 2. Thess. 1, 3. ὑπερᾶνξῃς ἡ πίστις ὑμῶν, vehementer augeat fides vestra.

ΑΥΡΙΟΝ Adv. cras. (ab αὐ rursum, & ἦω fluxu, qvῖa perpetua & non interruptus est temporis fluxus. Nam ut poeta ait, labitur hora brevis more fluentis aquae) 1. Cor. 15, 32. φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὐριοι θανάτου, edamus, bibamus, cras morimur. Sir. 10, 10. βασιλεὺς σήμερον, καὶ αὐριον τελευτήσει, Rex hodie, & cras morietur.

rietur. ἢ ἀύγιον scil. ἡμέρα, crastinus dies *Att.* 4, 3. εἰς τὸ ἀύγιον, in crastinum diem. *Matth.* 6, 34. ἢ ἀύγιον μαρτυροῦν τὴν ἰαυτῆς, crastinus dies erit sollicitus de rebus suis.

Ἐπαύριον *Adv.* postridiē, ἢ ἐπαύριον scil. ἡμέρα posterus dies. *Matth.* 27, 62. τῇ δὲ ἐπαύριον, sequenti verò die.

Μενύριον. *Adv.* perendie.

Θησαυρεῖς, ὅς, ὁ, thesaurus, ὅς, ἡθηταῖς, τὸ ἀύριον, qv̄i reponitur in futurum tempus. *Matth.* 6, 21. ὅπου ἐστὶν ὁ θησαυρεῖς, ἐκεῖ καὶ καρδία ὑμῶν, ubi est thesaurus vesler, ibi etiam cor vestrum. *Matth.* 19, 21. δὲς πτωχοῖς καὶ ἰέξαι θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ da pauperibus, & thesaurum habebis in caelo. theca, in qua est aurum per metonym. subiecti. *Matth.* 23, 11. ἀνοίξαντες τὰς θησαυρεῖς, aperitis thesauros, hoc est, thecis apertis, in quibus erant thesauri.

Θησαυρίζω, thesaurum congero, *Rom.* 12, 5. *Matth.* 6, 19. μὴ θησαυρίζετε (2. pl. pres. act. imper.) οὐδὲ θησαυρεῖς ἐν τῇ γῆ, ne thesauros vobis recondite in terra. 1. *Cor.* 16, 2. θησαυρίζετε (part. pres. act.) recondens in futurum. *F.* θησαυρίζω. *Prat.* act. πηθησαυρίζετε. *Prat.* pass. πηθησαυρίζεσθαι. unde est

Θησαυρίζω, act., τὸ, qv̄d in thesauro conditum & repositum est. *Prov.* 21, 6. *Tob.* 4, 11. dicitur δέμα ἀ πῆμυ pono; δέμα γὰρ ἀζαῖον θησαυρίζεις σπαιτῶ, depositum enim bonum recondis tibi ipsi. 2. *Pet.* 3, 7. πηθησαυρίζοντες εἰς τὸ πνεῦμα, reconditi asseruantur igni. a. i. act. ἐθησαυρίζετε *Jac.* 5, 3.

Ἀνθησαυρίζω, pro thesauro recondo. 1. *Tim.* 6, 19.

††† ΑΥΣΤΗΡΟΣ, ὁ, ὁ, austerus, a, um subacerbus, immitis, nondum satis maturus. proprie de

A sapore dicitur; per metaph. verò de homine severiori & rigidiori, *Luc.*

19, 21. 22. Mensa frugalis & tenuis & Plutarcho dicitur ἀυστηρὴ καὶ λιτὴ πείρα. & alibi idem ἀυστηρὴς καὶ ἀδύπλωτος διατρέφεται, tenuiter & non delicate vitam agens. Tam Latinis, quam Graecis vox hac usitata est, licet Graecia ejus originem sibi vendicat πύρεθ' ἀύειν, ab exsiccando, unde ἀύς & ἀυστηρ. Acerba exsiccant.

B Ἀυστηρία, αἰ, ἡ, austeritas. 2. *Macc.* 14, 30.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ, ὁ, ὁ, sponte agens (compositum hoc adj. ex αὐτός ipse & μάτω facile, vel à μάω desidero) in sam. gen. αὐτομάτ *Marc.* 4, 28. αὐτομάτ ᾧ ἡ γῆ καρποφορεῖ, terra enim sponte sua fructum fert. Prout Poëta cecinit, injussa virescunt gramina. *Att.* 12, 10. ἡντι αὐτομάτ ἡ ἰολύχη αὐτῆς, qv̄a (janua) sponte aperta fuit seu se aperuit. *Sap.* 17, 6. αὐτομάτ πυρὸς, non accersitus ignis, ultronea pyra. ὄργανον αὐτομάτων, automatum, instrumentum, qv̄d suis libratum ponderibus se movet ipsum, uti est horologium.

Αὐτομάτως *adv.* sponte, ultro, sine alieno impulsu. *Job.* 24, 24.

ΑΥΤΟΣ, ὁ, ὁ, ipse, a, um. Hoc unum est pronomen relativum. Nam ὁ, ἡ, ὅ, qv̄i, qv̄a, qv̄d, articuli positivi dicuntur, non pronomina. *Eph.* 2, 14. αὐτὸς (χελὴρ) ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἡμῶν, ipse CHRISTVS est pax nostra. *Luc.* 24, 39. αὐτὸς ἐγώ εἰμι, ego ipse sum. *Joh.* 4, 2. καὶ ταῦτα ἰνοῦς αὐτὸς ἐκὼν ἐβάπτισεν, qv̄d qv̄d Jhesus ipse non baptizabat. *Gen.* 3, 15. αὐτὸς τετίθηκ' ἐν κεφαλῇ, ipse conteret tibi caput. αὐτὸς pro αὐτῷ scil. στήνεται. *Joh.* 8, 44. ὅτι ψεύδης ἐστὶ ἐν πνεύματι αὐτοῦ genit. g. n. subauditur ψεύδης, qv̄d paulo ante praecessit, qv̄oniam

mendax est & pater ejus, scil. menda-
cii. Act. 25, 25. αὐτὸς τὸν ἐπικαλεσά-
μενον τὸν Σαβαστὸν, quoniam ipse appellas-
set Augustum. Ad act. 1, 21. οὐδὲ τὸ
λαὸν αὐτῶν δόξαι ἀμαρτανῶν αὐτῶν, libera-
bit populum suum ex peccatis ipsius,
αὐτῶν pro αὐτῶν scil. λαῶ. Synecdis. λαὸς
est nomen multitudinis. Job. 15, 6.
αὐτὴ scilicet κληματα illos palmites;
hunc numerum postulat verbum σὺν-
ῶνται, uni enim rei convenire nequit.
Relativum hoc saepe ἰδεῖται, deficit &
subintelligi solet. Luc. 12, 36. ἵνα ἰδὲν-
ῶμαι ὑμᾶς κρησάμενον (subaudi αὐτῶν) ut
quoniam ille (sponsus) venerit & pulsa-
verit. Rom. 4, 17. κατεράνην ἔ pro αὐ-
τῶν, ἔ. ante eum, cui. Rom. 15, 18.
λαλεῖν πρὸς αὐτῶν ὡς ἔ καταργήσεται.
loqui quicquam (eorum) quae non esse-
rit. Eph. 2, 10. αὐτῶν τοὺς πόδας, hoc
est, πλάσματα, ipsius opus sumus. Job.
6, 29. ἵνα πιστεύσῃτε, εἰς δὲ ἀπίστευαν,
ut credatis in eum, quem misit ille. C.
eis δὲ pro eis αὐτῶν, δὲ. αὐτῶν etiam ad-
verbialiter capitur, & idem significat
quod ὅδε hic. Matth. 26, 36. conf.
Marc. 14, 32. ibi, idem quod ἐκεῖ, αὐ-
τῶν Act. 15, 34. & 18, 19.
ἔξ αὐτῶν Act. 10, 33. & 21, 32. eodem
momento. ubi subintelligitur αἰετς
(hora pro momento per syn. integri)
quae vox exprimitur Matth. 13, 28. vel
ἔξ αὐτῶν scil. ἑρμῆς, quae vox legitur
Luc. 4, 5. Scribitur compositē, tan-
quam ad. Phil. 2, 23. ὡς ἐξ αὐτῶν,
simul atque. Vulgata & Erasmus
vertunt mox ut. & Marc. 6, 25. pro-
tinus. Caterum αὐτῶν etiam usurpa-
tur pro reciprocō αὐτῶν, idque apud
Graecos V. T. interpretes longe frequen-
tissime. Hebr. 11, 21. ἐν ἀκρῇ τῆς ἰσθ-
μῆς αὐτῶν, super extremo baculo suo.
Rom. 2, 26. ἢ καὶ ἀρεθίστα αὐτῶν pro
αὐτῶν. nonne praeputium suum. Nam
praecessit ἀρεθίστα, per quam, quia

Aper meton. adj. intelligitur ὁ ἀρεθ-
ιστός, relativum αὐτῶν non refertur
ad vocem, sed ad rem. Marc. 5, 41.
καρτίως & χερείς & πᾶσι, λίγη αὐ-
τῇ (pro αὐτῇ) anomalia generis, ubi
non ad vocem, sed personam respici-
tur. Act. 2, 1. ἐν τῷ αὐτῷ in idem scil.
loci spatium, eodem loci. Adverbia-
liter sumitur. Simul Luc. 17, 35.
Ceterum, adhuc, idem quod αἰετς
τέτοις Act. 3, 1. 2. Cor. 5, 19. μὴ λογι-
σθῶμεν αὐτοῖς τὸν παραπτώματι, non
imputans illis lapsus. αὐτοῖς pro αὐτῶν
scilicet κόσμῳ. Refertur hic αὐτοῖς
ad nomen, saltem significatione plu-
rali. Matth. 28, 19. βαπτίζοντες αὐτοὺς
pro αὐτῶν scil. ἰδὴ baptizantes eos, pro
eis scil. gentes. est anomalia generis,
etiam disertissima Graeca usitata, ubi
relatio non tam ad vocabula fit, quam
ad rem ipsam. Et synonymum g. m.
subintelligitur, videlicet homines.
Col. 2, 15. δελαυβόσας αὐτοὺς pro αὐ-
τῶν. Sic Hom. ἰλιυδ. γ. 84. ὀδυρόν. β.
363. φίλα τέκνον, care fili, pro φίλα υἱ.
& Hippocr. aphorism. 28. lib. 3. τῇ-
ν ἡλεσι pro τῶν ἡλεσι. ἡλεσι enim
est g. n. Similis anomalia generis, quam
Grammatici vocant Synthesin, doctlo-
res verò quoniam. Rom. 11, 14. σὺν τῷ
πᾶσι ἔξ αὐτῶν, pro αὐτῶν scilicet παρὸς
Elegans generis & numeri anomalia
servem aliquos ex illis. Subintelligi-
tur Marc. 8, 1. & μὴ ἔχοντων τὴν φῶ-
νον & quoniam non haberent, quod ede-
rent. Hic ellipsis est, & numeri a-
nomalia. Ellipsis ἔχοντων subintel-
lige αὐτῶν. & ἔχοντων pro ἔχον. scil.
ὄχλῳ. Act. 7, 24. ἡνὸν αὐτῶν subaudi
αὐτῶν, tutatus est eum. Act. 8, 24.
ἐπὶ πᾶσι μὴ δὲν ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν
εἰρήνην ne quid me invadat istorum,
quae dixisti. Col. 3, 19. μὴ ἀνταρῶμεθα
αἰετς αὐτοῖς scil. γυναικας, ne esote
erga eas amarulenti. Cum articulo
prapo-

prapositione ὁ αὐτός idem, ἡ αὐτή eadem, ὁ αὐτός (Ἐ per crasin τινός) idem. Act. 15, 27. Marc. 10, 10. αὐτὸς αὐτῶν eadem mensura. Rom. 12, 4. τὰ μέλη πάντων ἑ τὸ αὐτὸ ἔχοντες, membra omnia non eandem habent actionem Rom. 15, 5. τὸ αὐτὸ φρονεῖν, ut sitis eodem animo affecti. 2. Cor. 12, 25. ἵνα ὁ αὐτός ὑπὲρ ἀλλήλων μεμεμῶσται, ut idem alia pro aliis curent. ὁ αὐτός itidem Phil. 2, 18. Proponitur etiam pronomen demonstrativum. 2. Cor. 2, 3. τὸ αὐτό, hoc ipsum αὐτός compositum sit reciprocum.

Ἀν' ὅθι, adverb. ibi, illic, 2. Macc. 3, 23.

Φιλᾶται, φ, ὁ, ἡ, sui ipsius amans. q. d. φιλεῖ ἑαυτὸν vel φιλεῖν ἑαυτὸν, qvī seipsum amat 2. Tim. 3, 2.

Φιλαντία, ας, ἡ, sui ipsius amor. Sic

Ἀντιδιδάσκω, ας, ὁ, ἡ, seipsum docens q. d. διδάσκων ἑαυτὸν.

Ὡς αὐτός eodem modo, pariter. Adb. Luc. 22, 20. 1. Cor. 11, 25. compositum ex ὡς adverb. Ἐ αὐτός. Alii vertunt similiter.

Ἀντίκα statim, illico. Adb. temp. παροργίζω, idem, 2. Cor. 4, 17. ὁ ἴψ παροργίζω ἑαυτὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, nam illico prateriens levitas (momentanea) afflictionis nostrae. De-mosib. παροργίζω ἡδονή, momentanea voluptas. ἡ παροργίζω scilicet ἡδονή, hoc est, qvā subito evanescit.

Ἐμεῖς, ἡς, ἔ, mei ipsius. q. ἡμεῖς αὐτοί. Job. 10, 18. ἀπ' ἐμεῶν sponte mea. von mir selbst. 1. Cor. 10, 33. ὡς ἑστῶν ὁ ἑαυτὸς συμφέρον, non qvārens commodum meum 1. Cor. 4, 4. ὡδὲν ἑαυτὸς συνίστα, nullius sceleris mihi conscius sum. Rom. 11, 4. κατέλιπον ἑαυτὸς ἐν τακτικῇς ἀνδραῖς, reliquē

A mibi septies mille viros. 2. Cor. 2, 1. ἕκιστα ἑαυτὸς ἔγω, hoc apud me statui. 1. Cor. 9, 19. ἑαυτὸν ἰδὲλωσα, me ipsum in servitutem redegei. Job. 14, 3. παρελήψουαι ὑμᾶς ὡς ἑαυτὸν, assumam vos ad me. Act. 26, 2. ἡγήσασθαι ἑαυτὸν μακάριον, beatum me duxi. Philem. 8, 13. ὡς ἑαυτὸν κατέχων apud me retinere. caret plur. numero. Divise tamen legitur Rom. 16, 2. ὡς ἑαυτὸς πολλῶν ἐχθρῶν, καὶ αὐτὸς ἑμῶν, hospita multorum fuit, Ἐ mei ipsius. Eph. 6, 9. ὅτι ὑμῶν αὐτῶν (qvādam ὑμῶν Ἐ αὐτῶν) Κύριός ἐστιν ἐν τῇς ἐκκλησίαις, vestrum etiam ipsorum Dominus est in ecclesiis! ἑδεύκεν, deficit. Act. 24, 16. αὐτός ἀσκή (scil. ἑαυτὸν) ἑψέκα me exerceo.

Σταυρῶ, ἡς, ἔ, contrahē σταυρῶ, ἡς, ἔ, tui ipsius, caret plur. num. componitur ex σὺ Ἐ αὐτός, prout divisim leguntur Luc. 2, 35. σὺ αὐτὸς pro σταυρῶ. Ut plurimum pro simplici ponitur. Job 17, 5. παρεῖσταυρῶ apud te, pro παρεῖσθαι. Sic pro ἐν ὑμῖν legitur ἐν ἑαυτοῖς in vobis. Job. 5, 42. Rom. 2, 19. πίπτης τε σταυρῶ (idem qvōd σε) ὁδὸν τῶν τυφλῶν εἶναι, confidēs qvā te ducem cæcorum esse. Rom. 2, 21. διδάσκων ἑπαγν, σταυρῶν ἔ διδάσκει, docens alium, teipsum non doces. Rom. 8, 23. ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στεναζόμεθα, nos ipsi apud nos suspiramus. D ἑαυτὸς qvīdem caret nominativo in utroqve numero, itemqve σταυρῶ. qvōmodo verò re exigente sit exprimentus, hic vides, ἑγὼ αὐτός, ego ipse, Rom. 9, 3. ἡμεῖς αὐτοὶ, nos ipsi, Rom. 8, 23. Sic σὺ αὐτός, tu ipse, ὑμεῖς αὐτοὶ vos ipsi, 1. Cor. 11, 13.

Ἐαυτός sui ipsius, caret nominativo. Pronomen compositum ex ἑ ὁ Ἐ αὐτός. Jones pro ἑ dicunt ἑ, ποῦτε εἶο. ἑ ergo idem est qvōd ἑ sui. pro ἑαυτός dicitur etiam contrahē αὐτός.

H 2

Est

Est quidem tertia personæ, sed quæ- A
damque etiam in singulari numero se-
cundæ, & in plurali trium est perso-
narum. ubi tenendum, iudicium de
persona ex verbo addito sumi posse.
Quum enim ἑαυτῶ σιαυτῶ careant
plurali numero, laxiori pronominis
huius usu defectus ille supplendus e-
rat, ut patebit ex exemplis seqq. 1. Cor.
10, 29. σιωιδῶσι λίγω, ἔχῃ τῶ ἑαυ-
τῶ conscientiam autem dico, non tu-
am. Joh. 18, 34. ἀφ' ἑαυτῶ σὺ ἔτο λί-
γεις; an à te ipso tu hoc dicis? Rom.
13, 9. ὡς ἑαυτῶ tanquam teipsum.
Matth. 23, 37. ληροβολῶσα τὰς ἀπειλ-
ὰς σου ἀντὶ τῶ (pro τῶς σε) quæ
lapidas missos ad te. Declinationes
integras propter tirones subijciam.
Malc. Gen. ἑαυτῶ Rom. 5, 8. σιωίση-
σι τῶ ἑαυτῶ ἀγάπῃ εἰς ἡμᾶς. com-
mendat suam dilectionem erga nos.
Dat. ἑαυτῶ vel contractè αὐτῶ sibi
Marc. 10, 32. πᾶ μὲλλοντι ἑαυτῶ συμ-
βαίνειν quæ sibi erantventura. Rom.
14, 7. ὁδοὺς ἡμῶν ἑαυτῶ ἔχῃ, nemo no-
strum sibi ipsi vidit. Accus. ἑαυτῶν,
αὐτῶν se, rarius te Gal. 3, 14 ὡς ἑαυ-
τῶν ut teipsum. Luc. 18, 11. πῶς ἑαυτῶ
seorsim pl. masc. genitivus αὐτῶν,
αὐτῶν & σφῶν αὐτῶν sui ipsorum,
vestri ipsorum, nostri ipsorum. Apoc.
12, 11. οὐκ ἐζήλησαν τῶ ψυχῶν αὐ-
τῶν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, non dilexerunt, ne-
glexerunt animam suam usque ad
mortem. Th. B. prodigi fuerunt vitæ
sue, hoc est, parati fuerunt ad pro-
fundendam vitam suam pro CHRIS-
TO. Joh. 12, 18. οὐδ' ἑαυτῶν τὰς πλο-
χὰς παντοίᾳ ἔχῃ pauperes semper
habetis vobiscum. 1. Cor. 6, 19. οὐκ ἐστὶ
ἑαυτῶν non estis vestri ipsorum. αὐ-
τῶν pro ἑαυτῶν Act. 16, 22. Sic legit
Erasmus Roterod. ita habet editio
VVeckeliana in fol. at Th. B. & alii
legerunt αὐτῶν, inspicitur textus.

Plutarch. Demónax reprehendens
philosophum spinosè de mundo phi-
losophantem, dixit, ὦ κóσμος πε-
λοπαγμουέτης, ὦ αὐτῶν ἀκοσ-
μίας & φρογνίζετα, hoc est, de mundo e-
stis curiosi, de vestra ipsorum im-
munditia non estis solliciti. Dat. ἑαυ-
τῶς & σφῶν αὐτῶς sibi, vobis, nobis.
Rom. 11, 25. μὴ ἥπῃ πῶρ ἑαυτῶς φρο-
γνίμοι, ne sitis apud vosmetipsos sapi-
entes. 2. Cor. 5, 15. ὑπὲρ ἑαυτῶς ζῶ-
σιν, ne posthac sibi videant. Rom. 13, 2.
ἑαυτῶς κοῦμα λήψοι, sibi damnatio-
nem auferent. 1. Cor. 6, 19. οὐκ ἐστὶ
ἑαυτῶν, non estis vestri ipsorum. 2.
Cor. 1, 9. ἵνα μὴ πεπειδῶτες ὡς ἑαυ-
τῶς, ne consideremus in nobis ipsis.
Apoc. 20, 13. ὁ θάνατος καὶ ὁ ἀδης
ἐδωκαν τὰς ἐν ἑαυτῶς νεκρὰς, mors &
infernus dederunt suos mortuos. Po-
nitur pro ἀλλήλων, ἀλλήλοις, Eccl. Eph.
4, 32. χαρίζοιτο ἑαυτῶς, condonan-
tes vobis mutuo offensas. Eph. 5, 19.
λαλῶντες (ἐν) ἑαυτῶς, ψαλμοῖς, lo-
quentes inter vos mutuo psalmis Eccl.
Col. 3, 16. καὶ ψαλμοῖς ἑαυτῶς, commo-
nescentes vos mutuo. 1. Thess. 5, 13.
ἐν ἑαυτῶς ἐν ἑαυτῶς, pacem colite
inter vos. Accus. ἑαυτῶς & σφῶς αὐ-
τῶς. 2. Cor. 10, 14. ἔχῃ ὑμᾶς ἐκτείνωμεν
ἑαυτῶς, non extendimus nos ipsos ul-
tra quam fas est. Joh. 20, 10. ἀπῆλθον
ἐν πάλιν πῶς ἑαυτῶς οἱ μαθηταί, re-
dierunt ergo discipuli domum suam.
vel ad suos. Sic Num. 24, 25. ἀπῆλθον
πῶς ἑαυτῶν, abiit (Bileamus) domum
suam, Hellenism. Judæ 6, 21. ἑαυτῶς
ἐν ἀγάπῃ τηρεῖτε, vos ipsos in chari-
tate conservate. Joh. 7, 35. εἶπον οἱ Ἰου-
δαῖοι πῶς ἑαυτῶς, dixerunt Judæi in-
ter se. 2. Cor. 10, 14. ἔχῃ ἐκτείνωμεν
ἑαυτῶς non extendimus nos ipsos
ultra quam fas est. Ecce mininum.
G. ἑαυτῶς, vel contractè αὐτῶς, Marc.
10, 12. ἐκὼν γὰρ δὲ πᾶσι τῶ ἑαυτῶς αὐ-
τῶς

τῆς, & γαυθῆ ἀγαθῇ, μοιχαῖ), si mulier deseruerit virum suum, & nups-
 erit alii, mactatur. Matth. 23, 37. τὰ
 ποτὰ ἐαυτῆς, pullos suos. 1. Cor. 13, 5.
 ἡ ἀγάπη ἔστιν ἐν τῇ ἐαυτῆς, charitas
 non quærit, quæ sua sunt. Dativ. ἐαυ-
 τῇ, αὐτῇ. Accus. ἐαυτῶν, αὐτῶν Matth.
 23, 37. Luc. 13, 34. πρὸς αὐτῶν, ad te.
 πρὸς αὐτῶν pro πρὸς σιαυτῶν. Vide
 paulo ante ἐαυτῶν, ubi ratio redditur.
 Plur. fem. Gen. ἐαυτῶν. D. ἐαυτῶν.
 Matth. 25, 9. ἀποδοτε ἐαυτοῖς, emite
 vobis. Acc. ἐαυτοῖς. Luc. 23, 28. μὴ
 κλαίετε ἐν ἑμὶ, πλὴν ἐφ' ἐαυτοῖς, ne-
 stite de me, sed de vobis ipsis. Neutrum
 G. ἐαυτῶν, Luc. 11, 26. πνεύματα (πνεύ-
 ματα) ἐαυτῶν, peiores spiritus se, seu
 quam sit ipse. Dat. ἐαυτῶν. Acc. ἐαυ-
 τῶν. Apoc. 4, 8. ζῶα, ἐν καθ' ἐαυτῶν (in
 quibusdam ἐν καθ' ἐν αὐτῶν) animalia
 singula per se. Subintelligitur Rom.
 14, 11. κάμψα scil. ἐαυτῶν flectet sese.
 pl. G. ἐαυτῶν. Dativ. ἐαυτοῖς. Accus.
 ἐαυτοῖς.

Ὁὐτὸ pronomen demonstrativum,
 compositum ex ὁ αὐτοῖς, hic, αὐτῇ, ex
 ἡ αὐτῇ, hæc, τῷ, ex τὸ αὐτῷ, hoc:
 quamvis dicatur alio sensu ὁ αὐτοῖς
 idem, ἡ αὐτῇ eadem, τὸ αὐτῷ idem.
 Differunt etiam πῦναι hæc & ταυ-
 τὰ eadem, pro quo legimus Phil. 3,
 1. τὰ αὐτὰ eadem. Act. 15, 27. ἀλλ' ὁ
 γὰρ ἀπαγγέλλοντες τὰ αὐτὰ, verbis re-
 nuntiantes eadem. Act. 10, 36. ὁ
 (pro ὅς) ἐστὶ πάντων κύριος, qvī est
 omnium Dominus: 1. Pet. 2, 7. ὁ
 scilicet ὁ Χριστὸς ἰσχυρὸς ἐν κεφαλῇ

Αγαθῇ, hic factus est caput anguli.
 Hebraismus. Vide infra eis. ὁ
 ergo non tantum est demonstrati-
 vum, sed etiam relativum, & pro-
 inde cum nomine, ad quod refer-
 tur, convenire solet numero & gene-
 re ὁτὶ Atticè est trium personarum.
 Luc. 19, 14. ἐξ ἡμετέρων τῶν βασιλευσά-
 ντων ἡμεῖς nolumus te regnare super
 nos. Matth. 21, 42. παρὰ Κυρίου ἰσχυ-
 ροῦ αὐτοῦ, à Domino factum est hoc.
 Enallage generis Hebraea, feminini
 pro neutro. Hebraei enim quum ca-
 reant neutro genere, illud per femi-
 ninum reddere solent. Inspiciantur
 Hebraea Ps. 118, 22. unde hæc Græcè
 versa sunt desumpta. Job. 17, 3. αὐτὰ
 δὲ ἐπὶ ἡ αἰώνιος ζωὴ, pro τῇτι, hoc
 autem, id est, hæcres est æterna vita,
 nempe ut te cognoscant. Rom. 11, 27.
 αὐτὴ αὐτοῖς, ἡ παρ' ἐμὲ ἀλγίστη, hoc
 illis à me factus. Matth. 26, 26. τῷ
 ἐστὶ τὸ σῶμα μου, hoc est corpus meum.
 ubi τῷτὸ * NB. "refertur ad vocem τε
 ἀγῆ, quæ præcessit, quippe quem te
 panem Christus accepit, fregit &
 discipulis porrexit. Sic idem pro-
 nomen τῷτὸ Marc. 14, 24. refertur ad
 τὸ πνεῦμα. At, inquis, si Matth. 26, 26
 τῷτὸ referretur ad nomen ἀγῆ-
 τε, foret ὁτὶ. Relativum enim
 cum nomine, ad quod refertur, seu
 quod respicit, convenire debet gene-
 re. Resp. est anomalia generis: cu-
 jus exempla passim occurrunt. Eph. 5,
 6. μὴδὲς υἱὸς ἀπατάτω κινῆς
 λόγῳ: ἀλλ' ἐκ τῶν (pro ἀλλ' τῶν) ἑ-

H 3

χίτα

* Lutherani τῷτὸ Matth. 26, 26. non tantum referunt ad vocem ἀγῆ, sed
 ad totum συνπλεκόμενον seu complexum, hoc est, id quod simul, in-
 cum & sub pane offerebatur, nempe verum corpus & verus sanguis
 Christi. Atque sic pronomen τῷτὸ non tam adiectivè accipiunt,
 quam substantivè, dicentes, hanc propositionem esse δικταλὴν seu ex-
 hibitivam.

31 χεταί η ὁρμή Θεῷ. Nemo vos se-
 32 ducat inanibus sermonibus; pro-
 33 pter hac enim ira Dei venit. Sic
 34 Joh. 19, 11. δέδωκεν pro δέδωκεν.
 35 Plures id genus anomalias (etiam)
 36 profanis autoribus usitatas, ut De-
 37 mosth. Olynth. 3. ἰπερδὲν ὅ τῶντι
 38 λυσιτε, postquam has leges abroga-
 39 veritis, τῶντι pro τέτῃς vide in-
 40 vocabulis ἰκύνει, αὐτίς, ὅς ἔσ.
 41 Joh. 11, 11. μὲν ἔτι λέγει αὐτοῖς, post-
 42 ea dicit iis. Luc. 4, 43. εἰς τὸ ἀπέ-
 43 σαλμαί, propter hunc finem missus
 44 sum. Hebr. 10, 33. ἔτι μὲν, ἔτι ὅ πα-
 45 ρτιμ, partim, Rom. 13, 11. καὶ ἔτι id-
 46 que. sive atque sic Luc. 6, 23. 26. καὶ
 47 τῶντι, itidem, vel similiter. Luc. 21,
 48 6. τῶντι, ἀπὸ τῶντι, hac, quæ specta-
 49 zis. ubi τῶντι (pl. num. g. n.) abso-
 50 lute ponitur more Hebraico pro ad,
 51 hac, quod attinet, 1. Cor. 6, 6. καὶ
 52 ἔτι idque. Post ἔτι, αὐτίς, ἔτι,
 53 ut plurimum, articulus prepositivus
 54 αὐτίς, ὅ sequi solet. Apoc. 21, 5. ἔτι
 55 οἱ λόγοι, hac verba Joh. 6, 58. ὁ πῶ-
 56 γων ἔτι τὸ αὐτίς, qui edit hunc pa-
 57 nicm. 2. Cor. 3, 10. ἐν τῶντι τὸ μὲν,
 58 hac in parte. Rom. 9, 17. εἰς αὐτὸ τὸ
 59 ἔτι γὰρ σι, ad hoc ipsum excitavi te.
 60 Joh. 4, 15. δὲς μοι τὸ ὕδωρ, da
 61 mihi aquam istam, illam ipsam de
 62 quâ modò locutus es. 1. Cor. 15, 53.
 63 αὐτίς ὅ ὅτι φθαρτὸν ἔτι ἐκδύναμις τὸ
 64 ἀφθαρσίαν, oportet enim hoc cor-
 65 ruptibile induere incorruptibilita-
 66 tem, q. d. apostolus, hac ipsa caro,
 67 quam hic gestamus, resurget & non
 68 alia: perinde ac si manu suam ipsius
 69 carnem contrectasset, & ostendisset,
 70 ait ἔτι, non verò τῶντι. G. τῶντι,
 71 καὶ τῶντι, τῶντι. Act. 13, 23. τῶντι ὁ Θεὸς
 72 δὸν ἔσ. ὁ σπικματὸς huius ē semine.
 73 Deus, &c. Joh. 6, 66. ἐν τῶντι scilicet
 74 τῶντι, ex eo tempore Joh. 2, 19. λύ-
 75 ουντι τὸ ναὸν ἔτι, destruite templum

hoc, Christus quum hac diceret, non
 templum lapideum, in quo ipse cum
 Jadais erat, sed se ipsum digito in-
 tento videtur demonstrasse. 1. Cor. 6,
 11. ὅ τῶντι nves ἔτι, pro (ut quidam
 volunt) καὶ τοῖς τῶντι nves ἔτι, & tales
 eratis nonnulli. Alii vertunt, &
 hac eratis unusquisque. Sed Helle-
 nismus est, & ὅ τῶντι maxime, in-
 primis, quod magis est, reddendum
 esse, variis demonstrari potest exem-
 plis. an verò potius per ὅ quidem red-
 dendumque. 1. Cor. 6, 8. καὶ τῶντι ἀ-
 δελφὸς ὅ inprimis fratris injuria
 afficitis. Hebr. 11, 12. ἀφ' ἐνὸς ἰσχυ-
 ραται, καὶ τῶντι παρεργαίης, ex uno,
 ὅ quod plus est, (ὅ quidem) amotuo,
 nati sunt. Ex profanis autoribus
 duo tantum apponam. Plutarch.
 ἡ γὰρ κλεομένης, καὶ ἀνδρείας λί-
 γον ἀκύν, καὶ τῶντι, βασιλεὺς
 αὐτῶν; quid rides Cleomenes, mo de
 fortitudine dicentem audiens, ma-
 xime (ὅ quidem) quum rex sis? De-
 mosthenes: αἰσχρὸν ὑμᾶς βαρβαροῦ ἀν-
 δρωται, καὶ τῶντι; γυναικα φοβεῖσθαι
 turpe est vos barbarum hominem, &
 quod magis est, mulierem formidare.
 Genit. pl. τῶντι per omnia genera
 τῶντι nunquam, Act. 1, 36. καὶ ὅ
 τῶντι (genit. pl. gen. f.) τὸ αὐτῶν,
 nam ante hosce dies. ἔτι redundat
 Luc. 19, 2. καὶ ἔτι ὅ πλούσιος, &
 dives erat. Hebraismus. Notetur
 anomalia generis quam Grammatici
 Synthesin vocant. Rom. 2, 14. ἔτι
 pro τῶντι. nam precessit τὸ ἔτι.

Omnis, sic, ita, adv. similitudinis,
 & si Logicum usum spectes, & dōndō-
 aius omneior, redditionis nota est. ἔτι
 seq. vocali, ἔτι verò seq. consona.
 ἔτι. Attice. Luc. 22, 26. ὑμῶν ὅ
 ἔτι ἔτι, vos non sic. Hebraismus,
 quævis legitur Ps. 1, 4. Latine diceretur,
 alia verò vetri est ratio. Verum-
 tamen

tamen ita etiam loquitur Homerus, ὅτι Ἑβραϊκῶς ἐσθ' ἰδὲν. ἰλιάδ. λ. 761, ὡς ἔον sic fuit. interpres bene vertit, talis fui. ὁ: cum accentu ponitur a poetis pro ἕτας. Est ergo Ἑβραϊσμός ἐκ ἀπλῶς ἀλλὰ κατὰ π, non simpliciter, sed secundum quid. Scilicet Ἑβραῖοι aliter loqui negant. Graeci contra. Marc. 7, 18. ἄτω ἰτανε? Luc. 19, 31. ἄτως ἐρεῖτε, sic dicetis. Rom. 10, 6. ἄτω λέγεις sic dicit. Hic ἄτω ponitur ob seq. consonam: illic ἄτως ob seq. vocalem. Veruntamen discrimen hoc usquequaque non attenditur. 1. Joh. 2, 6. ἄτως (pro ἄτω) ἀεὶ περιπατεῖν, sic ambulare. adeo, tantoperē Joh. 3, 16. ἄτω ἢ ἡγάπησεν ὁ θεὸς τὸ κόσμον, tantoperē enim dilexit Deus hunc mundum. Eodem significato extat apud Demosth. Olynth. 1. τίς ἄτως δούλης ἐστὶν ὑμῶν, ὅστις ἀγνοεῖ; Quis adeo simplex (fatuus, ignarus, rerum imperitus) est inter vos qui ignoret Ἑ. Ex idiosmo Ἑβραϊκο pro τοῦ, talis ponitur. Rom. 9, 20. τί με ἐπέλεσας ἄτως; (pro τοῦ) cur me fecisti tale? Matth. 9, 33. ἀδελφοί, ἰδοὺ ἄτως (pro τοῦ) ἐν Ἰσραὴλ, nunquam apparuit tale, quid in Israël. Quandoque ἐκείνῃ seu deficit; haec in similibus nota: Matth. 6, 10. ὡς ἐν ὁρατῷ καὶ (pro ἄτω) ἐπὶ τῷ θῆ, sicut in caelo, ita etiam in terra. Marc. 3, 26. καὶ εἰ ὁ σατανᾶς, pro ἄτω καὶ ὁ σατανᾶς, sic quoque si satanas, Ἑ. Joh. 20, 21. καθὼς ἀπέστειλά με ὁ πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς, sicut me misit PATER, ita Ἑ ego mitto vos, καὶ γὰρ pro ἄτω καὶ γὰρ Ἑ, idcirco, proinde, Joh. 4, 6. ὡκεῖθεν ἄτως ἐπὶ τῇ πηγῇ idcirco sedit ad fontem. Act. 20, 11. ἄτως ἐξῆλθεν, proinde profectus est.

Τοῦτο, ὅ, ἄ, tantus ex Ἑ, ὅ, ἄ, ἄ, tantus, Ἑ ἄτω hic. Matth. 15, 33.

ἄλλο, τοῦτο, tantatumba. Apoc. 18, 16. ὅτι μὲν ὥρεθη μὴ ὁ τοῦτο πλῆτος, quoniam una hora vastatae sunt tanta divitia. Joh. 14, 9. τοῦτο ἔσται μετ' ὑμῶν εἰμι, tamdiu apud vos fui. in plur. num. vertitur tot, ut Matth. 15, 33. ἄτοι τοῦτοι, tot panes. Joh. 21, 11. τοῦτων ὄντων (ἢ ἰχθύων) ὅσα ἐξέδην ἔδιδκτον, licet tot essent pisces, non fissum fuit rete. τοῦτων, ἡς, ἡ, tanta. Matth. 8, 10. ὅτι ἐν τῇ Ἰσραὴλ τοῦτο κεν ἦν, neque in Israël tantam fidem invenī. τοῦτων (pro τοῦτων) ἡ ἰδ. Apoc. 21, 16. καὶ ἡ μήκος αὐτῆς τοῦτο ἔν ἐστιν, ὅση καὶ ἡ πλάτος, ejus longitudo tanta est, quanta latitudo. Act. 5, 8. εἰπὶ μοι, εἰ τοῦτο (genit. sing. gen. neut.) ἡ χαλεπὸν ἀνέδοξες; Dic mihi, num tantum pradium vendidisti? τοῦτο scilicet χρυσίου, ἥτοι ἀργυρίου. ἀργύριοι enim instar Francicae dictionis argent, pecuniam significat. Herod. lib. 2. εἰ τὸν ἀρχὴν αὐτῆς χρημάτων ἀπιδάτω, qui imperium ei vendiderunt pecuniis. Sic δαυδίδου καὶ ποδῶ, carē aliquid vendo. Heb. 1, 4. τοῦτω κρείττω Χυοὶ μὲν, ἢ ἀγγέλων, tanto praestantior factus angelis. Heb. 10, 25. καὶ τοῦτω (dat. sing. g. n.) μακάριον, ὅσοι βλέπτε ἰησοῦσαν τὴν ἡμεῖς, idque eō magis quod videtis diem illum appropinquare. Heb. 12, 1. τοῦτων νέφος, tantam nubem. in pl. num. τοῦτων. Luc. 15, 29. τοῦτων ἐν δαυδα σοι, pro δαυδα σοι, tot annos tibi servivi. Gal. 3, 4. τοῦτων ἐπέστη, tot passus es. 1. Cor. 14, 10. τοῦτων ὅση φωνὴ ἐστὶν, tot genera vocum sunt.

Τοῦτο, in genit. τοῦτο talis, ex τοῦτο talis Ἑ ἔστι hic, in fam. gen. τοῦτων. in n. gen. τοῦτων. Matth. 18, 5. ὅς ἐστιν διὰ τὸ πτωχὸν τοῦτον ἐν ἐπὶ τῷ ὀνόματι μου, ἢ διὰ τὸν ὀνόματι μου, ex-

ceperit aliquem puerulum talem no-
mine meo, me excipit. in plur. num.
τοιῦτοι, τοιαῦται, τοιαῦτα. Gal. 5, 23.
κατὰ τὸ τοιαῦτον, contra tales. Rom. 2,
2. ἐπὶ τὴς τῆ τοιαῦτε πᾶσιν, adversus eos, q̄bi talia agunt.

Τηλικῦς, ὁ, tantus, ex τηλίκῳ,
ἡ, οἱ, tantus, ἔστι, hic. Apoc. 16,
18. τηλικῦς σείσμος, tantus motus.
2. Cor. 1, 10. ἐν τηλικύτῃ θανάτῳ, ex
tanta morte. τηλικαῦτη, ἡ, ἡ, tanta.
Heb. 2, 3. τηλικαύτης ἀμαλήτωντες σω-
τηρίας, q̄bi tantam negleximus salu-
tem. τηλικῦτο, in pl. τηλικαῦτε tanta.
Jac. 3, 4. τὰ πλοῖα τηλικαῦτες ὄντα,
naves, q̄bae tanta sint.

ΑΥΧΗΝ, ἡ, ὁ, cervix. In-
de

Αυχίω, ᾧ, elata cervice me jacto,
superbe glorior, f. ἡσω. p. ἡυχ-
νω.

Μεγαλαυχίω, ᾧ, magnifice me ef-
fero, grandia jacto, Jac. 3, 5. f. ἡσω.
a. i. ἐμεγαλαύχῃσθε, Sir. 48, 18.

Μεγαλαυχῆς, ἑ, ὁ, ἡ, q̄vi grandia
jactat, gloriosus.

Μεγαλαυχῶ, ὡ, ὁ, ἡ, idem.

Μεγαλαυχία, αἰ, ἡ, jactantia, o-
stentatio. Ex μίγα, pl. μεγάλα, ma-
gna, ἔστω, ἡ, glorior.

Υψαυχῇ, elatam cervicem habens;
metaphor. superbus. Unde

Υψαυχέω, ᾧ, cervicem effero, D
elatam cervice incedo; metaphor. super-
bio, me effero, 2. Macc. 15, 6.

Υψαυχίω, ᾧ, ἔστω, ἡ, ὑψαυχέω,
idem.

ΑΥΧΜΟΨ, ὅ, ὁ, siccitas ex arstu.
item squalor. Videtur ortum ab αὖς
siccus, arefacio, pleonasmō littera χ.

Αυχμηγός, ὁ, ὁ, squalidus. item
obscurus, a. um. 2. Pet. 1, 19. ἐν αὐχμη-
γῷ τόπῳ, in obscuro loco, hoc est, in hac
terra, in hac lacrymarum valle.

Αυχμηδης, ὁ, ὁ, idem, 1. Reg.
23, 15.

ΑΦΕΛΗΨ, ἑ, ὁ, ἡ, simplex, affi-
ne πρὸ ἀφελῆν (aor. 2. act. inf. ἀφελ-
βο ἀφαιρίω aufero)

Αφελία, αἰ, ἡ, simplicitas.

Αφελότης, ἡ, ἡ, idem Act. 2, 46.
ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας, cum
exultatione ἔστω simplicitate cordis. 1.
Reg. 22, 34. ὁππῶς, (melius q̄vadra-
vel ἀπλῶς) alii ἀφελῶς simplici ani-

mo, hoc est, sine ulla tali intentione.

Heb. 10, 7 in simplicitate sua.

ΑΦΡΟΣ, ὅ, ὁ, spuma Luc. 9, 39. πρὸ
ἀφρῶ cum spuma.

Αφρίζω, spumam excito, item
spumo Marc. 9, 18. 20. Fut. ἀφρίσω.
P. ἡφρικα.

Ἐπαφρίζω, despumo. Jude 6. 13.
ἐπαφρίζοντες τοὺς ἑαυτῶν αἰσώμας, de-
spumantes sua ipsorum dedecora.

Hinc derivatur

Αφερόν, ἡ, ἡ, Venus.

† ΑΧΑΪ, ὁ, Achaz. Nomen vi-
ri ἀχαιῶν, origine Hebraum, à radice
חָכַח apprehendit. Matth. 1, 9. Conf.
2. Chr. 28.

† ΑΧΑΪΑ, αἰ, ἡ. Nomen regionis
Græciæ, ponitur pro tota Græciæ per
Syn. membri. Vid. Th. Bezam. In 2.
Cor. 9, 2. Videtur ita dici à Græci voce
ἀχῶ, ὁ, ὁ, tristitia, dolor, Apoc.

18, 12. 27. ἔστω c. 19, 21. ἔστω. Hinc est
Αχαιεύς, ὁ, ὁ, Achaicus, natus in A-
chaiâ, 1. Cor. 16, 17.

† ΑΧΕΪΜ, ὁ, Achim. Alia ex-
emplaria habent Ἀχειν nomen viri
ἀχαιῶν, origine Hebraum. Matth. 1,
14. In Syriaco textu est ܐܚܝܡ,
hoc est, præparabo. 1. pers. fut. hiphil
à radice ܐܚܝܡ Cum præparare. Sed
juxta literas Græcas est ab ܐܚܝܡ
1. sing. fut. hiphil. erigam, ἡσω, 9. d.
erigens se divinis promissionibus: q̄bi
credit